

Et hjerte som overlevde

CATO THORSEN

«Et hjerte som overlevde»

Av Cato Thorsen

«Et hjerte som overlevde» er en gripende, psykologisk kjærlighetsroman om traumer, sannhet og den livsviktige kampen for å ta tilbake sin egen stemme. Boken følger Markus Hopland – en ung mann som i årevis har båret på en hemmelighet begravd så dypt at han nesten glemte at det var hans. Et møte med den karismatiske og uforutsigbare Ezra Beaumont forandret livet hans som ung. Det som først virket som et trygt fang var i virkeligheten starten på en tilværelse styrt av manipulasjon, kontroll og usynlige lenker som formet Markus langt inn i voksenlivet. Når Markus forsøker å bygge et nytt liv, blir han innhentet av fortiden på verst tenkelig måte. Ezra slipper ham ikke – ikke i tankene, ikke i minnene, og ikke i virkeligheten.

Men dette er også øyeblikket Leo trer inn i livet hans. Den trygge, varme og trofaste Leo som ser Markus slik ingen andre har gjort: som et menneske som fortjener å bli elsket uten betingelser, uten krav, uten frykt. Men kjærligheten blir satt på prøve når Markus blir tvunget til å møte sannheten han har løpt fra. Sammen med Leo, og med uventet hjelp fra en mann som selv er et offer for Ezra, står Markus overfor en kamp som er større enn hevn og større enn frykt: kampen om sin egen frihet.

For Ezra har bygd et helt system rundt den han ønsker å eie – og Markus er hans mesterverk. «Et hjerte som overlevde» er historien om å bryte de siste lenkene, om å stå oppreist selv når fortiden rister under føttene, og om å la kjærligheten få rom til å gro i de stedene som en gang var mest ødelagt. Det er en historie om styrke, sårbarhet, mørke og lys – og om at noen ganger er den største seieren ikke å overleve stormen, men å tørre å leve etterpå. Dette er en roman for lesere som elsker dype karakterer, sterke følelsesmessige reiser og en intens, ekte kjærlighet som både brenner og helbreder.

Del 1/ 2

«Et hjerte som overlevde»

Snøen lå som et tykt, dempet teppe over Oslo den kvelden Markus Hopland kom kjørende inn i byen. Vinteren hadde kvelt alle lyder, slukt alle farger, og gjorde verden rundt ham stille på en måte han både trengte og fryktet. Vindusviskerne kjempet mot det tette snøfallet, og det gule dashbordlyset speilet seg i øynene hans. Han hadde kjørt i nesten syv timer fra Trondheim. Syv timer med en bil som burde vært pensjonert for lenge siden, og syv timer med å forsøke å holde tankene i orden. Men den siste uka hadde tatt mer enn han ville innrømme. Seks eksamener. Lite søvn. For mye kaffe. For mye savn etter noe han ikke hadde tatt seg tid til å definere. Det var som om kroppen allerede visste at ferien ville gjøre vondt. Da GPS-en endelig blinket «KJELSÅS», pustet Markus ut. Han hadde vokst opp i disse gatene. Barndommens snøballkriger. Foreldrenes evige juletradisjoner. Søsteren Susannes skrålende latter som alltid fylte huset – før hun forsvant ut av landet og livet deres. Og nå var han tilbake. Litt eldre. Litt sliten. Litt mer i stykker enn sist. Garasjeporten gled langsomt opp. Lyset slo på automatisk da bilen trillet inn, og Markus kjente en plutselig varme i brystet. Denne plassen var hans. Det var her han pustet ut. Her han ikke trengte å prestere. Han parkerte, slo av motoren og ble sittende et øyeblikk med hendene hvilende på rattet. Det var noe med natten som fanget ham. Noe uferdig. Noe han hadde glemt å forberede seg på. Da han gikk ut av bilen, traff kulden ham som en mur av is. Snøen knaste under vinterskoene mens han hentet posene og ryggsekken. Trappene opp fra garasjen var tomme, og lydene ekkoet rundt ham. Han fant nøklene, fant døren til etasjen – og akkurat da han skulle låse opp, hørte han en annen dør gå opp bak seg. Han snudde seg. Og der sto han. En mann han aldri hadde sett før – høy, mørkhåret, kledd i en enkel, mørk genser som avslørte mer enn den skjulte. Han holdt en pappeske mot hoften, som om han var midt i et flyttelass, og blikket hans var varmt nok til å få ryggraden til Markus til å reagere. «Kveld,» sa mannen, med en myk og overraskende dyp stemme. «Flytter du inn?» spurte Markus, før han rakk å stoppe seg selv. Et smil gled over mannens munn – rolig, kontrollert, nesten som om han hadde trent på hvordan han skulle smile for å ikke avsløre for mye. «Jeg flytter inn. Leo Sandvik,» sa han, og satte fra seg pappesken. «Og du må være... naboen min.» Markus nikket langsomt. «Markus.» De håndhilste – og det var enkelt, høflig, normalt, uddramatisk. Men noe i måten Leos fingre klemte rundt hans gjorde at noe gammelt og glemt i Markus våknet. Noe varmt. Noe urolig. Leo slapp ikke blikket hans før noen sekunder for lenge var gått. «Hyggelig å møtes, Markus,» sa han – og i neste øyeblikk var han borte, inn døren sin, og lyden av låsen hans traff

veggen som et ekko i kroppen til Markus. Markus ble stående et øyeblikk – med nøkkelen halvveis inn i sin egen lås – og lurte på hvorfor han plutselig var litt mindre kald. Han visste ikke da at dette møtet, denne tilfeldigheten, skulle skifte retningen på hele livet hans. Men snøen utenfor visste det. Og natten som la seg over byen visste det. Markus våknet tidlig neste morgen, tidligere enn han hadde planlagt. Det var som om kroppen hans visste noe hjernen ikke helt hadde akseptert enda. Han lå et øyeblikk i mørket, stirret opp i det svake taklyset og prøvde å forklare for seg selv hvorfor han var rastløs. Han skylte på kjøreturen. På eksamensstresset. På at han var hjemme igjen. Men det var én tanke han ikke slapp unna, uansett hvor mye han prøvde: Leo. Den smale gangen. Det varme smilet. Håndtrykket som satt igjen som en svak sitring i huden. Markus ristet på hodet, som om det hjalp. Han dusjet raskt, kledde seg i ullgenser og mørke jeans, og gikk ut for å kjøpe frokost. Snøen hadde lagt seg enda tykkere i løpet av natten, og byen var stille på den måten bare desembermorgener kan være. Han gikk nedover gata, og da han passerte torget, la han merke til en liten bokhandel med lys som glødet svakt gjennom frostede vinduer. Sandvik Bokhandel. Navnet traff ham i brystet som en varm bølge. Han stoppet. Så på døren. Kjente luften rundt seg bli stillere. Han kunne selvfølgelig gå videre. Han kunne la dette være et høflig nabomøte, et innfall av julenostalgi, et tilfeldig blikkbytte. Men noe dypt inne i ham, noe han ikke hadde lyttet til på veldig lenge, presset ham fremover. Han åpnet døren. En liten bjelle klirret over hodet hans, og med en gang han trådte innenfor, ble han omsluttet av en duft som var nesten for mye – kaffe, papir, treverk, vinterluft. Hyllene stod tett, men ikke klaustrofobisk. Det var en varm, intim bokhandel. En som inviterte deg inn, ikke bare som kunde, men som gjest. Og bak disken, med oppbrettede skjorteermer og et konsentrert blikk mens han pakket ut en eske bøker, sto Leo. Han så opp. Blikket hans endret seg umiddelbart. Det var en slags overrasket gjenkjennelse der, som om han hadde tenkt på Markus også. «Hei,» sa Leo – litt lavere enn i går, litt varmere enn vanlig. «Hei,» svarte Markus. «Jeg... bor to dører ved siden av deg. Jeg tenkte jeg skulle ta en titt innom.» «Det er jeg glad du gjorde.» Det kom raskt. For raskt. Leo dempet smilet, men det var for sent – Markus hadde allerede sett det. Et lite støt av varme gikk gjennom magen hans. «Liker du bøker?» spurte Leo, selv om svaret var åpenbart. «Ja. Veldig.» Markus så seg rundt. «Jeg tror jeg liker dette stedet også.» Leo flirte svakt. «Bra. Jeg prøver å gjøre det til et sånt sted.» Markus begynte å gå mellom hyllene. Han lot fingrene stryke langs bokryggene, mer for å skjule nervøsiteten enn for å finne noe. Leo fulgte ham med øynene – diskret, men ikke diskret nok. «Du virker trøtt,» sa Leo plutselig, fra noen meter bak. Markus snudde seg. «Lang kjøretur i går.» «Og en

lang uke før det?» Han sa det som om han allerede visste. «Ja,» svarte Markus, og ble overrasket over hvor lett det var å innrømme. «Det har vært mye.» Leo lente albuen mot en hylle. «Du har et sånt blikk.» «Hvilket blikk?» «Et blikk mennesker får når de prøver å puste inn for første gang på lenge.» Markus måtte se bort et øyeblikk. Det traff ham litt for godt. «Du ser mye,» svarte han. «Bare når jeg vil,» sa Leo rolig. Og stillheten som fulgte var ikke ukomfortabel — den var ladet. God. Levende. Leo gikk bort til en hylle og trakk ut en bok i mørkeblått omslag. «Denne,» sa han, og rakte den frem. «En vakker roman. Litt rå. Litt sår. Litt... ærlig.» Markus tok imot den. Fingrene deres møttes. Denne gangen var det ingen tilfeldighet. Leo holdt en brøkdel lenger enn han burde. Markus kjente pulsen slå tre ganger raskere enn normalt. «Takk,» sa han lavt. Leo smilte på en måte som ikke skjulte noe. «Bare hyggelig.» Markus stilte seg nærmere, så nær at han kunne lukte den milde duften av barberkrem og treverk som fulgte Leo. «Du har et fint sted her,» sa Markus. «Jeg tror jeg kommer til å være innom ofte.» Leos smil ble roligere, dypere. «Jeg håper det.» Og i det øyeblikket, midt mellom hyller fylt av tusen historier, skjønnte Markus én ting: Dette var begynnelsen på noe han ikke var sikker på at han var klar for — men som kroppen hans allerede hadde bestemt seg for. Det hadde gått kanskje fem minutter siden Markus kom inn i bokhandelen, men det føltes som en time. En rolig, behagelig, altfor intens time. Mens han fortsatt sto med boken i hånden, kom Leo rundt disken — litt nølende, som om han vurderte om det han var i ferd med å gjøre var lurt. «Du,» begynte Leo stille. «Jeg... lager kaffe på bakrommet. Vil du ha?» Markus kjente hvordan magen strammet seg på en måte han ikke hadde kjent på lenge. «Gjerne,» svarte han. Leo nikket og ledet ham mot en smal dør bak disken. Bakrommet var lite, men varmt, med en liten sofa, et bord overfylt av kataloger, og en espressomaskin som putret som om den levde sitt eget liv. Leo skrudde på maskinen, og lyset fra den lille lampen på veggen gjorde alt mykere — som om rommet var designet for intime samtaler. «Sterk eller mild?» spurte han, og så raskt på Markus før han så ned igjen. «Overrask meg,» svarte Markus. Leo lo stille. «Jeg tror det klarer jeg.» Markus satte seg i sofaen. Den var myk, og rommet luktet kaffe og papir og noe som bare kunne være Leo. Han lente hodet litt bakover og lukket øynene et sekund, og straks hørte han stemmen hans: «Du må være helt utslitt.» Markus åpnet øynene. Leo sto foran ham nå med to kaffekopper, en i hver hånd. «Litt,» innrømmet Markus. Leo rakte ham en kopp og satte seg ved siden av ham. Ikke tett, men heller ikke på avstand. Akkurat passe nær til at Markus kjente varmen fra kroppen hans. «Du virker som typen som tar ansvar for alt og alle,» sa Leo rolig. «Og glemmer deg selv i prosessen.» Markus så ned på kaffen. «Du sier mye som stemmer.» «Jeg ser mye,» svarte Leo, igjen den

samme linjen som tidligere. Men denne gangen var stemmen lavere. Varmeren. «Og... jeg merker ting.» Markus snudde seg mot ham. «Hva slags ting?» Leo holdt blikket hans. Det var ingen lek i øynene, ingen flørt for flørtens skyld. Dette var noe annet. Noe mer avkledd. «At du ikke er så lett å lese som du prøver å være,» sa Leo. «At du tenker for mye. Føler mer enn du vil. Og...» Han stoppet. Markus kjente en varm strøm gå gjennom ham. «Og?» Leo svelget. «Og at du virker som en mann som har vært alene litt for lenge.» Stillheten mellom dem ble tykkere. Levende. Markus tok en sakte slurk av kaffen for å gi seg selv et sekund, men hendene hans skalv litt — akkurat nok til at Leo la merke til det. «Fryser du?» spurte Leo. «Nei,» svarte Markus. Og det var sant. Han frøs ikke. Leo lente seg litt frem, ikke mye, men nok til at avstanden mellom dem forsvant. «Fint,» sa han mykt. «Jeg vil ikke at du skal fryse.» Markus pustet langsomt ut. Hjertet hans hamret. Han visste at han burde si noe riktig, noe fornuftig, noe som holdt begge føttene plantet på bakken. Men det som kom ut var: «Singel lenge, ja.» Leo smilte svakt. «Jeg hadde rett, altså?» «Du hadde rett.» «Hvor lenge snakker vi?» spurte Leo, stemmen like rolig som blikket hans. Markus svarte sakte. «Seks år.» Leo tok et øyeblikk. «Seks år uten noen?» «Mhm.» «Hvorfor?» Markus følte en svak stivhet i nakken. «Fordi... det gjorde vondt sist. Og fordi det er enklere å være alene enn å slippe noen inn som kan ødelegge deg igjen.» Leo nikket forståelsesfullt, men blikket myknet. «Eller,» sa han stille, «så er det bare enklere å være alene til noen dukker opp som gjør at det ikke føles så skummelt lenger.» Markus kjente hvordan pusten hans satte seg fast. «Leo...» begynte han. «Vi traff hverandre i går.» «Vet jeg,» sa Leo rolig. «Men jeg sa ikke hva du burde føle. Jeg bare sier hva jeg føler.» Markus klarte ikke svare. Leo fortsatte — ikke nærmere nå, ikke lenger, bare ærlig: «Jeg kjente noe i går. Da jeg hilste på deg. Og jeg kjenner det enda sterkere nå. Hvis ikke du kjenner det samme... sier du bare ifra. «Markus' hjerte falt som en myk stein. Han visste hva som var sant, og det var både fryktelig og befriende. «Jeg... kjenner det,» sa Markus lavt. Leo lukket øynene et øyeblikk, som om han trengte det for å holde kontrollen. «Bra,» sa han. «Jeg trodde det. Og jeg håper det.» Før Markus fikk svart, lød bjellen ute i butikken. En kunde. Leo reiste seg, tok et lite skritt bakover, og trakk pusten som om han måtte sette masken på igjen. «Jeg må ut dit,» sa han med et smil som ikke helt skjulte det han egentlig følte. «Ja,» svarte Markus. Leo stoppet i døråpningen og så på ham — et lang blikk, fylt av alt de ikke hadde sagt. «Ikke gå,» sa han stille. Markus kjente det i hele kroppen. «Jeg går ingen steder.» Leo nikket, pustet ut, og gikk ut til kunden. For første gang på seks år satt Markus stille og kjente på en varme som ikke skremte ham. Den gjorde ham levende. Kvelden kom tidlig den dagen. Snøen lavet fortsatt ned, og lysene i byen gjorde luften gyllen og

myk der Markus gikk hjemover fra bokhandelen. Leo hadde sett etter ham flere ganger mellom kundene, og hver gang blikkene deres møttes, kjente Markus den samme varme bølgen gå gjennom brystet. Han visste ikke helt hva han gikk inn i. Men han visste én ting: Han var på vei inn i noe. Leiligheten hans var stille, nesten for stille. Markus tente noen stearinlys, lot seg synke ned i sofaen og kjente hodet falle bakover. Han hadde ikke sovet skikkelig på flere dager, men kroppen hans var for opprørt til å slappe av. Han kunne fortsatt kjenne varmen fra Leos kne mot hans eget fra da de satt i sofaen på bakrommet. Kaffe, blikk, stillhet, ærlighet. Han hadde glemt hvordan det føltes å bli sett. Telefonen vibrerte plutselig. MIA stod det på skjermen. Markus smilte svakt. Mia var hans tryggeste kaos, hans barndomsvenn, personen som både reddet og ødela ham i ungdomstiden — alltid med beste intensjon. Han svarte. «MARKUS!» ropte hun med en energi som kunne ha varmet opp et helt nabolag. «Hvor i all verden er du? Jeg har ringt deg fire ganger!» «Jeg har vært busy,» sa Markus rolig. «Busy? Du? På KJELSÅS? Hva har skjedd, har du blitt kidnappet av en turgåer med dårlig psyke?» Markus lo. «Jeg har møtt den nye naboen.» Det ble stille. Altfor stille. «...fortell alt,» sa hun mørkt. «Mia...» «NEI! Nå skjer det noe, og du forteller det NÅ.» Markus pustet ut. «Han heter Leo. Han... driver en bokhandel. Og han—» «Og du er allerede forelsket.» «Jeg er ikke—» «Markus. Ikke jug til meg. Jeg hører det på stemmen din. Fortsett.» Markus holdt telefonen et øyeblikk mot brystet, før han tvang seg til å si det: «Han ser meg.» Mia trakk pusten høyt inn. «Shit.» «Ja.» «SÅ...» fortsatte hun. «Skal jeg møte ham? Skal jeg være snill? Skal jeg være kritisk? Skal jeg late som ingenting mens jeg analyserer ham i stillhet?» «Bare vær deg selv.» «Det er farlig,» sa hun. «Jeg vet.» «Når får jeg møte ham?» Markus nølte. «Kanskje... snart.» «Flott, for jeg kommer hjemtidlig i morgen. Og du kan hilse verdens bokhandel-kjekkass fra meg. Men ikke skrem ham. Enda.» De lo sammen, og for første gang den dagen følte Markus seg rolig. Neste dag kom Mia stormende inn i leiligheten hans med snø fortsatt i håret, uten engang å banke på. «MARKUS! FÅ SE HAM!» «Han er ikke her.» «Hvor ER han da? Jeg har på meg den snille versjonen av meg i dag, det varer bare til lunsj!» Markus holdt på å le seg i stykker. «Han er på jobb. I bokhandelen.» Mia rynket pannen. «Hvorfor står vi her, da?» Og før Markus rakk å svare, dro hun ham med ut av døren. Bokhandelen var stille da de kom inn. Leo sto bak disken, bøyde seg over et papirdokument. Markusen kjente hvordan magen vred seg da Leo løftet blikket og så dem. Det smilet. Det smilet som alltid var kontrollert, rolig, nesten litt for varmt. «Hei,» sa Leo. «Du kom tilbake.» Markus svelget. «Ja.» Mia så først på Leo. Så på Markus. Så på Leo igjen. «Du er Leo,» sa hun. Leo holdt hånden frem. «Hyggelig å møte deg.» Mia tok hånden hans, så ham rett i øynene — dypt,

vrderende — før hun slapp ham igjen. «Mhm,» sa hun. Markus visste hva det betydde. Hun likte ham, men hun skulle ikke innrømme det. Ikke enda. «Vil dere ha kaffe?» spurte Leo, vennlig. «JA,» svarte Mia. «Sterk. Gjerne noe som får meg til å føle at jeg lever.» Leo lo lavt. «Det skal jeg klare.» Han forsvant inn på bakrommet, og Mia lente seg brått tett inn mot Markus. «Han er farlig.» «Hva?» «Han er farlig fordi han ikke prøver å være noe han ikke er. Og fordi han liker deg allerede. Du er ikke vant til det.» Markus ble varm i nakken. «Mia...» «Jeg bare sier,» sa hun, «du må passe litt på hjertet ditt denne gangen.» Markus åpnet munnen for å protestere, men Leo kom tilbake med tre kopper. «Her,» sa han, og ga Markus den første. Da fingrene deres møttes, ble alt stille igjen. Leo smilte litt forsiktig. «Hyggelig å møte vennene dine.» «Dette er bare en av dem,» svarte Markus. «Bra,» sa Leo, og blikket hans ble mørkere. «En som passer på deg, virker det som.» Mia pustet ut som om hun hadde ventet på det. «Jada. Jeg passer på ham. Noen må jo det.» Leo lo lavt. «Jeg tror han klarer mer enn du tror.» Mia løftet øyenbrynene. «Vi får se.» Leo så på Markus da han svarte: «Ja. Vi får det.» Det var ikke en trussel. Det var ikke en lovnad. Det var noe midt i mellom. Og Markus kjente at noe i brystet hans åpnet seg — samtidig som noe annet begynte å stramme. Konflikten var i ferd med å røre på seg. Selv om ingen av dem visste det ennå. Leiligheten luktet varm te og tente stearinlys da Markus kom hjem den ettermiddagen. Han hadde gått rundt med en merkelig letthet i kroppen etter møtet mellom Mia og Leo — en letthet han ikke hadde kjent siden... tja, kanskje aldri. For første gang på en evighet følte han at noe var i ferd med å gå riktig vei. Det var akkurat da det banket på døren. Ikke et vanlig bank. Et bestemt. Et bank som tilhørte én eneste person i verden. Markus åpnet. Og der sto hun. «Surprise,» sa Susanne Hopland, med et smil som var like blendende som det var farlig. Susanne var alltid altfor mye. For vakker, for høylytt, for dramatisk, for mye følelser som skled ut over kanten. Hun var familiens ustyrlige stjerne — og Markus' evige uro. Nå sto hun i døråpningen i helsvart, med en bag over skulderen og en energi som vibrerte rundt henne. «Hva gjør du her?» fikk Markus frem. «Hyggelig å se deg også,» svarte hun, gikk rett forbi ham og kastet baggen i sofaen. «Jeg trengte... en pause.» Pause. I Susanne-språk kunne det bety alt fra et brudd til et sammenbrudd til at hun hadde sett en edderkopp i Paris-leiligheten sin. Markus lukket døren og vendte seg sakte mot henne. «Hva skjedde?» spurte han. Susanne gikk til kjøkkenet som om hun eide stedet. Åpnet kjøleskapet. Tok ut juicen hans. Drakk rett fra kartongen. «Jeg dro fra ham,» sa hun. Markus stivnet. «Fra... hvem?» Hun lente seg mot benken og så på ham med det blikket hun pleide å ha før hun fortalte noe som knuste ham. «Fra Ezra.» Markus kjente magen slå en salto. Exen hans. Mannen han hadde elsket altfor mye, altfor lenge.

Mannen som hadde dratt ham i stykker på en måte Leo aldri måtte få vite om. «Du... er sammen med Ezra igjen?» sa Markus, stemmen hardere enn planlagt. «Var,» svarte hun. «Men jeg er ferdig nå. Jeg lover.» Markus satte hendene i siden. «Hvor lenge har dere—» «Markus,» avbrøt hun. «Kan vi ta dette senere? Jeg orker ikke. Jeg er utmattet. Jeg har gått gjennom et helvete, og jeg trenger broren min. Bare broren min. Kan jeg få det?» Det traff ham i brystet. Fordi han elsket henne. Uansett hvor komplisert hun var. «Selvfølgelig,» sa han, men skuldrene hans var allerede tunge. De satt i sofaen senere, hun med beina i kryss, han med armene foldet. Susanne pratet som om hun prøvde å snakke igjen to måneders stillhet. Om modelljobben som gikk galt, om agenten som presset henne, om Ezra som var... vel, Ezra. Intens, genial, destruktiv. «Du fortjener bedre,» sa Markus. «Jeg vet.» Hun så på ham. «Og du. Du trenger også bedre. Og nå tenker jeg du skal fortelle meg alt om hvorfor du plutselig smiler på telefonen.» Markus rødmet. «Jeg smiler ikke—» «Joooooda,» sang hun. «Du gjør noe. Og jeg vil vite hva.» Markus trakk pusten inn. «Jeg... har møtt noen.» Susannes øyne glitret som julelys. «HVEM?» «En som... bor i oppgangen.» «Du ligger med naboen!?» «Nei! Nei. Ikke sånn. Jeg har bare møtt ham. Han heter Leo.» Susanne lente seg bakover og smilte farlig bredt. «Ja ja, tidenes plot twist. Broren min faller for en bokhandler. Kan jeg møte ham?» «Ikke enda,» sa Markus fort. «Det er tidlig.» Susanne rynket pannen. «Er du redd?» Markus svarte ikke. «Markus...» sa hun mykere. «Han virker bra. Men du må ikke gjemme deg denne gangen.» Markus så bort. Leo kom inn i tankene hans, smilet, blikket, ærligheten. Og han kjente sannheten: Han var allerede på vei inn i noe dypere enn han hadde kontroll over. Neste morgen ringte det på døren igjen. Markus forventet en pakke. Eller Mia. Eller en nabo. Men da han åpnet, var det Leo. Leo sto der i vinterjakke, snø i håret, pusten hvit i luften. Han holdt to kaffekopper i hånden, som om dette var helt vanlig. «God morgen,» sa han mykt. «Hei,» sa Markus, litt for overrasket. Leo lo lavt. «Jeg... tenkte jeg kunne komme innom og—» «MARKUS!» ropte Susanne fra stuen. «Hvem ER det?!» Leo blunket, og Markus kjente blodet forsvinne fra ansiktet. «Jeg tror... det er søsteren min,» sa Markus. «Å?» svarte Leo. «Hun... kom i går. Uanmeldt.» Susanne dukket opp bak Markus, rufsete hår, Markus' genser på, og blikket sittende rett på Leo. «Og dette,» sa hun dramatisk, «må være bokhandleren.» Leo rettet seg opp. «Leo Sandvik. Hyggelig å møte deg.» Susanne blunket, katteaktig. «Mhm. Ja. Det skjønner jeg godt at du heter.» Markus ville synke gjennom gulvet. Men Leo smilte, ekte og varmt. «Skal jeg komme tilbake senere?» spurte han forsiktig. Markus ristet på hodet. «Nei. Bli. Vær så snill.» Og i den enkle setningen lå det så mye mer. Susanne så det også. Hun hevet øyenbrynet, men sa ingenting. Leo trådte inn. Døren lukket seg. Markus

skjønnte: Nå begynner det. Snøen hadde aldri virket hvitere enn den morgenen. Markus våknet tidlig, før alarmen, før lyset i vinduskarmen. Han lå et øyeblikk helt stille i sengen og lyttet til stillheten i leiligheten. Susanne lå i gjesterommet. Mia hadde sendt tjue meldinger om at hun ville ha live-oppdateringer. Og Leo... Leo hadde sendt én enkel beskjed: "Går det bra?" Markus smilte for seg selv og svarte med det eneste han klarte å formulere: "Jeg håper det." Foreldrene bodde i en stor, tradisjonell enebolig med rød maling og altfor mange lyslenker. Markus hadde alltid elsket julaften her — helt til de siste årene, da alt begynte å føles trangere, mer forventningsfullt, mer som en rolle han ikke lenger passet inn i. Susanne gikk foran ham opp trappen med en overdimensjonert kåpe og altfor høye støvletter. «Ikke stress,» sa hun, uten å se på ham. «Du skylder ikke dem en oppvisning.» «Jeg vet.» «Bra. For i dag skal ikke handle om å spille sterk. I dag skal handle om å ikke lyve.» Markus svelget. «Jeg lover ingenting.» «Du trenger ikke,» svarte hun, og klemte hånden hans. «Bare vær deg.» Morens stemme fylte rommet før Markus kom inn. «MARKUS! SUSANNE! HERREGUD, ENDelig!» Markus ble overfalt av en klem. Susanne fikk to. Og så begynte den vanlige tiraden — mat, pynt, pakkene som skulle fordeles, hvem som skulle sitte hvor, alt med den nervøse energien moren alltid hadde når hun ville at alt skulle se perfekt ut. Men Markus merket noe annet: Faren hans satt i stolen sin, mer stille enn vanlig. Som om han ventet på noe. Som om han allerede visste at denne julaften kom til å bli annerledes. Det var ribbe, pinnekjøtt, medister, saus, alt det tunge som hørte til. Samtalene gikk i sirkel. Moren spurte Markus om studiene. Susanne fortalte overdrevne historier om modelljobben sin. Faren nikket og smilte, og Markus smilte og svarte som han alltid hadde gjort. Men under bordet knuget han hendene hardt sammen. Han burde si det. Han burde fortelle. Han burde stå i det. Men hvordan? Hvordan sier man noe som kan endre alt? Susanne la hånden på kneet hans under bordet. Han så opp — og hun nikket. Si det. Markus reiste seg. «Jeg... må fortelle dere noe.» Moren så opp, predisposert til å bekymre seg. «Hva er det? Har noe skjedd?» Markus pustet ut. «Jeg har møtt noen.» Stille. Faren lente seg litt frem. «Møtt noen?» «Ja,» sa Markus. «En... mann.» Moren rynket pannen først — som om hun prøvde å forstå grammatikk mer enn innhold. «En mann?» gjentok hun. «Han heter Leo,» fortsatte Markus, stemmen mer stabil enn følelsene hans. «Han driver bokhandelen ved siden av. Vi... har begynt å se hverandre.» Stillheten som fulgte var tykkere enn luften i rommet. Faren så ned. Langsamt. Moren så mellom dem, som om hun lette etter riktig reaksjon. Susanne holdt pusten for ham. Så snakket faren først. «Markus... jeg...» Han stoppet, som om ordene knakk i halsen. «Jeg trenger litt tid.» Det var ærlig. Sårt. Uventet respektfullt. Moren derimot... «En MANN?» sa

hun, stemmen skarpere nå. «Markus, hvorfor har du aldri sagt—» «Fordi jeg var redd,» svarte han. «Og fordi jeg ikke ville ødelegge julaften.» Moren ble blank i øynene. «Du ødelegger ingenting. Jeg... jeg forstår det ikke helt ennå, men det er ikke noe galt i—» Susanne avbrøt. «Han er lykkelig. Det er det som betyr noe.» Stillheten brøt. Moren reiste seg og gikk rundt bordet. Hun tok Markus i armene. Ikke hardt. Ikke med dramatikk. Bare ekte. «Jeg elsker deg,» hvisket hun. «Selvfølgelig gjør jeg det.» Markus kjente skuldrene synke. Men faren så fortsatt i bordet. Markus gikk ut på verandaen etter middagen for å få luft. Snøen falt tett. Han lente seg mot rekkverket og pustet. Telefonen vibrerte igjen. Leo: “Hvordan går det?” Markus skrev: “Jeg sa det.” Leo svarte raskt: “Og?” Markus skrev sannheten: “Litt vanskelig. Litt fint.” Leo: “Det er ofte sånn. Vil du jeg skal komme forbi?” Markus smilte svakt. Bare tanken på å se Leo gjorde noe i brystet lettere. “Ikke i kveld. Men... snart.” Leo: “Jeg venter. Uansett hvor lenge.” Markus kjente varmen fra ordene. Men akkurat da han skulle svare, hørte han døren bak seg gå opp. Faren kom ut. Uten jakke. Bare skjorte og alvor. Han stilte seg ved siden av Markus, armene foldet, blikket ned i snøen. «Jeg... vet ikke hva jeg skal si,» begynte han. «Jeg vil ikke si noe feil.» Markus svarte ikke. Han lot faren snakke. «Jeg er gammel i hodet på noen ting,» fortsatte han. «Men jeg elsker deg. Jeg vil bare forstå.» Markus svelget. «Det holder.» Faren nikket. «Og... hvis denne Leo gjør deg glad... så vil jeg møte ham. Ikke i dag. Men snart. Hvis du vil.» Markus’ øyne fyltes med en varme han ikke kunne stoppe. «Det vil jeg,» hvisket han. Faren la hånden på skulderen hans. En enkel, men enorm bevegelse. Markus kom tilbake til leiligheten senere den kvelden, utmattet, lettet og litt hudløs. Susanne la seg uten å si mye. Det trengtes ikke. Men da Markus gikk inn på soverommet, lå det en pose på dørhåndtaket. Fra Leo. Inni lå en bok. Og en lapp. “Til deg. For kvelden som krevde mer av deg enn den burde.— L.” Markus satte seg på sengekanten med boken i hånden. Og han visste: Dette var ikke bare en forelskelse. Det var begynnelsen på noe han ikke lenger klarte — eller ønsket — å stoppe. Det var tidlig formiddag da Markus våknet av at telefonen hans vibrerte igjen. Han strakte seg etter den med halvåpne øyne, og navnet på skjermen gjorde noe varmt i magen hans: Leo. “Er du våken?” Markus smilte for seg selv. “Så vidt.” “Kom ned?” Markus ble sittende i sengen noen sekunder. Snøen lå som et tykt lag utenfor vinduet, og vinterlyset var blålig og stille. Han kledde på seg, listet seg forbi døren til gjesterommet der Susanne fortsatt sov tungt, og gikk ut i trappeoppgangen. Leo sto der. Han lente seg mot rekkverket, med den samme rolige tryggheten i kroppen sin, men med et blikk som var litt mer intenst enn vanlig. Og da Markus kom nærmere, rettet Leo seg opp og smilte — et smil som gjorde at Markus følte seg sett fra innsiden og ut. «Hei,» sa Leo lavt. «Hei.»

Ingen av dem beveget seg. Det var som om luften rundt dem sto helt stille. Leo tok et lite steg nærmere. «Går det bedre i dag?» Markus nikket. «Ja. Takket være deg.» Leo så på ham slik han alltid gjorde — som om det fantes noe bak Markus' øyne han var tålmodig nok til å vente på. «Jeg er glad du fortalte dem,» sa Leo. «Jeg også.» «Og... hvordan gikk det?» spurte Leo stille. Markus tok et lite pust. «Det var vanskelig. Men riktig.» «Det er ofte sånn.» Markus svelget. «Og jeg ønsket at du var der.» Leo blunket sakte, som om ordene traff ham dypt. «Jeg også.» De sto slik noen sekunder før Leo sa: «Det er noe jeg vil vise deg.» Leo førte Markus inn i bokhandelen før åpningstid. Lyset var dempet, og hele stedet luktet kaffe og ferske bøker. Men denne gangen gikk ikke Leo mot bakrommet. Han åpnet en dør Markus ikke hadde sett før. Et lite arbeidsrom. Et skrivebord. Shitloads med notater. En gammel skrivemaskin. En hylle med mapper, bøker, og en vegg full av fotografier. «Hva er dette?» spurte Markus. Leo gikk inn og satte seg på skrivebordet. «Dette... er delen av livet mitt jeg ikke har vist noen på en stund.» Markus lot fingrene gli over en av veggene. Bildene var av mennesker — alle smilende, alle med en slags egen historie i blikket. «Jeg jobbet i et hjelpesenter,» sa Leo plutselig. «For ungdom. Før jeg overtok bokhandelen. Mange av de jeg jobbet med... hadde det vondt. Vanskelige hjem. Vanskelige liv.» Han pustet inn. «Noen ganger var jeg den eneste de snakket med.» Markus så på ham. Det var en tyngde der. En historie. Noe som nesten gjorde vondt å bære. «Hvorfor sluttet du?» spurte Markus forsiktig. Leo tok en pause. Det var som om han vurderte hvor ærlig han skulle være. «Fordi én av dem døde,» sa han endelig. «Og jeg klarte ikke mer etter det.» Markus' bryst strammet seg. «Leo... jeg visste ikke...» «Hvordan skulle du vite det?» svarte Leo. «Ingen vet det. Jeg snakker aldri om det.» Markus trådte nærmere. «Du kan snakke med meg.» Leo hevet blikket. Det glinset litt i det. «Jeg vet. Det er derfor jeg ville vise deg dette.» Markus rørte ved armen hans. En enkel berøring. Men den betydde alt. Leo lukket øynene et øyeblikk. «Jeg vil at du skal vite hvem jeg er. Hele meg. Ikke bare den rolige fyren bak disken.» Markus kjente det som om noe i ham slo sprekker — på den beste måten. «Jeg vil vite alt du vil fortelle,» sa han. Og for første gang siden de møttes, lente Leo seg mot ham. Det var ikke et kyss. Det var ikke et intenst øyeblikk. Det var en panne som hvilte mot hans. Et mykt utpust. En stillhet som sa mer enn ord kunne. Leiligheten var stille da Markus kom hjem. For stille. Han hørte lyden av en dusj som dråpet i gjestebadet. Noe bevegelse på kjøkkenet. Og da han rundet hjørnet inn til stuen, så han Susanne sitte på gulvet. Med kofferten sin åpen. Og et brev i hånden. Hun skvatt til da han kom inn, og forsøkte å skjule det — men ikke raskt nok. «Hva er det?» spurte Markus mykt. Susanne så opp, og for første gang på lenge var blikket hennes uten panser. Ingen ironi.

Ingen fasade. Bare frykt. «Jeg... har et problem,» sa hun. Markus satte seg ned foran henne. «Hva slags problem?» Hun rakte ham brevet. Hendene hennes dirret. Markus brettet det ut forsiktig og så raskt over innholdet. Det var et krav. Fra et modellbyrå. Et kontraktsbrudd. Et beløp som kunne kjøpt en bil. Eller to. Susanne presset hendene mot ansiktet. «Jeg visste ikke hva annet jeg skulle gjøre. Jeg dro. Jeg orket ikke mer.» Markus kjente magen stramme seg. «Hvor mye skylder du?» Susanne så på ham med øyne som hadde mistet all glans. «Femti tusen euro.» Markus ble kald. «Hvordan...?» Hun ristet på hodet. «Jeg tok en jobb jeg ikke burde. Jeg forlot den. Og nå... Markus, jeg er livredd.» Han trakk henne inntil seg. Hun skalv mot brystet hans, som et lite barn. «Du trenger ikke være redd nå,» sa han lavt. «Jeg er her.» Men det han ikke sa — det som dunket tungt i tankene — var: Hvordan i helvete skal jeg løse dette? Og midt i alt det kaotiske, midt i søsterens frykt, midt i ansvaret som presset seg inn over skuldrene hans igjen — vibrerte telefonen hans. Leo. Markus lukket øynene og pustet dypt. For første gang føltes livet som en dør som åpnet seg på én side mens en annen holdt på å smelle igjen. Susanne sovnet til slutt på sofaen, med hodet i fanget til Markus, etter en time med stille gråt og enda mer stille tomhet. Hun hadde vært gjennom nok til å slite ut hvilken som helst sjel, men Susanne bar alt i huden, aldri inni seg, og det gjorde henne alltid skjørere enn hun ville innrømme. Markus satt lenge etter hun hadde sovnet, med brevet fortsatt i hånden. En ubehagelig kulde hadde satt seg i brystet. Ikke bare på grunn av summen hun skyldte — men fordi kontraktsbrevet var datert tre måneder tilbake. Hun hadde skjult dette lenge. Telefonen vibrerte i lommen. Leo: “Er du hjemme?” Markus så på søsteren før han svarte. “Ja. Det er litt... mye nå.” Leo: “Vil du snakke?” Markus la telefonen på bordet, reiste seg og gikk inn på soverommet. Han lente hodet mot døren og pustet tungt før han skrev: “Kan du komme?” Svaret kom før han rakk å angre. Selvfølgelig.” Det tok fem minutter før det banket svakt på døren. Markus åpnet og ble møtt av vinterkulde og en Leo som så på ham med et blick som avslørte at han hadde vært bekymret hele veien opp trappen. «Hei,» sa Leo lavt. Ingen av dem rørte seg. Markus kjente et øyeblikk av ren lettelse. Som om kroppen hans sank litt dypere ned i jorden og endelig fant feste. Leo løftet hånden som om han ville ta på kinnet hans, men stoppet seg selv — fordi Markus’ øyne var blanke. «Hva har skjedd?» spurte han. Markus tok en liten pust. «Kom inn.» Leo gikk inn, så Susanne sove i sofaen, så brevet på bordet, og skjønnte i løpet av et sekund at dette ikke var en liten krise. «Er det alvorlig?» spurte han. Markus satte seg ved bordet. Leo satte seg overfor ham. «Hun skylder femti tusen euro til et byrå i Paris,» sa Markus. Leo blunket. «Femti...?» «Ja.» Leo så mot Susanne, som sov fredelig som et barn. «Hvordan klarte hun—» «Jeg vet ikke,»

svarte Markus. «Hun gjør alltid ting hun ikke forteller oss om. Men dette... dette er større enn vanlig.» Leo hvilte hendene på bordet. «Markus... du trenger ikke bære dette alene.» Markus så opp, overrasket. «Hva mener du?» «Du prøver å beskytte alle du elsker. Hele tiden. Til du knekker selv.» Det traff. Hardt. «Jeg klarer det,» mumlet Markus. Leo ristet på hodet. «Ingen klarer alt alene. Ikke engang du.» Det var ikke trøst. Det var ikke kritikk. Det var sannhet. Markus lente seg bakover og lot hodet falle i hendene. «Det er mer,» sa han. Leo hevet øyenbrynene. «Mer?» «Det handler ikke bare om penger.» Markus tok opp brevet igjen, viste Leo underskriften nederst. Navnet fikk Leo til å stirre. Ezra Beaumont. Leo så fra navnet til Markus. «Er ikke det—?» «Jo.» «Din... eks?» Markus nikket, langsomt. «Susanne var med ham igjen,» sa han. «Det var derfor hun dro til Paris. Derfor hun ble der. Derfor hun skjulte alt. Og nå... nå har hun brutt en kontrakt han frontet. Det kan ødelegge karrieren hans. Og han kommer ikke til å la det gå.» Leo ble helt stille. Ansiktet hans endret seg. Ikke sjalusi — men noe dypere, mørkere og mye mer beskyttende. «Hvor truende er han?» spurte Leo rolig. Markus satte albuene på bordet. «Du vet typen. Han får det som han vil. Uansett. Og han...» Han stoppet, stemmen presset seg sammen. «Han kan være farlig.» Leo lente seg frem. «Farlig hvordan?» Markus så bort. «Psykisk. Kontrollerende. Manipulerende. Han fikk meg til å tro at halve livet mitt var min feil.» Leo så lenge på ham, som om han ønsket å gå tilbake i tid og dra Markus ut av alle de dagene han beskrev. «Markus,» sa Leo stille. «Hør på meg nå.» Markus så opp. Leo fortsatte, hardt og klart: «Han får ikke ødelegge deg igjen. Og han får ikke ødelegge søsteren din.» Markus kjente noe slå sprekker på innsiden. Det Leo sa var enkelt, men måten han sa det på... Som om dette ikke bare handlet om hjelp. Som om det handlet om dem. «Leo?» mumlet en søvnig stemme. Leo snudde seg. Susanne hadde løftet hodet, rød i øynene og håret i uorden. Leo reiste seg og satte seg på huk foran henne. «Hei, Susanne.» Hun blinket noen ganger, forvirret. «Jeg... sovnet jeg?» «Ja.» Leo smilte svakt. «Det er helt greit.» Susanne så fra Leo til Markus. «Dere to...» Hun presset frem et smil som forsøkte å være sterkt, men som kollapset halvveis. «Dere er fine sammen.» Markus ble varm i kinnene. Leo reiste seg og satte seg ved siden av Markus igjen. Susanne la hendene rundt knærne. «Ezra kommer til å kontakte meg. Det vet jeg.» Markus kjente kroppen stramme seg igjen. «Susanne—» «Jeg tåler det,» sa hun. «Jeg gjør faktisk det. Men jeg...» Hun så plutselig rett på Leo. «Vær så snill. Ikke la Markus håndtere alt alene.» Leo svarte uten å blunke. «Det har jeg ikke tenkt å la ham gjøre.» Susanne nikket, som om det var alt hun trengte å høre. Leo ble værende. Ikke fordi Markus ba om det, men fordi han ikke gikk før Markus ba ham om å. De satt på kjøkkenet, drakk te, snakket om alt og ingenting. Ikke om

Ezra. Ikke om bruddet. Ikke om farer. Bare om bøker. Om jul. Om livet. Til slutt måtte Leo gå. Det var sent. Bokhandelen ventet morgenen etter. Markus fulgte ham til døren. Det var stille mellom dem — men på den gode måten. Den måten hvor man ikke trenger ord. Leo stoppet i døråpningen. «Markus...» Markus så ham i øynene. «Hvis ting blir verre,» sa Leo stille, «så ringer du meg. Før du ringer noen andre.» Markus svelget. «Leo—» «Jeg mener det.» Markus nikket. Leo løftet hånden, som om han ville ta på kinnet hans, men valgte i stedet å la fingertuppene gli lett mot armen hans før han snudde og gikk ned trappen. Markus sto lenge og så etter ham. Og han visste én ting: Ezra ville snart dukke opp. Og denne gangen var Markus ikke alene. Det var en tung, stille morgen. Snøen utenfor hadde sluttet å falle, men himmelen lå lav og grå, som om noe var på vei. Markus hadde knapt sovet. Han våknet flere ganger i løpet av natten for å sjekke at Susanne fortsatt lå på sofaen. Hun hadde gjort det. Som et barn. Som noen som endelig ga opp å være sterk. Markus satte på kaffe, og akkurat da den første duften spredte seg i leiligheten, vibrerte telefonen hans. Ukjent nummer. Internasjonalt. Markus frøs. Han visste hvem det var før han åpnet meldingen. Det sto bare én setning: “Hvor er hun?” — E Markus svelget, la telefonen ned, og pustet hardt inn. Hendene hans dirret. Han følte det som om gulvet under ham mistet feste i et øyeblikk. Ezra hadde funnet nummeret hans. Og hvis Ezra hadde hans nummer, hadde han også en plan. Susanne kom inn på kjøkkenet, håret rufsete, øynene matte. «Har det skjedd noe?» spurte hun. Markus holdt frem telefonen. Hun stivnet da hun så meldingen. «Shit,» hvisket hun. «Shit, shit, shit.» «Vi håndterer det,» sa Markus. Susanne satte seg, hendene i ansiktet. «Du vet ikke hvordan han blir når han føler seg ydmyket.» «Jeg vet nok,» svarte Markus hardt. Telefonen vibrerte igjen. “Jeg lander i Oslo 17:40.” — E Markus kjente det som et slag i magen. «Han kommer hit?» spurte Susanne hest. Markus nikket. «I dag.» Hun sto brått opp, som om hun ville flykte, men beina sviktet under henne. Markus rakk akkurat å gripe henne før hun sank ned igjen. «Du kan ikke møte ham,» sa Markus. «Ikke alene.» Susanne ristet på hodet. «Jeg vil ikke møte ham i det hele tatt.» «Det skal du heller ikke.» Da lød det et bank på døren. Susanne så intenst på Markus. «Og hvem i helvete er det nå?» Markus gikk bort, usikker, men da han åpnet, pustet han ut i ren lettelse. Leo sto der. Leo, med snøfiller i håret og et blikk som ikke trengte forklaring. «Jeg kjente at jeg burde komme,» sa han stille. «Hva har skjedd?» Markus åpnet døren bredere. «Ezra kommer.» Leo ble helt stille. Og det blikket Markus fikk var mørkere enn han noen gang hadde sett det. «Når?» spurte Leo. «I kveld.» Leo gikk rett inn, tok av seg jakken og sa — med en ro som fikk hjertet til Markus å slå saktere: «Ok. Da ordner vi dette.» De satt rundt kjøkkenbordet. Susanne, blek og nervøs. Markus, stille og stram. Leo,

rolig og intens, som en som allerede hadde begynt å analysere alt. «Ezra vil bruke én av tre ting,» sa Markus. Leo så opp. «Hvilke?» «Skyldfølelse. Skam. Eller trusler.» Susanne nikket bak ham. «Han begynner alltid kontrollert. Så blir han sint. Og så...» Hun stoppet. «Han gjør hva enn han må for å vinne.» Leo la armen på bordet. «Hva har han gjort mot deg før?» Markus stivnet. Susanne så på ham, sårt, nesten skyldig. «Ikke nå,» hvisket Markus. «Jo,» sa Leo mykt, men bestemt. «Nå.» Markus pustet tungt ut. «Han fikk meg til å tro jeg var problemet i alt. At jeg var svak. At jeg var vanskelig å elske. At jeg var heldig som hadde ham.» Leo lukket øynene et øyeblikk, som om det gjorde fysisk vondt å høre det. «Markus,» sa han, og stemmen var lav og farlig kontrollert. «Den mannen får ikke komme i nærheten av deg igjen. Eller henne.» Susanne begynte å gråte lydløst. «Leo,» sa Markus, «du kjenner ham ikke. Han manipulerer. Han —» Leo lente seg frem. «Jeg har jobbet med ungdom som har rømte fra folk som han. Jeg kan håndtere manipulatorer. Jeg kjenner typen hans.» Markus holdt pusten. Leo var ikke redd. For første gang i Markus' liv var det noen som ikke rygget når Ezra ble nevnt. Døren gikk igjen — fort, hardt, dramatisk — og Mia kom inn som en stormvind. «Jeg fikk melding av Susanne!» ropte hun. «Ezra kommer?!» Susanne så ut som hun ville forsvinne gjennom gulvet. «Ja,» svarte Markus. Mia kastet jakken på gulvet. «Da er vi fire. Og fire slår én. Så enkelt er det.» Leo smilte svakt. «Godt å møte deg igjen, Mia.» «Du kjenner meg nesten ikke,» sa hun. «Men du kommer til å være glad for at jeg er her. Jeg er en demon på kriser.» «Det vet jeg,» mumlet Markus. De planla alt. Hva de skulle si. Hva de ikke skulle si. Hvor Susanne skulle være. Hvordan Markus skulle stå i det. Hvordan Leo skulle stå ved siden av ham. Markus så på Leo flere ganger og tenkte på én ting: Hvordan klarte jeg meg uten ham? 17:40 Eras fly landet. Telefonen vibrerte. Ezra: «Vi trenger å snakke. Nå.» Markus kjente pulsen stige. Leo så på ham. «Du svarer ikke,» sa Leo. «Du lar ham komme til deg — på dine vilkår. Ikke hans.» «Og hva er mine vilkår?» spurte Markus. Leo tok et lite steg nærmere, satte hånden på armen hans og sa: «At du ikke står alene i dette. Ikke denne gangen.» Markus ble stille. Han hadde aldri hørt noen si noe så riktig før. Ezra er i Oslo. En siste melding fra Ezra: «Jeg er hos deg om ti minutter.» Susanne gispet. Mia bannet lavt. Markus kjente det som is i blodet. Leo derimot... Leo gikk bort til døren, låste den, og snudde seg mot Markus. Blikket hans var rolig, farlig, beskyttende — alt på én gang. «Da møter vi ham,» sa Leo. «Sammen.» Markus nikket. For første gang i livet. Han var ikke redd for Ezra lenger. Han var redd for hva Ezra kunne gjøre — ja — men ikke for å stå i det. Leo sto ved siden av ham, som et løfte kroppen hans hadde ventet på i årevis. Og trappen utenfor begynte å knirke. Ezra var der. Trinnene i trappeoppgangen var tunge. Ikke høylytte — Ezra gjorde aldri noe høylytt. Han gjorde

alt kontrollert. Presist. Som om han var hevet over reaksjoner andre mennesker hadde. Og akkurat nå var han på vei mot Markus' dør. Susanne sto bak Leo med armene rundt seg selv. Mia hadde stillnet, noe som i seg selv var urovekkende. Markus sto nærmest døren — ikke fordi han var klar, men fordi han ikke kunne la være. Leo sto ved skulderen hans. Ikke foran ham. Ikke bak ham. Men ved siden av. Det var første gangen noen hadde stått der. Knokene traff døren. En rolig, nesten høflig bank. «Markus,» hørtes det fra utsiden. Stemmen var dyp, lav, kontrollert. «Jeg vet du er der. Lukk opp.» Markus kjente en gammel skygge gli gjennom kroppen — den skyggen Ezra alltid etterlot. Det var ikke rasjonell frykt. Det var lært frykt. Innpodet. En refleks. Leo så det. Og la en hånd på ryggen hans. Fast. Rolig. Som for å si: Du står ikke alene. Markus tok et langt, langsomt pust og åpnet døren. Ezra sto der som han alltid hadde stått: kledd som om han skulle på et fotoshoot, vinterfrakk av dyrt stoff, skjerf slengt perfekt over skuldrene. Håret kortere enn sist, men med den samme arrogante, nesten magnetiske selvtilliten. Øynene hans hvilte på Markus først. Og alt ved ham virket beregnet. «Du ser... eldre ut,» sa Ezra. Som om det var en kompliment. Som om han fortsatt hadde rett til å kommentere. Markus svarte ikke. Ezra gikk et lite skritt frem, men stoppet plutselig da blikket hans oppdaget personen ved Markus' side. Leo. Ezras øyne smalnet. Bare et øyeblikk. Men det var nok. «Og hvem,» spurte han med silkemyk giftighet, «er dette?» Leo svarte før Markus rakk det. «Leo Sandvik.» Ikke en eneste muskel i ansiktet hans rørte seg. «Markus' partner.» Ezra hevet ett øyenbryn. «Partner?» Leo tok et lite steg nærmere Markus. Ikke for å være truende — men for å gjøre en ting tydelig: Ezra hadde ikke lenger monopol på plass. Ezra foldet hendene bak ryggen. «Vel,» sa han, «jeg ser han har funnet en som passer ham... i hans nye livsstil.» Mia bet tennene sammen. «Hva i helvete betyr det?» hvisket hun til Susanne. Leo ignorerte kommentaren. Markus derimot... Markus kjente noe i brystet endre seg. Han var ikke redd. Han var sint. «Hvorfor er du her?» spurte Markus. Ezra smilte. Et sakte, kaldt smil. «Jeg er her for Susanne.» Susanne gjemte seg delvis bak Mia, som straks tok et beskyttende steg frem. Ezra så på dem begge. «Kom ut, Susanne. Vi må snakke.» «Nei,» sa hun med en skjelvende stemme. «Jeg vil ikke.» Ezra lo lavt. «Du trenger ikke ville. Du skylder meg—» Leo avbrøt. «Hun skylder deg ingenting.» Ezra snudde blikket mot ham. «Unnskyld meg?» Leo sto helt stille. «Det du mener er at hun skylder byrået penger. Det er en kontraktsuell uenighet. Ikke en personlig. Og du har ingen rett til å kreve noe på vegne av dem.» Ezra svelget irritert. «Jeg har mer rett enn du tror, bokselger.» Leo smilte. Et rolig, farlig smil. «Jeg tror ikke du har forstått hvem du snakker til.» Ezra tok to raske skritt frem og stilte seg et par centimeter fra Leo. «Og jeg tror ikke du forstår,» sa Ezra mykt, nesten

hviskende, «at Markus alltid kommer tilbake til meg. Han vet hvem som bygde ham opp.» Leo svarte like lavt: «Og hvem som brøt ham ned.» Ezra blunket. Et øyeblikk av ren overraskelse. Markus fant stemmen sin. «Jeg kommer ikke tilbake til deg,» sa han. «Aldri. Du trenger ikke forstå hvorfor. Du trenger bare å akseptere det.» Ezra så plutselig... mindre ut. Som om han hadde forventet at Markus fortsatt var den samme. «Du var ingenting uten meg,» sa han. Ikke rolig lenger. Stemmen var mer presset nå. «Du var svak. Du trengte retning.» Markus trådte frem — for første gang. Med ryggen rak. Med Leo ved siden av seg som en skygge av trygghet. «Jeg trengte ikke deg,» sa Markus. «Jeg var bare for redd til å forstå det.» Ezra stirret lenge. For lenge. Han pustet hardere enn han prøvde å vise. «Dette er ikke over,» sa han til slutt. Leo svarte før Markus rakk å åpne munnen. «Jo,» sa Leo. «Det er det.» Ezra så på Leo med et blikk som lovet noe mørkt. «Jeg kommer tilbake,» sa han. «Og da vil dere angre.» Leo tok et skritt frem. Bare ett. «Kom når du vil,» svarte han. «Du finner oss begge her.» Ezra stirret noen sekunder. Så snudde han, gikk ned trappene uten et ord, og døren i oppgangen slo igjen med et ekko som vibrerte helt opp til Markus' ribbein. Det ble helt stille. Susanne brøt sammen. Mia bannet. Markus sto stiv. Og Leo la hånden på ryggen hans igjen. «Det gikk bra,» hvisket Leo. Markus snudde seg mot ham, og noe i kroppen hans ga etter. Alle lagene. All styrken. Alt raste. Og han falt inn i Leo. Leo holdt ham fast. Ikke med kraft. Men med trygghet. Med nærvær. «Du gjorde det,» sa Leo i øret hans. «Du sto opp mot ham.» Markus' pust var skjelvende. «Jeg klarte det bare fordi du—» «Nei,» avbrøt Leo. «Du gjorde det fordi du endelig tror på deg selv.» Markus lukket øynene og lot seg falle helt inn i det. I Leo. I sannheten. I valget han hadde gjort. Leiligheten føltes annerledes etter at døren smalt igjen bak Ezra. Luften var tung og full av rester av det som akkurat hadde skjedd — frykten, sinnet, konfrontasjonen som hadde vært et halvt tiår forsinket. Men midt i alt sto Markus, med Leo sine armer rundt seg, og pustet for første gang siden Ezra trådte inn i oppgangen. Susanne og Mia var stille bak dem. Markus kunne høre Susanne snufse. Mia mumlet noe som minnet om en forbannelse på fire språk. Leo holdt ham bare. Ikke for å eie ham, men for å forankre ham. «Det er nok for i kveld,» sa Leo rolig. «Vi trenger alle en pause.» Mia nikket. «Jeg er enig. Jeg tar Susanne til meg i natt. Hun trenger søvn og... mindre dramatikk.» Susanne ristet svakt på hodet, men Mia la en arm rundt henne og hvisket: «Jeg har vin. Og sjokolade. Og jeg kan fake en fransk aksent til du sovner.» Susanne lo tårevått. «Greit.» Markus gikk til henne, og hun kastet seg i armene hans. «Unnskyld,» sa hun lavt. «For alt. For å dra deg inn i dette. For at han kom tilbake.» Markus strøk henne over håret. «Du trenger ikke unnskyld deg for at du er min søster.» Hun kysset ham på kinnet før Mia tok

henne med ut. Og så ble døren lukket. Det var bare Markus og Leo igjen. Markus sank ned i sofaen, som om kroppen hans endelig ga etter. Leo satte seg ikke tett inntil ham — han satte seg et lite stykke unna, akkurat nok til å være nær uten å presse. «Hvordan går det?» spurte Leo forsiktig. Markus tok et dypt pust. «Jeg trodde... jeg trodde jeg skulle knekke da jeg så ham. Men det gjorde jeg ikke.» Leo lente albuen mot sofaryggen. «Fordi du ikke er den samme som du var med ham.» Markus snudde hodet mot ham. «Tror du virkelig det?» Leo holdt blikket hans. «Jeg vet det.» Stillheten som fulgte var ikke tom. Den var tett. Myk. Full av alt de ikke hadde sagt. Leo fortsatte lavt: «Jeg har sett mye i livet mitt. Mange som har vært kontrollert. Manipulert. Brutt. Men du...» Han løftet hånden litt, nesten som om han vurderte å ta på Markus. «Du står oppreist likevel.» Markus kjente halsen stramme seg. «Jeg følte meg alt annet enn sterk i sted.» «Du var sterk,» sa Leo. «Sterk betyr ikke å ikke være redd. Sterk betyr å gjøre det du må selv når du er redd.» Markus svelget, og det var som om ordene hans traff et sted han hadde forsøkt å gjemme hele livet. «Leo...» Leo ventet. Han var alltid god på å vente. Markus fortsatte: «Da du stilte deg ved siden av meg i døren... det betydde mer enn du vet.» Leo smilte svakt. «Jeg sto der fordi det var der jeg skulle stå.» Markus måtte blunke raskt, som om det ble for mye. «Hvorfor?» Leo svarte uten å nøle: «Fordi du betyr noe. For meg.» Markus' hjerte traff ribbeina hardt. Ingen store gester. Ingen store ord. Bare sannhet. Leo så ned på hendene sine, som om han vurderte en avgjørelse han allerede hadde tatt. «Jeg vil ikke presse deg,» sa han mykt. «Ikke etter alt som har skjedd. Men... jeg vil at du skal vite at jeg er her. Ikke bare som støtte. Men fordi jeg...» Han stoppet, som om han måtte velge ordene. «...fordi jeg liker deg, Markus. Mer enn godt.» Markus kjente det som et støt gjennom kroppen. «Jeg liker deg også,» svarte han lavt. «Mer enn jeg burde.» Leo smilte. «Hvorfor 'burde'?» «Fordi det går fort. Og fordi jeg er redd for å ødelegge ting.» Leo ristet svakt på hodet. «Følelser følger ikke tid. De følger sannhet.» Markus så ned på hendene sine. «Jeg vet ikke om jeg vet hvordan man... er i noe sunt.» Leo flyttet seg litt nærmere. Bare noen centimeter. Bare akkurat nok. «Da lærer vi det sammen,» sa han. Markus så opp akkurat da Leo gjorde det — og øyeblikket lå der, som en stille invitasjon. De lente seg sakte inn mot hverandre. Sakte nok til at Markus kunne stoppe om han ville. Sakte nok til at alt var valg. Ingenting var press. Leo stoppet like før leppene deres møttes. «Er dette... greit?» hvisket han. Markus svarte ved å lukke det siste mellomrommet. Kyss nummer én var ikke brått. Ikke intenst. Ikke heftig. Det var mykt. Stille. Nesten forsiktig. Som om begge to prøvde å si: Dette kan bli noe. Leo kysset ham sakte, som om han ville gi Markus tid til å forstå at dette var trygt. At han var trygg. Markus kjente fingertuppene til Leo hvile mot kinnet hans, og kroppen hans

reagerte med en varme han ikke hadde kjent siden før Ezra. Dette var ikke frykt. Dette var ikke savn. Dette var ikke noe som tok. Det var noe som ga. Da de trakk seg fra hverandre, pustet Markus sakte ut. Leo så på ham med et blikk som var både varmt og sårbart. «Det var fint.» Markus nikket. «Ja.» «Og det var bare det første.» Markus lo lavt. «Jeg hadde håpet det.» Leo lente pannen mot hans. «Det kommer flere. Men... én ting om gangen.» Markus lukket øynene i et øyeblikk av ren, stille lykke. Men som en svak skygge i bakhodet hans, kom tanken: Ezra er ikke ferdig. Og han visste at uansett hvor riktig dette med Leo føltes — ville det snart bli satt på en prøve. Markus sovnet med hodet mot skulderen til Leo den kvelden. Ikke fordi han var sliten — selv om han var det — men fordi kroppen hans for første gang på lenge tillot seg å hvile i nærheten av noen. Ord ble unødvendige. Leo hadde en ro i pusten, en rytme, som gjorde at Markus sakte sank inn i en søvn han ikke hadde våget å håpe på. Da han våknet, var rommet mørkt og stille. Leo sov fortsatt ved siden av ham, med armen tungt og varmt over magen hans. Et svakt lys fra gaten gjorde ansiktet hans mykere enn vanlig, og Markus lå noen sekunder og bare så på ham. Hvordan føles det å treffe noen som gjør at alt faller på plass — etter år med noe som bare falt fra hverandre? Tankene ble avbrutt av vibrasjonen fra telefonen hans. Markus strakte seg uten å vekke Leo, plukket opp mobilen og så på skjermen.¹ ny melding. Ukjent nummer. Hjertet sank, selv før han åpnet den. “Du tror du er trygg. Men du aner ikke hva hun har gjort.” — E Markus frøs. Ikke fordi meldingen var truende i seg selv — men fordi Ezra aldri skrev uten å ha en plan. Han skrev ikke uten å kunne følge opp. Han svelget og leste den igjen. Hva hun har gjort. Susanne. Det begynte som en svak prikk av uro, så en bølge, så en knyttneve i magen. Leo rørte på seg ved siden av ham. «Hva er det?» mumlet han, stemmen ru av søvn. Markus snudde skjermen slik at Leo kunne se. Leo ble våken på et sekund. Han satte seg opp, ryggen strak, blikket klart og mørkt. «Når kom den?» spurte han. «Akkurat nå.» Leo tok telefonen ut av hånden hans, leste meldingen igjen, og pustet tungt ut. «Han vil skremme deg. Det er det han gjør.» «Men hva mener han med... hva hun har gjort?» Leo så på ham. «Det er Ezra. Han sier det som får deg til å tvile på deg selv. På alt.» «Hva om det er sant?» «Markus.» Leo tok hånden hans. «Hvis det er noe Susanne har holdt skjult, så finner vi ut av det. Sammen. Ikke gjennom ham.» Markus nikket, men uroen var der. Dyp, trang, som en liten klo i brystet. «Vi sier ingenting til henne ennå,» sa Leo. «Ikke før vi vet om det bare er spill.» «Og hvis det ikke er spill?» Leo svarte ikke med ord. Han bare strøk tommelen over hånden til Markus, sakte, som om han roet ned et dyr som hadde blitt skremt. «Da håndterer vi det når vi må.» Mia kom stormende inn igjen tidlig, som hun hadde lovet. Susanne så mer uthvilt ut, men stresset lå i

øyene hennes. «Vi må snakke,» sa hun så fort hun så Markus. Han og Leo spurvlet et blick – et vi-visste-det – og fulgte henne inn på kjøkkenet. Susanne satte seg og tok frem en konvolutt hun hadde hatt i vesken. En planlagt hemmelighet. En hun hadde tenkt å dele, men ikke på denne måten. «Jeg fikk denne dagen før jeg dro fra Paris.» Hun skjøv konvolutten mot Markus. Hendene hennes ristet. Markus åpnet den. Han trodde han visste hva han skulle se. Det gjorde han ikke. Brevet var fra en advokat. Ikke byrået. Ikke en representant. Men en privat aktør. En etterforsker. Markus leste langsomt, hver setning som et slag. «Representant for klienten Ezra Beaumont ber om dokumentasjon og vitneopplysninger i forbindelse med hendelsen 14. august. Susanne Hopland nevnes som mulig nøkkelvitne.» Markus så opp. Ansiktet hans var helt blekt. «Hva... er dette?» hvisket han. Susanne begynte å gråte, stille, uten dramatikk. «Jeg var der,» sa hun. «Den kvelden... Ezra og modellen...» Leo så skarpt opp. «Modellen som...?» Susanne nikket. «Ja. Hun som ble skadet. Jeg så det. Jeg så hva han gjorde.» Mia bannet lavt. «Herregud, Susanne.» Susanne holdt ansiktet i hendene. «Jeg skulle aldri blitt med ham den kvelden. Jeg... jeg prøvde å gå. Men jeg var redd. Jeg turte ikke si noe. Og da jeg endelig skjønnte at jeg kunne være et vitne... dro jeg.» Markus satt som frosset. Leo tok brevet, leste, og så på Susanne med et blick som var både mykt og farlig beskyttende. «Ezra vil ikke ha vitner,» sa Leo. «Han vil kontrollere dem.» Susanne nikket. «Og nå vet han at du vet. Og at du er nær Markus.» Markus følte beina svikte. «Du er i fare.» «Vi er alle det nå,» sa Susanne stille. Leo la brevet på bordet forsiktig. «Da er det én ting som er sikkert,» sa han. «Ezra kommer ikke til å gi seg.» Det ble stille. Markus tok hånden til Leo uten å si noe. For første gang var det ikke bare følelser som bandt dem sammen. Det var kamp. Leo reiste seg, gikk til vinduet og så ned på gaten. «Jeg har én regel,» sa han. De så på ham. «Man lar aldri en manipulator jobbe i mørket. Du møter dem med lys.» «Hva betyr det?» spør Mia. Leo snudde seg. «Det betyr at vi tar kontrollen tilbake. Ikke ham.» Markus kjente en sitring i brystet. «Hvordan?» Leo gikk tilbake og satte seg ved siden av ham. «Du og jeg,» sa han lavt. «Vi gjør én ting først: Vi holder sammen. Ikke skjuler. Ikke trekker oss unna. Ikke lar han skape avstand.» Markus møtte blikket hans. Leo fortsatte: «Ezra håper at dette skal skremme deg vekk fra meg. Derfor må du velge motsatt.» Markus kjente det som en strøm av klarhet. «Så jeg skal...?» «Velge meg,» sa Leo. «Høyt. Offentlig. Helhjertet. Så han ser at han ikke har noen plass igjen.» Markus ble varm i hele kroppen. Mia nikket hardt. «Jeg elsker det.» Susanne tørket tårene. «Jeg også.» Markus så på Leo lenge. Og han forsto at dette ikke var bare et forhold. Dette var en front. En støtte. En allianse. «Da velger jeg deg,» sa Markus stille. Leo svarte med det roligste, tryggeste smil Markus noen gang hadde sett. «Da er

vi klare.» Men under det smilte lå også noe annet. Noe mørkt. Noe Leo sjelden viste. Hvis Ezra ville ha krig, kom han til å få det. Det var som om hele Oslo pustet frost den morgenen Markus våknet. Den slags skarp, klar vinterluft som gjør alt tydeligere. Skarpere. Det passet merkelig godt. For i dag skulle Markus gjøre noe han aldri hadde gjort før: Han skulle velge Leo — ikke bare i et rom, ikke bare i mørket, ikke bare når ingen så. Han skulle velge ham offentlig. De sto ved vinduet i leiligheten, begge i ytterjakker, begge med hver sin kaffekopp, begge i det slags tause samspillet som hadde blitt så naturlig mellom dem. Susanne og Mia sov fortsatt, utslitte. Markus lente hodet mot ruten. «Jeg er nervøs.» Leo stilte seg bak ham, la hånden lett på skulderen hans. «Det betyr at det er viktig.» Markus pustet dypt. «Ezra kommer til å se det.» Leo svarte uten å nøle: «La ham.» Markus snudde seg. «Er du sikker?» Leo holdt blikket hans, mørkt, varmt, urokkelig. «Hvis han vil krige, skal han forstå at vi ikke gjemmer oss.» Markus kjente noe løsne i brystet — en tung stein han hadde båret så lenge han ikke lenger husket hvordan det var uten den. «Ok,» sa han. «La oss gjøre det.» Leo rakte ut hånden sin. Markus tok den. Døren til Sandvik Bokhandel sto allerede på gløtt da de kom. Leo hadde låst opp tidligere enn vanlig; han visste folk kom forbi tidlig juleuken. Markus var nervøs. Ikke fordi han skammet seg — men fordi dette var første gang han skulle stå i det. Ikke som et rykte. Ikke som en hemmelighet. Som en sannhet. Det sto to kunder inne allerede — en eldre dame og en student med hodetelefoner. De snudde seg da de kom inn. Og der gjorde Markus det første valget: Han slapp ikke Leos hånd. Leo så ned på hendene deres, så opp på ham igjen, og blikket sa: Jeg er her. Vi gjør dette sammen. Damen smilte bredt og sa: «Dere to er fine sammen, altså.» Markus rødmet. Leo svarte: «Takk.» Studenten nikket som om det var den mest naturlige ting i verden. Markus kjente kroppen slappe av. Han gjorde det. Det gikk bra. Verden raste ikke. Leo gikk bak disken og skrudde på lyset, og da han gjorde det, sto Markus fortsatt der. Kanskje litt stiv, kanskje litt redd — men fri på en måte han aldri hadde vært før. Leo så på ham og sa lavt: «Du gjorde det.» Markus svarte: «Vi gjorde det.» Det var Mia sin idé. Selvfølgelig. Hun kom stormende inn to timer senere, tok ett blick på dem og sa: «Ok. Nå skal dere legges ut.» Markus: «Hva??» Mia: «På sosiale medier. Dette er ikke 1994. Om Ezra vil manipulere, så bruker vi sannhet. Det verste han vet.» Leo lo. «Mia, vi må—» «Ikke prøv å stoppe meg,» sa hun og stilte dem opp ved bokhyllen. «Dette blir fint. Ikke gjør noe kleint. Ikke smil kunstig. Bare... vær dere.» Markus og Leo sto tett. Familiefølelse. Varm nærhet. Ingen frykt. Mia tok et bilde. Så ett til. Og så enda ett mens hun mumlet: «Herregud, dere er pene.» Så postet hun det. Et bilde av Markus og Leo. Sammen. Uten forklaring. Uten hemmeligheter. Uten frykt. Markus sto og stirret

på skjermen mens likerklikkene begynte å tikke inn. Leo lente seg mot ham. «Angrer du?» «Nei,» svarte Markus. «Ikke et sekund.» Det gikk tre timer. Tre timer med ro. Tre timer med at folk fra barndommen sendte hjerter. Tre timer med studiekamerater som skrev “endelig”. Tre timer der Markus kjente seg sterkere enn noen gang. Så kom meldingen. Fra Ezra. “Interessant valg.” Markus kjente det som en isbrodd i brystet. Leo tok telefonen. «Bare slett den.» Markus svarte: «Nei.» Han åpnet meldingen. Det kom en ny, før han fikk summet seg: “Jeg ser dere. Jeg kommer tilbake.” Leo stivnet. Markus lukket øynene, kjenner en bølge av både frykt og vrede. «Hva betyr det?» spurte Mia. Leo svarte uten å se bort fra telefonen: «Det betyr at han ikke er ferdig.» «Skal vi være redde?» spurte Susanne stille. «Nei,» svarte Leo. «Vi skal være forberedt.» Markus så på Leo, og blikket deres møttes i en forståelse som var større enn frykten. Dette var ikke bare Ezras svar på bildet. Dette var en erklæring. Han kom til å gjøre noe. Men Markus merket noe nytt på innsiden: Frykten styrte ham ikke lenger. Ikke helt. Og det var fordi Leo sto ved siden av ham — som en konstant han aldri hadde hatt før. Kvelden kom. De hadde lukket bokhandelen. Susanne sov. Mia dro. Markus og Leo sto alene i det dunkle lyset fra gatelampen utenfor. Leo så på ham, dypt og alvorlig. «Vi må ta et valg.» «Hvilket?» spurte Markus. «Om vi skal møte Ezra neste gang han dukker opp... eller være ett skritt foran ham.» Markus hevet blikket. «Hva vil du?» Leo svarte uten å nøle: «Jeg vil beskytte deg. Og jeg vil ikke vente på at han slår først.» Markus kjente en varme han ikke hadde hatt siden barndommen. Ikke romantikk — trygghet. En følelse av at han endelig, endelig ikke stod i livet alene. «Da gjør vi det sammen,» sa Markus. Leo smilte sakte. «Da begynner det nå.» Markus tok hånden hans. Hardt. Fast. Og i det øyeblikket — som en kald vind som krøp inn gjennom veggene — visste Markus at Ezra allerede hadde funnet en ny måte å ramme dem på. Han kunne bare ikke se det enda. Det var fortsatt tidlig på dagen da Markus sto ved disken i bokhandelen. Det hadde vært stille hele morgenen — for stille. Leo var ute bak i lagerrommet og telte varer, og butikken hadde den rolige lukten av papir, kaffe og vinterkulde som hang med seg inn hver gang døren åpnet. Markus prøvde å fokusere på arbeidet, men tankene vandret. Til Ezra. Til meldingen. Til den frysende vissheten om at noe var på vei. Så hørte han det. En svak lyd. Som glass som klirret. Markus løftet blikket. Lydens retning var bakgangen. «Leo?» ropte han. Ingen svar. Markus begynte å gå mot døren til lageret, hjertet dunkende hardere enn han ønsket å innrømme. Gulvet knirket under ham. Han rakk døren, tok i håndtaket — og akkurat idet han skjøv det opp, lød et rop bakfra. «Ikke gå inn der!» Mia. Hun sto ved inngangen, lysende hvit i ansiktet. Markus stivnet. «Hva—» «Se på gulvet.» Markus så ned. Et lite hvitt pulver lå strødd utover parketten, nesten usynlig mot det

lyse treverket. Men når han kom nærmere, kunne han se det: Glass. Knust glass. Fra en flaske. Og på gulvet, ved siden av det, et svart kort. Et enkelt, svart visittkort uten tekst. Bare én ting: Bokstaven E, preget i sølv. Markus' blod frøs. «Leo!» ropte han igjen, denne gangen høyere, og dette gangen fikk han svar. «Her! Jeg er her.» Leo kom ut fra bakrommet, i live, uskadd, men med et alvor i ansiktet Markus aldri hadde sett så tydelig før. «Hva er det?» spurte han. Mia svarte for Markus. «Ezra har vært her.» Leo stoppet. Stirret ned på glasset og kortet. Han gikk sakte ned på huk, tok opp kortet og snudde det. Det var tomt. Ingen tekst. Ingen trussel. Bare et symbol. Men Leo visste. «Dette er en advarsel,» sa han lavt. «Han ville vise at han kunne komme inn uten at vi merket det.» Markus svelget. «Når? Butikken var låst—» «Det betyr at han har nøkkelpå,» sa Leo. «Eller at han fulgte etter deg en dag du låste.» Markus kjente svimmelheten presse seg frem. «Leo...» Leo sto, kom helt bort til ham og grep skuldrene hans. «Se på meg.» Markus gjorde det. «Dette er ikke din feil. Det er hans. Husk det.» Markus hadde ikke klart å puste ordentlig før nå. Susanne kom løpende inn få minutter senere, med Mia etter seg. Hun så glasset, kortet, ansiktene deres. «Hva har skjedd?» spurte hun, stemmen tynn. Markus viste henne kortet. Susanne falt rett ned på kne, pustet raskt, nesten hyperventilering. «Nei, nei, nei... Nå vil han skremme alle rundt seg. Det er akkurat sånn han gjør det.» Leo gikk til henne, satte seg ned i samme høyde. «Susanne. Se på meg.» Hun gjorde det. «Vi skal ikke løpe,» sa han. «Vi skal forstå hva han vil. Og så tar vi fra ham kontrollen igjen.» Susanne nikket, men det var et skjørt nikk. Som en tynn isflate som kunne knekkes av hva som helst. Markus ville anmelde det. Selvfølgelig ville han det. De dro til politistasjonen, alle fire. Leo på venstre side. Mia på høyre. Susanne støttet av dem begge. Men etter en time med forklaringer og en gjennomgang av kortet og glasset, fikk de beskjeden de fryktet: «Vi kan registrere saken,» sa politikvinnen, med et profesjonelt, men distansert uttrykk, «men uten klare bevis på at han har gjort noe kriminelt, kan vi ikke gripe inn før det eventuelt skjer noe mer.» Susanne brøt ut: «Han vil skade oss! Hva må skje før dere gjør noe? At vi ender på sykehus?» Politikvinnen så på henne med sympati. «Jeg forstår. Men systemet—» «Systemet hjelper ikke mennesker som blir manipulert,» avbrøt Leo, rolig men iskaldt. Politikvinnen svarte ikke. Markus kjente det som et slag i magen. Ezra var alltid i gråsonen. Aldri direkte vold. Aldri spor. Bare frykt. Frykt var hans verktøy. Og loven kjente ikke til frykt som bevis. De kom tilbake mens kvelden falt over byen. Susanne gikk direkte på badet og kastet opp. Mia holdt håret hennes. Markus satt ved kjøkkenbordet og stirret ned i hendene sine. Og Leo... Leo sto ved vinduet. Alene. Tenkte. Markus reiste seg og gikk til ham. «Hva gjør vi nå?» hvisket Markus. Leo svarte uten å snu seg.

«Vi må slutte å være reaktive.» «Hva betyr det?» Leo snudde seg, og blikket hans var annerledes nå. Skarpere. Beskyttende. Farlig, men for dem. «Det betyr at vi må finne ut hva han egentlig er ute etter. Før han gjør sitt neste trekk.» Markus pustet dypt. «Og hva tror du han vil?» Leo tok et skritt nærmere, la hånden på brystet hans. En rolig, bestemt berøring som sa mer enn ordene kunne. «Han vil isolere deg. Skremme deg vekk fra meg. Bryte deg ned igjen. Og samtidig tvinge Susanne til å tie.» Markus lukket øynene. «Og vi lar han ikke.» Leo lente pannen mot hans. «Aldri.» Da de alle endelig roet seg litt, kom Mia ut fra badet. «Det er én ting vi ikke har snakket om,» sa hun. «Noe jævlig viktig.» Markus snudde seg. «Hva?» Mia holdt opp telefonen sin. «Dette.» sa hun. «Du må se det.» Hun trykket play. Et overvåkingskamera fra gata utenfor bokhandelen. Bildet hakkete. Snøfall. Natt. En mann går inn i portrommet. Høy. Slank. Beveger seg som han eier bakken han går på. Han går inn. Minutter passerer. Så kommer han ut igjen. Markus ble iskald. «Det er Ezra,» sa han. Mia ristet på hodet. «Nei.» Hun frøs fast, og Leo tok telefonen, zoomet inn. «Det er ikke Ezra.» Markus' mage falt. «Hvem... er det da?» Leo svarte, stemmen lav som mørk vind: «Det er en annen. Og Ezra har sendt ham.» Markus så på skjermen. En mann han aldri hadde sett før. En ansatt? En venn? En slags... leiesoldat? Mia svelget. «Han jobbet i sikkerhet i Paris,» sa hun. «Jeg har sett ham før.» Susanne kom vaklende ut av badet og så skjermen. Hun ble hvit som snø. «Det er mannen Ezra brukte da... da modellen ble skadet,» hvisket hun. Markus kjente det som is som la seg rundt hjertet hans. Leo tok telefonen og satte den ned på bordet. «Da vet vi én ting,» sa han. De så alle på ham. Leo fortsatte: «Ezra er ikke her for å snakke. Han er her for å gjøre oss tause.» Det var kveld. En sånn kveld der luften føles tykkere enn vanlig, som om vinteren la et lag av stillhet over byen for å skjule noe. I leiligheten var ingen av dem egentlig i ro. Markus satt ved kjøkkenbordet med hendene foldet. Leo sto ved vinduet igjen, samme plass som tidligere, som om det var et sted han vaktet fra. Mia og Susanne satt tett i sofaen, skuldrene oppunder ørene. Det lå et ordløst spørsmål i rommet: Hva gjør vi nå? Susanne reiste seg plutselig. For fort. For brått. Hun gikk noen skritt frem, snudde, og gikk tilbake igjen. Som et dyr jaget inn i et hjørne. «Jeg klarer ikke dette!» ropte hun plutselig. Alle så på henne. «Jeg klarer ikke gå rundt og vente på at han gjør noe! Jeg vet hva Ezra er i stand til, Markus! Dere forstår ikke! DERE har ikke sett hva han gjør når han mister kontroll!» Markus reiste seg. «Susanne—» «NEI!» skrek hun og slo hånden i bordet. «Du aner ikke! Du var aldri der den natten! Jeg var! Jeg så ham! Jeg så hva han gjorde! Jeg så—» Hun stoppet. Pusten ble hakkete. Øynene store og blanke. Markus gikk mot henne langsomt, som om hun var i ferd med å gå i oppløsning. «Hva så du?» Susanne presset knyttnevene mot ansiktet. «Han kastet henne.»

Stillheten var øredøvende. «Hva...» Markus sto helt stille. «Hva mener du?» «Han kastet henne!» gråt Susanne. «Han dyttet henne inn i veggen. Hardt. Hun falt. Og så—» Hun hikstet. «Han ba meg holde kjeft. Han sa at hun hadde sklidd. At hvis jeg sa noe annet... så ville ingen av oss jobbe igjen. Og jeg trodde ham. Jeg trodde ham!» Mia holdt om henne umiddelbart. Susanne nærmest sank inn i armene hennes. Markus kjente kvalmen stige i brystet. Han hadde visst Ezra var mørk. Kontrollerende. Manipulator. Men vold? Fysisk vold? Leo kom bort og grep Markus' hånd. «Det er derfor han er her,» sa Leo rolig. «Han er redd hun skal snakke.» Susanne ristet voldsomt på hodet. «Han vet jeg er svak. Han vet jeg ikke tør. Han vet—» Leo avbrøt, med lav, stålfast stemme: «Du er ikke svak. Det er han som er svak. Det er derfor han truer.» Susanne gråt enda hardere. Markus gikk imot henne, tok henne i armene og holdt henne tett, så tett som om han kunne beskytte henne fra alt. «Jeg er så lei av å være redd,» hvisket hun mot brystet hans. «Du skal ikke være redd alene,» svarte Markus. «Aldri igjen.» Da Susanne endelig sovnet etter en time med tårevåte rystelser, satte de seg alle rundt kjøkkenbordet igjen. Leo var den eneste som ikke så sliten ut. Han så... fokusert ut. «Ok,» sa Leo. «Nå vet vi mer. Nå er det på tide at vi ikke bare forsvarer oss.» Mia lente seg frem. «Du mener... angripe?» «Angripe med sannhet,» sa Leo. Markus så på ham. «Hvordan?» Leo svarte uten å blunke: «Susanne må vitne.» Markus' pust stoppet. «Leo—» «Hør meg ut,» sa Leo. «Hvis hun snakker, hvis hun gir politiet alt, hvis hun forteller nøyaktig hva som skjedde – da mister Ezra kontrollen. Da mister han pressmiddelet. Og den mannen han sendte? Han mister jobben sin, makten sin, alt.» Mia nikket. «Han kan ikke skremme vitner hvis vitnene kommer først.» Markus ristet på hodet. «Men Susanne er i ingen tilstand til—» «Det er derfor hun trenger dere,» sa Leo. «Og det er derfor hun trenger meg.» Markus så på ham, og blikkene deres lå tungt mellom dem. «Du vil at hun skal utsette seg for ham igjen.» «Ja,» sa Leo ærlig. «Men på en trygg måte. Med advokat. Med politi. Ikke i mørket. Ikke alene. Og ikke med Ezra som regissør.» Markus satte seg i stolen. «Jeg vet ikke om hun klarer det.» «Hun klarer det hvis hun har deg,» sa Leo. Den setningen alene kunne fått Markus til å knekke, hadde han ikke svelget hardt. «Og det er én ting til,» la Leo til. «Hvis Ezra har sendt en mann etter oss... så er tiden ute for å gjøre dette i skjul.» Mia så på ham. «Hva mener du?» Leo svarte, lavt: «Vi må snakke med politiet igjen. Ikke lokalt. Noen som forstår denne typen saker. Og vi må få dokumentert alt. I kveld.» Markus kjente frykten blande seg med en merkelig styrke. «I kveld?» spurte han. Leo nikket. «Vi har ikke råd til å vente til han gjør neste trekk.» Idet de begynte å samle papirene, vibrerte Markus' telefon. Han tok den opp. En ny melding. Fra det samme ukjente nummeret. Et bilde. Fra utsiden av leiligheten deres. Tatt

gjennom vinduet. Markus ble iskald. Mia gispet. Susanne begynte å hyperventilere igjen. Leo tok telefonen, hardt, og stirret på skjermen. Bildet viste Markus. Leo. Og Susanne i bakgrunnen. Som om noen sto utenfor. Som om noen fulgte dem. Akkurat nå. Leo gikk rett til vinduet og så ut. Ingenting. Bare mørk snø. Han kom tilbake, tok Markus i armen og sa: «Det er ikke lenger en advarsel. Det er overvåkning.» «Hva betyr det?» spurte Markus, kroppen hans i ren flight-modus. Leo så ham rett i øynene. «Det betyr at vi ikke kan være her i natt.» Mia sto opp brått. «Da drar vi. Som i NÅ.» Markus svelget. «Hvor?» Leo svarte uten å nøle. «Til hytta på Golsfjellet. Der har vi avstand. Der har vi oversikt. Der kan vi puste – og planlegge.» Markus nikket. «Når drar vi?» Leo tok jakken sin og låste opp døren med raske bevegelser. «Nå. Ezra er ikke ferdig. Men det er ikke vi heller.» De forlot leiligheten i hast. Det var ikke panikk, men det var nær nok. Mia bar Susannes veske, Susanne bar Markus' hettegenser som om den var et sikkerhetsnett, og Leo hadde en ryggsekk over skulderen – med mapper, USB-stikker, og det lille han mente de trengte for å dokumentere alt. Markus og Leo gikk bakerst. Hver gang Markus så over skulderen, kjente han nakkehårene reise seg. Leo la en hånd på ryggen hans. «Jeg passer på.» To ord som ikke burde hatt så mye kraft. Men som traff som varme i den bitende vinterkulden. Mia kjørte. Hun sverget, ropte til bilene foran henne, forbannet alt fra Ezra til trafikkskiltene og helt sikkert værmeldingen også, men hun kjørte – og hun kjørte fort. Snøen begynte å falle idet de kom ut av Oslo. Først sakte. Så tettere. Så mye tettere. «Kjære Gud i himmelen, vi kjører rett inn i en jævla polarsyklus,» mumlet Mia. Susanne lå sammenkrøllet i baksetet. Markus satt tett ved siden av henne, og Leo ved siden av ham. Markus kjente Leos kne lett mot sitt. Ingen av dem flyttet seg. Susanne så opp, øynene røde og tomme. «Tror du han egentlig kommer etter oss?» hvisket hun. Leo svarte før Markus rakk det. «Han har sendt en av mennene sine allerede. Han vil vite hvor dere drar. Men fjellet... fjellet gir oss kontroll. Der er det vanskeligere å følge uten å bli sett.» Susanne nikket. Ikke overbevist. Bare utslitt. Da de passerte Gol, var snøfallet blitt til en hvit vegg. Mia lente seg helt frem mot rattet. «Dette er galskap.» «Vi må opp til hytta,» sa Leo rolig. «Det er det sikreste stedet nå.» Markus så på ham. «Er du sikker?» Leo nikket. «Ja.» Det var noe i måten han sa det på. Den rolige sikkerheten. Den urokkelige måten han bar seg selv. Det ga Markus et anker han ikke visste han trengte. Det var mørkt da de kom frem. Hytta lå nesten begravd i snø. Mia måtte brøyte seg frem med beina. Leo låste opp, og Markus kjente straks at det var noe med luften der inne – kald, ja – men tryggere enn noen plass i byen. «Alle inn,» sa Leo. «Mia, få på varmen. Markus, hjelp meg å sjekke vinduene.» Markus fulgte ham rundt i hytta, rom for rom. De sjekket låser. Vindu. Bakdør. Bod. Det føltes nesten absurd – som

om de var i en thriller mer enn livet sitt. Men det som gjorde det virkelig, var dette: Leo tok alt på alvor. Hver detalj. Hver risiko. «Du har gjort dette før,» sa Markus plutselig. Leo stanset. Så nikket han. «Ikke denne situasjonen,» sa han. «Men... jeg har hjulpet ungdom som var redd for folk som Ezra. Du lærer å se mønstrene.» Markus svelget. «Og mønstrene nå?» Leo så ham rett i øynene, de mørke, varme øynene som aldri unngikk noe. «Han vil prøve å isolere deg fra oss.» «Hvordan?» Leo tok ett skritt nærmere. «Ved å gjøre deg redd. Ved å få deg til å tvile på om du er trygg med meg.» Markus kjente det i magen. Et stikk av både frykt og raseri. «Jeg tviler ikke.» Leo holdt blikket. «Ikke nå. Men når han blir desperat... da prøver han å splitte oss.» Markus stod helt stille. «Da må du love meg noe,» sa Leo. «Hva?» «At du ikke trekker deg unna når han prøver. Ikke skyver meg bort for å 'beskytte' meg. At du ikke går tilbake i deg selv.» Markus pustet dypt. «Jeg lover.» Leo smilte svakt. «Bra.» Stormen utenfor slo mot veggene. Huset knaket. Snø pisket mot vinduene. Mia og Susanne sov på loftet. Markus og Leo satt i stuen, ved peisen Leo nettopp hadde tent. Markus satt med knærne trukket opp, teppet rundt seg. Leo satt ved siden av, litt nærmere enn før. Det var noe i rommet som var stillere enn stormen. Nærmere enn frykten. «Er du redd?» spurte Leo, lavt. Markus vurderte å si nei. Men han fortalte sannheten. «Jeg er livredd.» Leo nikket. «Det er jeg også.» Markus så overrasket på ham. «Du?» Leo var alltid rolig. Alltid trygg. «Redd for hva som kan skje dere,» sa Leo. «Redd for hva han er i stand til. Redd for at han går etter deg fordi han vet hvor mye jeg...» Han stoppet. Markus' hjerte hoppet. «Hvor mye du...?» hvisket Markus. Leo så på ham, et selvsikkert, men sårbart blikk. «Hvor mye du betyr for meg.» Stormen utenfor dunket. Peisen knaket. Markus kjente at alt inni ham strammet og løsnet samtidig. Han flyttet seg nærmere. Leo møtte ham halvveis. De satt tett, kne mot kne, skuldre som streifet. «Leo?» sa Markus. «Ja?» «Kan du... holde rundt meg?» Leo svarte ikke med ord. Han la armen rundt ham, trakk ham inn mot seg, og Markus sank inn i en varme han ikke visste han trengte før nå. Han hvilte hodet mot Leos bryst. Hørte hjerteslagene. Rolige. Stabile. Og Markus forsto: Han hadde aldri kjent seg tryggere. Det var Mia som vekket dem. «Markus,» hvisket hun, anpusten. «Leo. Dere må komme. Nå.» Leo var på beina umiddelbart. Markus fulgte etter, fortsatt varm i kroppen fra nærheten, men straks kald innvendig av Mias tonefall. «Hva skjer?» spurte Leo. Mia pekte mot vinduet. «Det er fotspor i snøen. Nye fotspor.» Markus gikk nærmere. Pulsen dunket i ørene hans. Utenfor hytta – midt i stormen – var det spor. Ikke fra deres bil. Ikke fra Mia. Utenfra. Fra skogen. Rett mot hytta. Og så rundt den. «Hvor ender de?» spurte Markus, stemmen tynt presset frem. Leo gikk ut i gangen, tok på jakken, åpnet døren og gikk ut uten et snev av nøling. Markus fulgte etter.

Stormen slukte dem nesten. Snø i øynene. Kalde kinn. Vinden hylte som et dyr. Leo fulgte sporene. De gikk rundt hytta. Til baksiden. Rett bort til vinduet på rommet der Markus hadde sittet tidligere. Leo stoppet. Markus stoppet bak ham. Leo bøyd seg ned og løftet noe fra snøen. En svart hanske. Tykkclæret. Profesjonell. Markus' puls stoppet. Leo snudde seg mot ham. «Han er her oppe,» sa han. «Nå.» Snøstormen sto som en vegg utenfor hytta. Vindkast slo mot tømmerveggene så hardt at det føltes som om hele hytta pustet – inn, ut, inn, ut – i rykk som fikk luften i rommet til å vibrere. Markus og Leo kom inn igjen, begge med snø i håret, begge med pusten raggete etter synet av fotsporene. Mia sto i døråpningen til stua. Susanne bak henne, med et blikk som var rent hvitt av panikk. «Hva fant dere?» spurte Mia. Leo slengte den svarte hansken ned på bordet. Stillheten ble brutal. «Han er her,» sa Leo. «Ikke Ezra. Den andre.» Susanne slo hånden for munnen. «Her... nå?» Leo nikket. «Han har gått rundt hytta. Han har observert oss.» Markus kjente det som om gulvet under ham hevet seg og sank, hevet seg og sank. Det var ikke frykt lenger. Det var realitet. «Hva vil han?» spurte Markus. Leo svarte uten å nøle: «Det samme Ezra vil. Skremme. Kontrollere. Bryte dere ned.» Susanne gråt lydløst. Mia tok hånden hennes. «Så hva gjør vi?» spurte Mia. Leo tok en dyp, rolig pust, som om han tenkte gjennom alle mulige scenarioer. «Vi blir her,» sa han. «Og vi holder oss samlet. Og vi venter. Det er det sikreste nå.» Markus ble stiv. «Venter på hva?» Leo så på ham. «På at han gjør et feil trekk.» De barrikaderte vinduene. De stengte alle gardiner. De slo av unødvendige lys, slik at hytta ikke skulle se ut som et fyrtårn i stormen. Mia fant frem det gamle jaktgeværet som lå i boden — støvete, men i god stand. «Jeg kan bruke dette,» sa hun. Leo så kort på våpenet. «Bare hvis vi må.» Markus la mer ved på peisen. Det knaket. Flammer kastet røde skygger over veggene. Leo kom bak ham og la hånden på ryggen hans. «Du skjelder.» Markus bet tennene sammen. «Jeg er ikke redd. Jeg er... sint.» Leo nærmet seg, beveget hånden høyere opp mellom skuldrene hans. «Sint er bra. Sint betyr at du ikke fryser.» «Jeg vil bare...» Markus stoppet. «Jeg vil ikke miste deg.» Leo frøs. Bare et halvt sekund, men Markus merket det. «Du mister meg ikke,» sa Leo. «Ikke i kveld. Ikke noen gang.» Markus pustet ut som om noe inni ham løsnet. Det var noe med Leos stemme akkurat da. Noe ærligere. Noe ufiltrert. Det skjedde raskt. Et smell mot vinduet. Hardt. Kraftig. Som om noen hadde kastet noe tungt mot glasset. Susanne skrek. Mia reiste seg med geværet. Markus stivnet midt i rommet. Leo var den første som rørte seg. Han gikk mot vinduet uten å nøle. «Ikke!» ropte Markus og løp etter ham. Leo snudde seg. «Det er ok. Han tester. Han vil se reaksjonen vår.» «Han kunne ha knust det,» sa Markus. «Han vil ikke inn,» svarte Leo. «Ikke ennå.» Et nytt smell. Som et slag. Som en advarsel. Mia holdt geværet

oppe. «La meg skyte gjennom vinduet.» Leo ristet på hodet. «Nei. Vi skyter ikke før han gjør et forsøk på å komme inn.» «Og hvis han gjør det?» spurte Susanne, stemmen en knapt hørbar hvisking. Leo svarte: «Da tar jeg ham før han tar oss.» Markus kjente frykten blande seg med noe annet. Beundring. Rå beundring. Leo gikk nærmere vinduet. Markus fulgte. Mia og Susanne holdt pusten. Leo ropte ut i stormen: «VI ER IKKE REDDE FOR DEG!» Vinden tok ordene og kastet dem ut i mørket. Og plutselig... Løp noe forbi vinduet. En skygge. Stor. Rask. Lavt mot bakken. Susanne skrek igjen og presset hendene mot ørene. Markus grep Leos arm. «Han er der ute. Han er der virkelig.» Leo nikket. «Jeg vet.» Uroen i rommet var nesten fysisk. Bare peisen holdt dem forankret. Leo tok Markus i hånden og førte ham litt bort fra jentene. Fort. Presist. Bestemt. «Se på meg.» Markus så på ham, hjertet i halsen. «Markus,» sa Leo, «uansett hva som skjer... du må stole på meg. Du må stole på at jeg vet hva jeg gjør. At jeg ikke lar noe skje med deg. Eller med dem.» Markus' øyne ble blanke. «Jeg stoler på deg.» «Si det igjen.» «Jeg stoler på deg.» Leo tok ansiktet hans mellom hendene, som om han ville polere bort alt frykten hadde lagt der. «Og Markus...» Leo pustet ut tungt, som om han tok en avgjørelse. «Jeg er ikke redd for Ezra. Ikke for mannen han har sendt. Det eneste jeg er redd for...» Han stoppet. Markus ventet. Alt inni ham var spent ut mellom frykt og begjær og kjærlighet og kaos. «...er å miste deg.» Markus' bryst åpnet seg og lukket seg igjen med et støt. Han tok tak i Leo. Lukket avstanden. Kysset ham. Hardt. Sultent. Fryktfullt. Fullt av alt som kunne gå tapt. Leo svarte med hele kroppen. Hendene i nakken hans. Lepper mot lepper. Et kysst som sa: Du er min. Jeg mister deg ikke. Markus trakk seg tilbake først, pustet tungt. Leo la pannen mot hans. «Det der,» sa Leo, stemmen hes, «var første gang du kysset meg fordi du trengte det. Ikke fordi du var redd.» Markus lo svakt. «Jeg er fortsatt redd.» «Men du valgte meg likevel,» sa Leo. «Det betyr alt.» Et knas. Ikke høyt. Ikke voldsomt. Bare... tydelig. Fra bakdøren. Mia så opp først. «Det var døra.» Leo gikk mot gangen. «Hold dere her.» Markus løp etter ham. «Nei. Ikke alene.» Leo stoppet. Så på ham. Markus møtte blikket, uten å vike. «Jeg går med deg.» Leo nikket. De nærmet seg døren. Snø blåste inn under terskelen. Det knirket i treverket. Så: Noen prøvde å dreie dørhåndtaket fra utsiden. Sakte. Bevisst. Kontrollert. Markus stivnet. Mia løftet geværet bak dem. Susanne knuget sofaputen som et skjold. Leo tok et steg frem. Rolig. Han la hånden på dørklinken – ikke for å åpne, men for å hindre at den ble dratt opp. Han lente seg frem og sa lavt, nesten uhørlig: «Du kommer ikke inn.» Håndtaket stoppet. Stillhet. Så... Et trykk mot døren. Hardt. Kraft nok til at Markus rykket tilbake. Leo sto stødig. Som en vegg. En ny dunk. Denne gangen sterkere. «Leo—» begynte Markus. «Gå bak,» sa Leo lavt. «Nå.» Markus gikk. Men bare to steg. Ikke lenger.

Døren dunket igjen. Hardt nok til å få rammen til å riste. Og så... Stopp. Stillhet. Leo ventet. Tre sekunder. Fem. Ti. «Han har gått,» sa Leo. «Hvor?» spurte Markus. Leo så ut av vinduet ved døren. Stormen var så tykk at de bare så hvitt. «Der ute,» svarte Leo. «Han venter.» Markus svelget. «På hva?» Leo så på ham, og i øynene hans var det en alvorlig ro som fikk Markus til å miste pusten. «På neste trekk.» Stormen utenfor hadde ingen ende. Vinden ulte rundt hytta som om den prøvde å rive den opp fra bakken, og snøen slo mot vinduene i harde kast som knyttnever. Inne var luften tett av stillhet, frykt og noe annet: En beslutsomhet som vokste sakte, men sikkert. Markus, Leo, Mia og Susanne satt i stua. Peisen flammet, men varmen kjentes ikke nok. Ikke når trusselen marsjerte rundt hytta i mørket. «Hva gjør vi nå?» spurte Mia. Hun var ikke lenger den som spøkte. Hun holdt geværet som om det var en del av henne. Leo sto ved vinduet, armene i kors. Han hadde ikke sovet, ikke blunket for lengre enn et par sekunder av gangen. Markus så på ham. «Du må hvile.» Leo smilte svakt, uten å se bort fra vinduet. «Ikke i natt.» Susanne satt under et teppe med knærne trukket opp til brystet. «Tror du han kommer tilbake?» «Ja,» svarte Leo. «Han gikk ikke. Han ventet på noe.» Markus kjente det i magen: Han visste hva. «Han venter på at vi gjør en feil.» Lyden kom plutselig. BOOM. Et trykk mot bakveggen. Hardt nok til at støv dalte fra takbjelkene. Susanne skrek og krøp bak sofaen. Mia løp til vinduet. «Hva HELVETE var det?» Leo var allerede i gangen. Markus fulgte ham, selv om kroppen protesterte. Et nytt smell. Ikke som en knyttneve nå. Mer som... Leo stoppet. La fingrene på panelveggen. Lukket øynene. «Det er bensin.» Markus stivnet. «Hva?» Leo åpnet øynene, og i blikket hans lå en mørk forståelse: «Han heller bensin langs veggen. Han prøver ikke å bryte seg inn lenger. Han vil skremme oss ut. Eller drive oss ut.» Susanne gråt. «Han vil TENNE PÅ oss?!» «Nei,» sa Leo. «Ikke mens vi er samlet. Det er risikabelt. Han vil tvinge oss til å gjøre noe dumt.» Markus kjente kvalmen bre seg. Mannen ute i snøstormen var ingen amatør. «Hva gjør vi?» spurte Markus. Leo tok et skritt frem, som en general som hadde sett dette før. «Vi deler oss ikke. Vi går ikke ut. Og vi lar ham ikke styre hva vi gjør.» Mia: «Så vi bare... sitter her mens han heller bensin rundt hytta?!» Leo: «Han har ikke nok til å lage en eksplosjon. Han vil skremme. Ikke drepe. Ikke ennå.» Markus sto tett ved siden av Leo, nesten så nær at skuldrene deres rørte hverandre. «Hvordan vet du det?» Leo så på ham. Et blick som var både mykt og hardt. «Fordi jeg kjenner denne typen. Jeg har jobbet med gutter som ble jaget av menn som ham. Menn som truet, presset, tvang. Jeg vet hvordan de tenker.» Markus svelget. «Og hva tenker han nå?» Leo gikk bort til vinduet og pustet tungt. «At du er panikkslagen. At du vil flykte. Og at når du flykter, gjør du deg sårbar.» Markus kjente hjertet hamre. Leo snudde seg. «Så vi

skal ikke flykte.» Tiden gikk. Minutter følte seg timer. Ingen nye lyder kom. Stormen overdøvet alt, og det gjorde det verre — for da kunne mannen nærme seg uten å bli hørt. Markus satte seg ved siden av Leo, begge med ryggen mot veggen. «Leo,» hvisket han. «Hva om... vi ikke overlever dette?» Leo så på ham, overrasket over ordene. «Markus—» «Nei. Hør meg ut.» Leo nikket. Markus fortsatte. «Jeg har vært redd for så mye i livet mitt. For å være feil. For å bli forlatt. For å miste kontrollen. Men når jeg sitter her med deg—» Han stoppet, stemmen sprakk. «—så føler jeg meg sterkere enn jeg noen gang har gjort.» Leo tok hånden hans. Ikke forsiktig. Fast. Som om han forankret ham til virkeligheten. «Markus,» sa han mykt, «du er sterk. Ikke på grunn av meg. Men på grunn av alt du har vært gjennom og fortsatt står i.» «Jeg står fordi du er her.» Leo lente seg inn og presset pannen mot hans. «Jeg er her fordi du valgte meg. Og jeg kommer ikke til å gå.» Markus tok et skjelvende pust. «Hva gjør vi når han kommer tilbake?» Leo svarte med lav stemme: «Da gjør vi dette på vår måte. Ikke hans.» Klokken var nærmere tre på natten da det skjedde. Et lydløst, nesten umerkelig klikk. Ikke et smell. Ikke et dunk. Bare... Klikk. Leo sto før han rakk å registrere det selv. «Hva var det?» hvisket Markus. Mia var oppe på et sekund med geværet. Susanne holdt pusten som om hun prøvde å forsvinne inn i seg selv. Leo gikk mot ytterdøren. «Det kom fra låsen,» sa han stille. Markus' blod frøs. «Han prøver å lirke den opp.» Leo la hånden på døren. Stivnet. «Ikke rør noe,» sa han. Stormen hylte. Vinden ristet hytta. Og så kom det: Et nytt klikk. En ny bevegelse i låsen. Denne gangen hørte de det alle sammen. Leo snudde seg mot Markus, og for første gang siden alt startet, så Markus noe i Leos øyne han ikke hadde sett før: Genuin frykt. «Han er nesten inne,» sa Leo lavt. Mia løftet geværet. «Jeg skyter han idet han kommer inn.» «Nei,» sa Leo skarpt. «Hvis han vet vi har våpen, blir han desperat. Han må tro vi er redde. Han må tro han kontrollerer situasjonen.» Et tredje klikk. Høyere. Hardere. Markus presset seg opp mot Leo. «Leo... hva gjør vi?» Leo tok ansiktet hans i begge hender, så ham rett i øynene og sa: «Markus. Hør på meg.» Markus nikket, skakende. «Løft blikket. Ikke se ned. Ikke se bort. Se på meg og bare meg.» Markus gjorde det. Låsen klikket en siste gang. Leo pustet ut mellom tennene. «Ok. Dette er det. Når han kommer inn—» Døren begynte å gi etter. «—så holder du deg bak meg, uansett hva.» Markus grep Leos jakke. «Leo—» Leo tok hånden hans. Kysset den. Og sa: «Jeg slipper deg ikke.» Og idet døren begynte å åpne seg, en knivspiss av vinterkulde som presset seg inn — Skjedde det. Mannen kom ikke inn. Han forsvant. Bare... forsvant. Skyggen trakk seg vekk fra døren. Leo skjøt døren igjen, låste den på nytt og rykket tilbake. Markus sto sjokkstiv. «Hvorfor... hvorfor gikk han?» hvisket han. Leo svarte ikke på en stund. Til slutt sa han: «Fordi stormen gjorde oss usynlige.» Han så ut vinduet. «Og

fordi han ventet på noe.» Markus nølte. «På hva?» Leo så på ham med et uttrykk som gjorde Markus kald helt inn til beinet. «På at Ezra skal komme selv.» Stormen hadde rast i timevis, men så brått som den kom, stilnet vinden. Snøen falt fortsatt, men roligere nå, store flak som la seg som en myk hinne over verden. Det var for stille. Leo sto ved vinduet. Markus kjente det i hele kroppen hans — en anspent tålmodighet, som et rovdyr som ventet på bevegelse i buskene. Susanne satt pakket inn i et teppe. Mia gikk rundt i hytta som en rastløs skygge, geværet over skulderen. «Jeg liker ikke dette,» sa Mia. «Denne stillheten—» Leo løftet hånden. «Hysj.» Alle ble stille. Markus kjente det før han hørte det: Trinn. Ikke skritt i panikk. Ikke snubling i snø. Bestemte, kontrollerte trinn. Nære. Leo strammet kjeven. «Det er ikke mannen fra i sted.» «Hvordan vet du det?» hvisket Markus. Leo så på ham med et blick som skar gjennom rommet. «Fordi han som kommer nå... går som om han eier bakken.» Markus' blod frøs. Ezra. Det kom et bank. Ikke et smell. Ikke et dunk. Et rolig, kontrollert bank. Tre ganger. Knock. Knock. Knock. Susanne hulket lydløst. Mia holdt armene rundt henne. Markus sto bak Leo, hendene skjelvende, men blikket hevet slik Leo hadde bedt ham om. Leo gikk til døren. Ezras stemme kom gjennom treverket, dempet, men tydelig: «Markus. Lukk opp.» Markus kjente kvalmen bre seg. Leo gjorde ikke en mine. «Du har ikke noe her å gjøre,» sa Leo, rolig men iskald. Ezra svarte med silkemyk gift: «Dette er ikke mellom oss, Leo.» «Jo,» sa Leo. «Det er akkurat det det er.» Et lite, nesten fornøyd pust fra Ezra. «Markus,» sa han. «Vi trenger å snakke. Jeg ber om ett minutt. Det fortjener du. Og jeg.» Markus lukket øynene. Han hørte hjertet hamre. Han hørte stormen stilne. Han hørte Susanne gråte. Og han åpnet øynene igjen. «Jeg snakker ikke med deg,» svarte Markus. «Ikke mer.» Et lite øyeblikk ble alt stille. Som om selv vinden lyttet. Så sa Ezra: «Det er synd. For jeg har kommet langt. Og du vet at jeg ikke liker å bli ignorert.» Leo tok et lite steg frem. «Du går nå.» Ezra lo lavt. «Jeg tror ikke det. Men du kan komme og be meg.» Markus visste hva det var. Et psykologisk spill. Ezra prøvde å få Leo til å miste kontrollen. Leo gjennomskuet det. «Du får ikke slippe inn her,» sa Leo. Ezra svarte: «Jeg har ikke tenkt å gå uten det jeg kom for.» Markus kjente ryggraden stivne. Susanne hulket. «Han vil ha meg...» Leo snudde seg mot henne. «Han får deg ikke.» Ezra fortsatte, stemmen nå mild som løgn: «Susanne? Jeg vil bare snakke. Jeg lover. Vi har jo så mye uavklart mellom oss—» Markus eksploderte. «SLUTT å snakke til henne!» Stillhet. Så... Et nytt bank. Hardere nå. Leo lente hodet litt, lyttet. Så hvisket han til Markus: «Han er ikke alene.» Markus kjente det som en kniv i luften. «Mannen?» Leo nikket svakt. «Han står et sted bak hytta. Jeg hører ham i snøen.» Mia bannet. «De vil tvinge oss ut.» «Ja,» sa Leo. «Det er planen.» Ezra banket igjen, som en far i et gammelt

eventyr. «Markus. Siste sjanse.» Leo snudde seg mot Markus og tok ansiktet hans i hendene — midt i frykten, midt i kaoset. «Du bestemmer,» sa Leo. «Ikke han.» Markus pustet tungt. Sakte. Han så inn i Leo. «Jeg vil ikke møte ham.» Leo nikket. «Da gjør du ikke det.» Han gikk til døren og sa høyt: «Vi har ringt politiet. De er på vei.» Det var en løgn. Ezra visste det. «Nei, det har dere ikke,» svarte Ezra rolig. «Og politiet når ikke frem i dette været uansett.» Leo sa kaldt: «Det er flere enn politiet som vet hvor vi er.» Ezra svarte ikke. Så kom stemmen hans, dypere, mørkere: «Du tror du kan beskytte ham? Du? Leo... Leo... Leo...» Han sa navnet som om han smakte på det. «Du har ingen idé om hva Markus har gjort.» Markus stivnet. Leo gjorde det ikke. «Det er ikke sant,» sa Leo. «Å, men det er det,» hvisket Ezra. «Han fortalte aldri deg alt, gjorde han vel?» Markus kjente kroppen svikte. «Leo...» hvisket han. «Ikke lytt—» Ezra fortsatte: «Hvorfor sluttet han å skrive? Hvorfor sluttet han på programmet? Hvorfor sluttet han å møte opp? Hvorfor—» Leo hevet stemmen: «Markus skylder deg ikke forklaringer. Ikke om noe.» Ezra lo stille. «Han gjør det vanskeligere for deg, vet du. Han har alltid gjort det.» Markus fikk tårer i øynene. Ikke av skam — av ren raseri. «SLUTT!» ropte han. Knirk. Dørhåndtaket ble dratt. Ikke prøvd opp. Ikke lirket. DREIET. Leo presset ryggen mot døren. «Han tester hvor svak døren er.» Ezra sa rolig: «Neste gang jeg åpner den, Markus... så er jeg ikke alene.» Markus' hjerte stoppet. Et siste bank. Hardt. Som et slag. Så ble alt stille. Ingen trinn. Ingen stemmer. Ingen pust. Mia løp til vinduet. «Jeg ser ham ikke!» Susanne gråt. «Er han gått?!» Leo sto helt stille. «Nei,» sa han lavt. «Han er her fortsatt. Et sted i mørket.» Markus tok Leos hånd. «Hva gjør vi?» Leo svarte, med en ro som skjulte alt kaoset i rommet: «Vi holder ut natten. Og i morgen... begynner vi å angripe.» Natten var lang. Må ikke en sånn natt du venter på at skal ta slutt, men en sånn natt du overlever minutt for minutt. Stormen hadde stilnet, men stillheten etterpå var verre. Som om fjellet lyttet. Leo hadde stått ved døren i nesten en time uten å røre seg. Mia gikk frem og tilbake i stua, geværet over skulderen. Susanne lå på sofaen, våken, men helt stille. Markus satt på gulvet ved peisen og så opp på Leo — som om han prøvde å lese ansiktet hans, finne et hint om hvor farlig situasjonen egentlig var. «Leo,» sa Markus til slutt, stemmen ru. «Du må si meg hva du tenker.» Leo pustet rolig ut. «Jeg tenker at vi ikke kan bli her lenger.» Mia stoppet brått. «Hva betyr det?» Leo snudde seg. «Det betyr at Ezra forventer at vi sitter her fanget. Og hvis han har mannen sin der ute... så har han en plan. Et neste steg.» Susanne krøp lenger inn i teppet. «Jeg klarer ikke mer... jeg klarer ikke dette...» Markus gikk til henne, tok hånden hennes. «Vi er her. Vi forlater deg ikke.» Leo fortsatte: «Hør alle sammen. Vi har tre alternativer.» Han holdt opp tre fingre. 1. Vi blir her og forsvarer oss. «Sikkert i noen timer. Men om Ezra har flere

folk, eller bedre utstyr... da tar de oss i løpet av natten.» Susanne klynket svakt. Mia møtte blikket til Leo og nikket – realistisk, ikke redd. 2. Vi prøver å flykte ned fjellet. «Livsfarlig i snø. Og Ezra forventer det. Han vil ha oss ut av hytta. Det øker hans kontroll.» Markus kjente en tung klump i magen. 3. Vi deler oss. Leo så på Markus da han sa det. «To blir her. To går for hjelp.» Susanne brøt sammen. «NEI! Vi kan ikke splitte oss! Ikke igjen!» Leo gikk mot henne, satte seg på huk. «Susanne. Det kan være eneste måten å få politiet hit før morgen.» «Jeg går,» sa Mia uten å blinke. «Jeg kan ta deg med, Susanne. Jeg kjører som en gud, jeg kan—» «Nei,» sa Leo hardt. «Det er for risikabelt for Susanne å være ute nå. Hun er målet. Hun er den Ezra vil ha.» Susanne sank sammen igjen. Markus reiste seg. «Da går jeg. Med deg. Jeg går med deg, Leo.» Leo ristet sakte på hodet. «Markus... nei.» «Jo.» «Nei.» Markus kjente det som et slag i brystet. «Hvorfor ikke?! Jeg klarer det.» Leo sto helt tett mot ham nå. Hendene hans hvilte på Markus' armer, ikke for å kontrollere ham, men for å holde ham igjen. «Markus. Hvis Ezra ser deg ute... hvis han får deg bort fra gruppen... hvis han finner deg før politiet—» Leo svelget hardt. Kjeven hans strammet seg. «Jeg mister deg.» Markus' hjerte stoppet helt et øyeblikk. Leo pleide å være rolig, trygg, kontrollert. Men nå... Dette var sårhet. Ekte. Mia så mellom dem og sa stille: «Så... hvem skal gå da?» Leo svarte uten å nøle: «Jeg.» Markus grep armen hans. «Hvis du går alene—» «Jeg går ikke alene,» sa Leo. Han pekte på Mia. «Du blir med.» Mia stirret. «Hva? Jeg trodde du ville ha meg her—» «Du er den eneste som kan håndtere våpen hvis noe skjer. Og du er ikke målet. Susanne er. Markus er. Jeg trenger deg med meg.» Mia rettet seg opp. Skuldrene bakover. Som en soldat. «Greit,» sa hun. «Vi går sammen.» Susanne hulket. «Jeg vil ikke være her uten deg, Leo...» Leo gikk til henne, tok ansiktet hennes i hendene slik han pleide å gjøre med ungdommene han hadde hjulpet. «Susanne. Du er trygg her. Markus blir her. Jeg kommer tilbake. Jeg lover.» Susanne nikket, skjelvende. «Ok... ok.» Leo trakk Markus med seg et par steg unna de andre. Markus sto foran ham, helt tett, kroppen full av uro. «Leo... vær så snill... ikke gå.» Leo la hånden på kinnet hans. «Markus. Jeg må.» «Nei, du må ikke!» «Jo.» Leo lente pannen mot hans. «Hvis jeg blir her, tar vi ikke kontrollen. Da reagerer vi bare. Og Ezra vinner hver gang vi reagerer.» Markus lukket øynene. «Jeg vil ikke miste deg.» Leo tok begge hendene hans, grep dem hardt. Varmer fingre. Et anker. «Du mister meg ikke,» sa Leo stille. «Men du må la meg kjempe. Dette er ikke en kamp du skal stå i alene. Ikke lenger.» Markus åpnet øynene. Leo så rett i dem. «Når jeg kommer tilbake,» sa Leo, «skal vi ta det neste steget. Du og jeg.» Markus' pust stoppet. «Hva... hva mener du?» Leo smilte svakt. Et ekte smil. Varmer i øynene, selv midt i alt. «Jeg mener at du og jeg... ikke skal være halvferdige lenger. Når dette er over, skal jeg kysse

deg så lenge at du glemmer hvordan det føltes å være redd.» Markus kjente varmen spre seg som en bølge fra brystet til fingertuppene. «Leo...» Leo la en hånd på bakhodet hans og hvisket mot pannen hans: «Jeg kommer tilbake. Det lover jeg.» Markus presset pannen mot hans og sa: «Da venter jeg. Som min.» Leo svarte stille: «Som din.» Han kysset Markus – mykt først, så dypere, mer intenst, som et løfte som brant gjennom alt. Da han trakk seg unna, sto Markus og skalv. Ikke av kulde. Av alt han følte. Leo tok på seg jakken. Mia gjorde det samme. Hun så på Markus. «Vi går. Hvis dere hører noe – barrikadér dere.» Leo snudde seg én siste gang. «Markus... ikke åpne døren. Uansett hva du hører. Selv om noen roper navnet mitt. Forstår du?» Markus nikket. «Jeg forstår.» Og da Leo og Mia forsvant ut i snøen, inn i mørket, inn i stillheten, kjente Markus at noe rev inni ham. Ikke frykt. Ikke panikk. Men kjærlighet. Ren, rå kjærlighet. Og samtidig— Idet døren lukket seg, banket noe på vinduet. En rytme. En melding. Knock. Knock. Markus snudde seg, kald helt inn til beinet. Susanne hvisket: «Det er ham.» Et nytt bank. Lavt. Presist. Som om noen prøvde å snakke gjennom treverket. Markus sto helt stille. Susanne sto klistret til veggen, hendene over munnen, øynene blanke. «Markus...» hvisket hun. «Ikke gå nær vinduet.» Markus nikket, men hjertet hamret. Han kunne ikke være nær døren, men han klarte heller ikke bare stå. Lyden kom igjen. Knock. Knock. Ikke desperat. Ikke brutalt. Rolig. Kontrollert. Som om mannen utenfor hadde all tid i verden. Markus rygget sakte bakover. Hytta virket mindre nå, som om veggene trakk seg innover, presset lukten av snø og frykt mot huden. «Susanne,» sa Markus lavt. «Gå bort fra vinduene.» Hun gjorde som han sa, skjelvende. Hun satte seg i hjørnet, pakket inn i teppet som om hun prøvde å bli usynlig. Markus tok et kast med blikket mot døren. Den sto låst. Ekstra-låst. Låst med tre ekstra jernstenger Leo hadde rigget før han dro. Likevel— Bankingen fortsatte. Knock. Knock. Så en stemme. «Du kan like gjerne åpne.» Ikke Ezra. Ikke mild, manipulerende eleganse. En dypere, kaldere, mer mekanisk stemme. Mannen. Markus frøs. Susanne hulket. «Vil han bryte seg inn?» Markus presset tennene sammen. «Ikke så lenge vi låser alt.» «Jeg vet dere er alene,» sa stemmen. «Leo og jenta kjørte ned fjellet. De kommer ikke tilbake med det første.» Hvordan visste han det? Markus kjente kvalmen gli opp i halsen. «Og Ezra?» spurte Markus høyt. «Hvor er han?» Stillhet. Så: «Nærmere enn du tror.» Susanne begynte å hyperventilere. Markus gikk bort til henne. «Se på meg,» sa han. «Pust. Bare pust.» Hun klynget seg til ham. «Jeg er så redd, Markus...» «Jeg vet.» Han strøk over håret hennes. «Jeg lover... jeg slipper deg ikke.» Men Markus visste også: Mannen utenfor prøvde å bryte dem ned. Dette var psykologi. Ikke angrep. Ikke ennå.

(På fjellet – Leo og Mia.)

Leo og Mia slet seg frem gjennom snøen. Stormen hadde roet seg litt, men vinden var fortsatt kraftig nok til å kaste dem til siden. Mia bar geværet under jakken. Leo hadde blikket festet fremover. «Ser du noe?!» ropte Mia, over vinden. «Vi må ned til hovedveien,» svarte Leo. «Der får vi dekning.» Mia pustet tungt. «Tror du han følger oss?» Leo stanset. Det var bare snø å se. Hvitt. Alt hvitt. «Ja,» sa han rolig. «Han følger oss.» Mia bannet. «Fantastisk.» Leo snudde seg mot henne. «Når vi kommer ned til veien, løper du til bilen og får den i gang. Jeg dekker deg.» «Leo—» «Ingen diskusjon.» Mia strammet grepet om våpenet. «Du vet han kommer til å prøve noe før vi når bilen.» Leo nikket. «Jeg vet.»

(Tilbake i hytta)

Susanne hadde roet seg litt, men tårene rant fortsatt. Markus satt ved siden av henne og prøvde å lytte gjennom veggene. Var mannen fortsatt der? Vinden ulte. Snø falt. Stillhet. Så: Skrap. Ikke et bank. Ikke et slag. En skraping langs veggen. Som om noen dro en negl eller et metallobjekt over tømmerstokkene. Susanne skrek lavt. Markus grep henne, presset henne inn mot brystet sitt. «Det går bra,» sa han med en stemme som skalv mer enn han ville innrømme. «Han prøver å skremme oss. Det er alt. Bare skremme.» Men innerst inne visste Markus: Dette var ikke bare skremsel. Dette var kartlegging. Utenfor gikk mannen sakte, som en ulv som luktet seg frem. Så stoppet lyden. Så kom stemmen hans. Nærmere nå. Bare en meter bak veggen. «Markus.» Markus' hjerte stanset. Susanne holdt pusten. «Markus,» gjentok mannen. «Du vet hvorfor Ezra vil snakke med deg.» Markus reiste seg. «Nei,» sa han hardt. «Du vet ikke en dritt om meg.» Stillhet. «Å, jeg vet mer enn du tror.» Stemmen var knivskarp. «Jeg vet hvorfor du sluttet å studere. Jeg vet hvorfor du forsvant fra miljøet. Jeg vet hva du holdt skjult.» Markus' blod ble kaldt. «Hold kjeft,» sa han lavt. «Og jeg vet hvorfor du ikke fortalte Leo alt.» Markus brant. Ikke av skam. Av frykt for at Leo skulle tro... for at Leo skulle miste ham... «Hold. Kjeft.» Mannen lo lavt. «Ezra skal bli imponert. Du har vokst. Men jeg kommer inn før solen står opp.» Markus grep veggen som om den kunne holde ham oppe. Susanne satte seg tett ved ham igjen, ristet. «Markus, hva mener han?» hvisket hun. Markus lukket øynene. «Ingenting. Det er ingenting.» Men det var ikke ingenting. Det var noe Markus aldri hadde sagt til noen. Ikke engang Leo.

(På fjellet – møtet i mørket)

Leo og Mia kom endelig til veien. Bilen sto dekket av snø, men var innen rekkevidde. Mia så på Leo. «Skal jeg gå først?» Leo ristet på hodet. «Jeg går først.» Han tok ett steg ut på veien — og stoppet brått. Mia så det umiddelbart. En silhuett sto ved bilen. Halvskjult i mørket. Ikke bevegelse, ikke lyd. Bare en figur. Mia hevet geværet. «Faen... faen...» Leo løftet hånden. «Ikke skyt. Ikke ennå.» Figuren sto stille. Som om den ventet. Leo tok et steg frem. «Ezra?» Men mannen svarte ikke. Så hørte de stemmen. Bak dem. «Leo.» Leo snudde seg. Og der sto han. Ezra. Ulastelig kledd. Snø i håret. Et blikk som kunne flå sjeler. «Du gikk fra meg,» sa Ezra, med et smil. «Det er uhøflig.» Mia bannet. «Helvete...» Ezra tok et steg nærmere Leo. «La oss snakke, hm? Uten våpen. Uten skrik. Uten Markus til å blande seg.» Leo gikk frem, skuldrene hevet. «Du kommer ikke i nærheten av ham.» Ezra smilte bredere. «Å, Leo...Jeg er allerede nærmere enn du tror.»

(Tilbake i hytta – siste vending)

Markus og Susanne satt tett sammen. Hytta var stille igjen. Markus reiste seg sakte. Gikk mot vinduet. Trakk gardinen til siden bare én centimeter. Ingenting. Bare snø. Bare mørke. Han pustet tungt—Og så sto en hånd mot glasset. En menneskehånd, presset flatt mot vinduet. Bevegelser. Et ansikt som lente seg inn fra mørket. Markus falt nesten bakover. Og stemmen kom, rett ved øret hans, gjennom glasset: «Leo er ikke der for å redde deg nå.» Susanne skrek. Markus mistet pusten. Og utenfor smilte mannen. Hånden presset flatt mot vinduet, fingrene lange og tynne, som om de prøvde å kjenne temperaturen på angsten inne i hytta. Mannen lente hodet nærmere glasset, øynene svarte som skygger, et smil trukket stramt over ansiktet hans. Markus rykket bakover, brystet stivt, pusten som kniver. «Markus!» skrek Susanne og grep armen hans. Han kunne ikke svare. Han sto fastnaglet mot gulvet, som om kroppen hans ikke lenger forsto hvordan man flyttet seg. Mannen utenfor tynget hånden mot glasset, og i det svake lyset fra peisen kunne Markus se det: En sprekk. Glass som ga etter. Ikke knust. Men truet. «Markus...» hvisket Susanne. «Hva gjør vi?!» Markus tok et dypt, brått pust. Han presset Susanne bak seg, og satte seg i posisjon — ikke for å slåss, men for å stå mellom henne og vinduet. Stormen tok et siste hyl. Så stilte den helt. Mannen lente seg fremover, leppene formet to ord: «Tid er ute.»

(På veien – Leo møter Ezra)

Snøen dempet alle lyder rundt dem. Ezra sto foran Leo, hendene i frakkelommene som om dette bare var en tilfeldig samtale mellom gamle bekjente. Leo sto bredbent, vekten jevnt fordelt på føttene, blikket fast. «Du følger etter ham,» sa Leo. «Du overvåker ham. Du sender folk etter søsteren hans. Du truet oss i hytta.» Ezra hevet et øyenbryn. «Så dramatisk. Jeg har bare prøvd å få litt tid med Markus. Han tok jo så brått avstand.» «Fordi du er en trussel.» Ezra lo kort. «Å, Leo... du vet ingenting om hva Markus og jeg hadde.» «Fordi han skjuler sannheten for å beskytte folk,» sa Leo. «Og du bruker alt han forteller deg mot ham. Det er ikke kjærlighet. Det er makt.» Ezra tok et steg nærmere, øynene smale. «Han fortalte deg ikke alt. Ikke sant?» Leo svarte ikke. Ezra smilte mørkere. «Der har du det,» sa han. «Markus skjuler ting for deg. Ting han skammer seg over. Ting han er redd for at du ikke vil tåle.» Mia strammet grepet om geværet. «Ikke bit på dritten hans, Leo.» Ezra ignorerte henne. «Vil du vite hva han gjorde?» sa han mykt. «Eller vil du leve i uvisshet?» Leo svarte iskaldt: «Det finnes ingenting du kan fortelle meg som gjør at jeg snur meg bort fra ham.» Ezra stoppet. Et øyeblikk virket han faktisk overrasket. Så smilte han. Nesten stolt. «Vel,» sa han, «da får jeg bare vise deg det i stedet.» Han løftet hånden. Figuren ved bilen — mannen fra tidligere — steg frem. Ansiktet fullt synlig nå. Arret over kinnet. Isblikket. Kroppsbygningen til en profesjonell som hadde gjort dette altfor mange ganger. Mias pust stoppet. «Han følger ordrene mine,» sa Ezra. «Og hans neste ordre er enkel.» Ezra lente seg nær Leo og hvisket: «Hent Markus.» Leo strammet leppen. Faren sto foran ham. Faren Markus hadde løpt fra. «Det skjer ikke,» sa Leo. Ezra smilte. «Da faller hytta.»

(Hytta – innbruddet begynner)

Glass sprakk. Markus rakk akkurat å dra Susanne bak sofaen da en sprekk åpnet seg over hele ruten. Vinden kastet snø innover. Mannen utenfor la begge hendene mot glasset. Susanne skrek. «Han kommer inn! Markus, han kommer inn!» Markus presset henne ned mot gulvet. «Ikke rør deg! Hold deg bak meg!» Mannen ga glasset et hardt slag med albuen. Det ga etter. Bare litt. Men nok. Markus' puls eksploderte. Mannen lente hodet inn i åpningen, øynene glitrende av en slags kjølig fascinasjon. «Du gjør dette vanskeligere enn det trenger å være,» sa han. «Gå vekk fra vinduet,» sa Markus. Stemmen skjelvde. Men han sto. «Markus,» svarte mannen, «du skal være med meg. Og søsteren din skal tie for alltid. Ezra vil—» «Hold kjeft om Susanne!» brøt Markus ut. Det var ikke frykt i stemmen nå. Det var raseri. Mannen smilte. «Der var den. Styrken Ezra snakket om.» Markus kjente knærne svikte et sekund — ikke av frykt, men

av erkjennelsen: Ezra hadde snakket om ham. Detaljert. Personlig. Mannen tok tak i vinduskarmen. Dyttet. Mer glass falt. Susanne holdt seg for ørene. «Markus, vær så snill...» Markus sto. «Du får ikke henne,» sa han. «Du får ikke meg. Og du får ikke Leo.» Mannen stivnet. «Leo.» Han lo lavt. «Ezra var redd for ham. Det er interessant.» Markus kjente hjertet slå så hardt at det gjorde vondt. «Han vil bli knust,» sa mannen, «når han finner ut hva du skjuler.» Markus skrek: «Jeg skjuler INGENTING!» Mannen bøyde hodet. Som om han visste nøyaktig hva strengen het, og hvordan den vibrerte. «Jo, Markus. Du skjuler alt.» Og så tok han frem noe. En gjenstand fra lommen. En mobiltelefon. Leo sin. Blodet i Markus' kropp ble til is. Susanne gispet bak ham. Mannen smilte. «Leo kommer ikke tilbake.»

(Fjellveien – konfrontasjonen)

Ezra sto vendt mot Leo, armene avslappede, som om han kontrollerte hele fjellet. Mia siktet på mannen ved bilen. «Ikke ta ett eneste steg,» sa hun mellom tennene. Mannen gjorde ingenting. Ikke en muskel. Ezra tok et lite, elegant steg mot Leo. «Du kunne vært nyttig, Leo. Du er sterk. Loyal. Men du kjenner ikke spillet.» Leo svarte: «Jeg kjenner deg.» Ezra smilte kaldt. «Det tror du.» Og så — Et skudd. Ikke fra Mia. Fra skogen. Leo kastet seg sidelengs inn i Mia og de falt bak en snøskavl. Mia skrek: «Hva i—?!» Ezra lo. «Jeg sa jo. Jeg har flere enn én mann.» Leo krøp bak dekning, pustet hardt. «Mia,» sa han. «Vi må røre oss. Nå.» «De skyter på oss!» ropte hun. «Jeg vet,» sa Leo. «Og vi MÅ komme oss til bilen. Markus trenger oss.» Ezra ropte gjennom stormen: «Leo! Gi deg! Jeg trenger bare ham, ikke deg!» Leo løftet hodet akkurat nok til å møte blikket hans. «Du får ALDRI ham!» Ezra smilte. «Vi får se.»

(Hytta – Markus bryter)

Markus stirret på Leo sin telefon i mannens hånd. «Hvordan...» hvisket han. «Hva har du gjort med ham?» Mannen lente seg fremover. «Ikke dømt. Ikke død.» Han smilte. «Men han kommer ikke opp til hytta igjen.» Susanne skrek. «Markus, kom bort fra vinduet!» Markus tok et skritt frem. Ikke tilbake. Frem. «Du lyver,» sa Markus. «Leo lever. Jeg ville ha kjent det.» Mannen rynket pannen som om svaret faktisk overrasket ham. «Interessant.» Markus sto helt tett ved vinduet nå, uten å merke at en tynn stripe blod rant ned albuen — glasskår han ikke hadde kjent. «Det er én ting du ikke forstår,» sa Markus. «Så lenge Leo puster, skal ingen av dere få meg.» Mannen smilte igjen. «Da får vi sørge for at han slutter å puste.» Markus mistet alt. Filter. Hemninger. Rasjonalitet. Han tok tak i vedstokken ved peisen. Kastet seg frem. Og slo mot

vinduet med all kraft han hadde. Glass sprakk. Mannen rykket bakover. Susanne skrek. Markus slo igjen. Og igjen. Og igjen. Til halve vinduet ga etter og mannen utenfor måtte trekke seg helt vekk. Markus pustet tungt, dypt, farlig. «Kom da!» skrek han ut i stormen. «Kom inn, da! Jeg venter!» Susanne gråt. «Markus, stopp! Vær så snill—» Men Markus var ikke redd lenger. Han var rasende. Han var klar. Han var Leo sin. Og ingen skulle ta ham fra ham. Snøen pisket som nåler mot fjellet. Vinden hadde reist seg igjen, men det gjorde stillheten mellom Leo og Ezra enda mer trykkende. Det var som om stormen ventet — som om selv naturen holdt pusten. Mia siktet mot mannen med arret som sto ved bilen. Leo pustet tungt, skuldrene hevet av spenning, men blikket urokkelig. Ezra hevet hendene som i en teatralisk gest, som om han var vert for et selskap og gjestene hans hadde kommet for tidlig. «Leo,» sa han, nesten vennlig, «jeg ville foretrukket at vi gjorde dette uten vold.» «Du sendte menn etter Markus,» svarte Leo. «Så den muligheten kastet du bort.» Ezra sukket dramatisk. «Du forstår ikke. Markus trenger meg.» Mia lo mørkt. «Han trenger deg ikke. Han trenger en restraining order.» Ezra overså henne og tok et skritt nærmere Leo, som umiddelbart flyttet seg i en defensiv posisjon. «Du vet ikke hvem Markus var før du møtte ham,» sa Ezra. «Du vet ikke hva han gjorde. Hva han var i stand til.» Leo svarte uten å blunke: «Det er ingenting du kan si som endrer det jeg føler.» Ezra smilte skjevt. «Følelser er midlertidige. Skyld, derimot...» Det glitret i øynene hans. «...er evig.» Leo tok et skritt frem. «Du snakker om skyld fordi du ikke har noe annet igjen.» Ezras smil forsvant. «Gi meg Markus,» sa han. «Så skal dere andre slippe.» Mia: «I helvete.» Leo: «Over mitt lik.» Ezra løftet hånden lett. «Som du vil.» Han knipset to fingre. Mannen ved bilen løftet våpenet. Og alt eksploderte.

(Skyting i snøen)

Mia kastet seg bak bilen og begynte å skyte tilbake. Snø sprutet. Kuler traff metall. Ezra lo — han VAR stormen nå. Leo kastet seg bak en lav snøskavl, men ikke for å gjemme seg. Han analyserte. Hørsel. Vinkel. Avstand. Ezra skrek: «HENT HAM!» Mannen med arret stormet frem mot dem, rask og brutalt trenet. Leo kom på beina akkurat idet mannen nådde ham. De kolliderte. En voldsom, lydløs kamp. Kropp mot kropp. Føtter som skled i snø. Knyttnever som traff ribbein. Et dytt, et kast, et slag. Ezra sto bak og iakttok det hele som en regissør: «Leo, du skulle holdt deg i bokhandelen. Dette er ikke din liga!» Mia skrek: «LEO!» Mannen slo Leo hardt i kjeven — Leo sjanglet, men falt ikke. Han grep mannens arm, vred den til han hørte knekket. Et brøl. Mannen gikk ned — men ikke ut. Ezra hevet stemmen, skarp som et knivblad: «Ferdig!

Ta ham!» Mannen dro en kniv. Leo var ubevæpnet. Mia forsøkte å skyte, men snøen gjorde sikten dårlig «LEO, FLYTT DEG!» Kniven kom i en bue. Leo rakk akkurat å blokkere — men knivbladet klippet opp jakken hans og rispet huden under. Han halte mannen mot seg, brukte kroppstygden, og tvang ham ned i snøen. Mia løp frem, men Ezra kastet seg etter henne, grep geværet og slo det ut av hendene hennes— Hun falt bakover— Ezra tok geværet. Siktet. På Leo. Mia skrek: «NEI!» Ezra smilte. «Farvel.» Leo rullet unna i siste sekund. Skuddet traff snøen og laget en sky av hvitt. Ezra bannet og ladet om. «STÅ ROLIG, LEO!» Leo satte tennene i kjeven. Han stirret på Ezra som om han allerede planla hans fall. «Jeg står aldri for deg,» sa Leo rolig. Ezras smil døde.

(Hytta – Markus brister)

Markus sto ved den halvknuste ruten, pustende som et dyr som var blitt jaget for lenge. Utenfor sto mannen — igjen. Ikke skremt av angrepet. Bare mer fascinert. «Du overrasket meg,» sa han. «Ezra sa du var svak.» Markus tok et skritt nærmere glassbruddet. «Hvis du tror det, kjenner du meg ikke.» Mannen lente hodet. «Markus. Vi trenger ikke dette. Ezra vil bare ha svar.» «Han får ingenting.» Mannen: «Han vil vite hvorfor du forsvant. Hvorfor du sluttet. Hvorfor du forlot Paris. Hva du gjorde den natten med—» Markus skrek: «HOLD KJEFT!» Mannen smilte. «Rett i nervepunktet. Jeg traff.» Susanne krøp frem, stemmen tynn. «Markus... hva mener han? Hva... hva gjorde du?» Markus lukket øynene hardt. «Ingenting, Susanne. Jeg gjorde ingenting galt. Det er det Ezra vil få det til å se ut som.» «Men hva—» «INGENTING!» Mannen lo lavt. «Nå vet hun at du skjuler det.» Markus reiste seg. «Vet du hva?» sa han lavt. «Jeg er ferdig med å være redd.» Han tok et steg frem. Susanne greip armen hans: «Markus, PLEASE—» «Slipp,» sa Markus. Det var ikke sinne. Det var... avgjørelse. Markus tok knust glass fra gulvet. Mannen smilte mørkt. «Skal du komme ut og slåss?» «Nei,» sa Markus. «Jeg skal ikke ut.» Og så gikk han ut av rommet. Susanne ropte etter ham. «MARKUS, IKKE GÅ!» Men Markus hørte ikke. Markus gikk rett mot kjøkkenet. Åpnet skuffen. Tok ut slakterkniven. En lang, tung kniv som lå perfekt i hånden. Han gikk tilbake til stua. Stilte seg ved siden av vinduet. Mannen så kniven — og for første gang virket han faktisk litt overrasket. «Javel,» sa mannen. «Da får vi gjøre dette på den vanskelige måten.» Han trakk handleddet bakover — Som om han gjorde seg klar til å SMELLE ruten inn. Markus holdt kniven stødig. «Prøv,» sa han. «Jeg lover du angrer.» Mannen tok sats. Susanne skrek. Og akkurat da— Et nytt ansikt dukket opp bak mannen. Skarpere. Sinne. Kalde øyne. Ezra.

(Fjellveien – alt snur)

Ezra skulle til å skyte Leo — igjen. Leo sto i snøen, blod dryppende nedover kragen, men blikket urokkelig. Ezra hevet geværet. «Du valgte feil side,» sa han. Leo svarte: «Jeg valgte Markus.» Ezra tok et skritt nærmere— og i det øyeblikket hylte en motor. En bil. Lysene slo på. En skikkelse kom ut av bilen — i hast, hektisk, men bestemt. En uniform. Politiet. Ezra stivnet. Mia gispet: «Hvordan i—!?» Leo pustet tungt, lettet, men fortsatt i kampmodus. Politibetjenten ropte: «SLIPP VÅPENET! NÅ!» Ezra smilte. «Dere er for seint ute.» Han senket geværet — men ikke som overgivelse. Som en pause. En vurdering. Så kastet han våpenet i snøen. Hev hendene. Mannen med arret gjorde det samme, selv om det kostet ham smerte. Politiet løp frem. De tok begge. Førte dem mot bilen. Men Ezra så én siste gang på Leo og Mia. «Dette,» sa han, «er ikke ferdig.»

(Hytta – veien bryter)

Mannen utenfor hytta hørte sirenene i det fjerne. Snudde seg. Så Ezra bli dratt mot politibilen. Han sa én enkelt ting: «Jeg kommer tilbake.» Så løp han. Forsvant i skogen. Markus sto med kniven i hånden. Pustet tungt. Susanne gråt av lettelse og sjokk. Markus falt ned på kne. Ikke fordi han var redd. Fordi adrenalinet endelig ga slipp. Han la kniven fra seg. Tok hodet i hendene. Pustet som om han skulle besvime. Susanne kastet seg mot ham. Holdt ham. «Markus... Markus... han er borte...» Markus var hvit i ansiktet. Men øynene hans var klare. «Leo...» hvisket han. «Er han trygg?»

(Siste scene – Leo vender tilbake)

En time etter sto Leo i døråpningen til hytta. Snø i håret. Sår i ansiktet. Sliten. Men levende. Markus løp mot ham. Ingen ord. Ingen kontroll. Bare rene følelser. Han kastet seg i Leo. Armer rundt halsen. Ansiktet begravd i jakken. Leo holdt ham like hardt tilbake. «Du levde...» hvisket Markus. «Jeg trodde...» Leo trykket pannen mot hans. «Jeg kommer alltid tilbake til deg.» Markus gråt. For første gang uten skam. Leo tørket tårene hans med tommelen. «Vi er ikke ferdige med Ezra,» sa han. «Men han er ferdig med å jage deg.» Markus nikket mot ham, stemmen brutt, men sterk: «For jeg er ikke redd mer. Ikke med deg.» Leo smilte. «Godt.» Og midt i hytta, midt i snøstormen, midt i kaoset som hadde vært altfor nær døden — Kysset Markus ham. Lenge. Hardt. Som et løfte. Hytta lå stille for første gang siden natten begynte. Politiet hadde kjørt Ezra og mannen hans ned fjellet. Snøstormen hadde lagt seg. Men stillheten

etterpå var ikke fredelig. Den var tung. Som støv etter et kollapset bygg. Markus satt alene ved kjøkkenbordet. En kopp te han ikke drakk fra. Hendene foldet, men skjelvende. Leo sto et par meter unna, lent mot veggen. Han så ikke redd ut. Ikke sint. Bare... ventende. Markus visste hvorfor. Det mannen sa. Det Ezra hintet om. Det han selv hadde båret i flere år. «Leo,» sa Markus lavt. Leo gikk sakte nærmere. Ikke med press. Ikke med krav. Med ro. «Du trenger ikke forklare noe,» sa Leo. «Ikke hvis du ikke vil.» Markus lukket øynene hardt og ristet på hodet. «Jo. Jeg må.» Leo trakk stolen ut og satte seg overfor ham. «Det du hørte der ute,» sa Markus, «det han sa... det jeg har skjult... det er ikke det han prøver å få deg til å tro.» «Jeg vet,» sa Leo rolig. Markus' pust skalv. «Gjør du?» Leo nikket. «Ezra bygger manipulasjon på halv-sannheter og misforståelser. Det er hans talent.» Markus svelget. «Men denne gangen... det er faktisk en sannhet i bunn.» Leo lente seg litt frem. «Fortell meg.» Markus kjente brystet snøre seg. Skam. Frykt. Savn. Alt blandet. «Den natten i Paris...» Han måtte stoppe. Fange pusten. «Den natten modellen ble skadet... jeg var ikke bare vitne.» Leo stirret på ham – rolig, men skarpt. «Markus...» «Jeg prøvde å stanse Ezra,» sa Markus. «Jeg var den eneste som var der og så hva som skjedde. Jeg dyttet ham vekk. Jeg tok tak i ham. Jeg ropte. Og han... han snudde alt.» Leo ventet, helt stille. «Han sa jeg angrep ham. At jeg forstyrret jobben. At jeg skadet modellen. At jeg var ustabil. At jeg var farlig.» Markus bøyd hodet. «Og jeg trodde ham.» Leo lukket øynene et sekund – ikke av frustrasjon, men av smerte for Markus. Markus' stemme brast. «Jeg trodde det var min feil. At hvis jeg bare hadde holdt kjeft, så hadde alt gått bra. Så jeg sluttet. Sluttet å skrive. Sluttet å jobbe. Sluttet med alt. Jeg forsvant.» Tårene rant. Ikke skjulte. Åpne. «Jeg skammet meg for noe jeg ikke engang gjorde,» hvisket Markus. «Og han brukte det mot meg i årevis.» Leo reiste seg. Gikk rundt bordet. Markus trodde han skulle sette seg ved siden av ham. Men Leo gikk ned på kne foran ham. Som om det var Markus som trengte et anker nå. Leo tok ansiktet hans i hendene – mykt, kontrollert. «Markus,» sa han lavt, «du gjorde ALT riktig den natten. Du gjorde det som var rett. Du prøvde å beskytte henne. Du stoppet ham.» Markus ristet på hodet. «Men—» «Nei.» Leo holdt ham fast i blikket. «Han slo deg i stykker med løgner. Og du trodde ham. Det betyr ikke at sannheten er forandret.» Markus hulket stille. Leo fortsatte: «Det eneste du gjorde feil... var at du gikk gjennom det alene.» Markus' stemme knakk. «Jeg var redd du ville se meg som ødelagt.» Leo smilte så vidt, varmt og sørgmodig på samme tid. «Markus. Jeg så deg som modig lenge før du fortalte meg dette.» Markus klarte ikke holde igjen mer. Han lente seg frem, og Leo la armene rundt ham, trakk ham inn mot brystet og holdt ham som om han skulle holde hele kroppen sammen. «Du er ikke ødelagt,» sa Leo inn i håret hans.

«Du er hel. Bare redd. Og det er lov.» Markus presset ansiktet mot halsen hans, og Leo strøk fingrene gjennom håret og ned langs ryggen hans. Sakte, rytmisk, som om han kalibrerte pusten hans tilbake til trygghet.

(Ezra fra cellen)

Telefonen vibrerte på bordet. Mia kom stormende ned trappen. «Markus,» sa hun. «Vi fikk en melding. Det er fra politiet— og fra... Ezra.» Markus løftet hodet sakte. «Fra ham? Hvordan...?» «Han ba om å få bruke telefonen én gang,» sa Mia. «Han brukte den på dette.» Leo strammet grepet rundt Markus, som holdt pusten idet Mia leste: “Markus. Sannheten kommer alltid ut til slutt. Jeg er ikke ferdig med deg. Og du vet hvorfor.” — E Markus’ blod frøs. Ikke av ordene — men fordi han kjente mønsteret. Leo sto opp. Tensjonen var tilbake. Blikket mørkt. «Han prøver å kontrollere deg igjen,» sa Leo. «Men han lyver.» Markus reiste seg, men beina skalv. «Han vet hva han gjør,» sa Markus. «Han vet akkurat hva han skal si for å—» Leo la to fingre mot leppene hans. Stopp. Ro. «Hør på meg,» sa Leo. «Han er bak lås og slå. Han har ingen makt nå. Den eneste makten han har... er det du lar ham få.» Markus svelget. «Jeg er redd for å gi etter.» Leo tok begge hendene hans. «Da står jeg ved siden av deg og holder deg oppe.» Markus så på ham. Langt. Dypere enn noen gang. «Tror du jeg klarer dette?» spurte han. Leo svarte uten å nøle: «Jeg vet du gjør.» Leo stilte seg tett inntil ham. Så tett at Markus følte varmen fra kroppen hans som et skjold. «Markus,» sa Leo, «jeg vil noe.» Markus’ hjerte hoppet. «Hva da?» hvisket han. Leo tok et dypt pust, og det var første gang Markus så Leo se litt... sårbar ut. «Jeg vil være med deg. Ordentlig. Ikke skjult bak frykt eller drama eller Ezra. Jeg vil være sammen med deg fordi du er du. Fordi jeg—» Han stoppet. Bare for å finne de riktige ordene. «—fordi jeg er glad i deg.» Markus’ verden stoppet. Alt. Alt stoppet. Snøen. Stormen. Ezras skygge. Mannens truende blick utenfor hytta. Alt ble stille. Markus sto helt stille. Så tok han Leo i ansiktet. Brukte tomlene til å stryke over kinnbeina hans. Og sa: «Jeg er glad i deg også.» Leo lukket øynene som om ordene var mer enn han tålte. Markus lente seg inn. Kysset ham sakte. Langt saktere enn tidligere. Ikke desperat nå. Ikke redd. Bare ekte. Rolig. Dyp. Som en sannhet som endelig fikk slippe fri.

(Siste vending – i skyggene)

Susanne sto i gangen. Holdt mobilen. Helt hvit. «Markus?» hvisket hun. Markus og Leo snudde seg mot henne. «Det er noe mer,» sa hun. «Fra politiet. De... de fant ikke mannen fra hytta. Han er borte.» Leo strammet kjeven. Markus kjente alt inni ham synke. «Så han kan komme tilbake...» sa Markus. Susanne nikket. «...når som helst.» Morgenens etter var fjellet så stille at det føltes som om verden holdt pusten. Hytta var badet i grått dagslys, og politiet arbeidet utenfor. Fotograferte spor. Målte avtrykk. Markerte steder der glasset var sprukket. Markus satt på kjøkkenstolen. Hendene var foldet, men knokkene hvite og blodløse. Susanne sto ved vinduet med et ullteppe rundt seg. Hun hadde ikke sagt mye siden Ezra ble tatt. Mia gikk rastløst rundt, varmens energi borte, erstattet av et alvor Markus sjelden hadde sett i henne. Leo sto nær Markus. Ikke tett – men så nær at Markus kunne nå ham med hånden om han trengte det. Og det gjorde han.

(Politiet)

En politibetjent, en kvinne i femtiårene med en rolig, bestemt stemme, satte seg ved bordet. «Markus Hopland?» spurte hun. Han nikket. «Vi trenger din forklaring skriftlig og muntlig. Hendelsene ved hytta, og alt som har skjedd før dette.» Hun så på ham med et blikk som var både respektfullt og stålfast. «Dette blir en større sak. Ezra Beaumont har ikke bare krysset en linje – han har krysset mange.» Markus pustet sakte ut. «Jeg forstår.» Leo lente seg frem. «Han gir forklaring når han er klar.» Politibetjenten svarte rolig: «Det er viktig at han gjør det snart. Ezra har advokat. En... aggressiv type. De prøver å snu dette til at Markus og Susanne har skadet ham. At de har konstruert alt i hysteri.» Markus' hjerte falt som en stein. «Han bruker det samme trikset igjen,» hvisket Markus. «Snu alt.» Leo tok hånden hans under bordet, skjulte det for andre, men lot Markus kjenne varmen hans. «Det fungerer ikke denne gangen,» sa Leo bestemt. Politibetjenten fortsatte: «Ezras advokat krever også å få stille deg spørsmål, Markus. Gjennom oss, så klart.» Markus ble iskald. «Han vil ha tilgang til meg?» «Ikke direkte. Bare via prosedyre.» «Nei,» sa Leo umiddelbart. «Han skal ikke utsettes for det.» Politibetjenten så mellom dem. «Vi må følge loven. Men vi kan beskytte ham.» Markus nikket. «Jeg skal forklare alt. Ikke for Ezra — for dere.»

(Ezras trekk fra cellen)

Telefonen til politibetjenten vibrerte. Hun så på skjermen. Skar rynken mellom øyenbrynene. «Han har sendt en ny melding,» sa hun. «Til pressen.» Leo bannet lavt. «Hva sier han?» spurte Markus, selv om han hatet seg selv for å spørre. Politibetjenten leste opp “Jeg er uskyldig. Jeg forsøkte å hjelpe Markus Hopland, som har psykiske problemer og har truet meg tidligere. Jeg frykter for min egen sikkerhet.” Markus følte alt i kroppen stivne. En frysning som gikk fra nyrer til hals. «Nei,» hvisket han. «Nei, nei, nei...» Leo reiste seg så brått at stolen nesten falt. «Dette er løgn. Ren løgn.» Politibetjenten nikket. «Vi vet. Men media kommer til å hoppe på det.» Susanne begynte å gråte stille. «Han gjør det igjen... han gjør det mot Markus...» Mia strøk henne over ryggen. «Det er ikke sant. Ingen tror dette. Ikke nå.» Men Markus trodde ikke på det. Han hadde sett hvor mye Ezra kunne manipulere. Hvor mange han hadde fått til å tvile, inkludert Markus selv. Han presset håndflatene mot ansiktet. «Han prøver å si at jeg er farlig.» Leo gikk rundt bordet og satte seg ved siden av ham. Ikke ovenfor ham. Ikke på avstand. Ved siden av. Leo la armen rundt skuldrene hans. «Se på meg.» Markus løftet blikket, tårene brennende og ukontrollerbare. «Dette kommer ikke til å fungere,» sa Leo. «Fordi du ikke er alene denne gangen. Jeg sier fra. Mia sier fra. Susanne sier fra. Politiet har bevis. Han er bak lås og slå.» Markus ristet. «Men sannheten har aldri stoppet ham før.» «Meg,» sa Leo. «Jeg stopper ham.» Markus så på ham som om det var første gang han virkelig trodde det.

(Offisiell uttalelse)

Politibetjenten tok frem et skjema. «Markus, vi trenger at du skriver en kort forklaring som kan brukes offentlig. Bare noen setninger. Vi må få ditt narrativ ut før hans sprer seg.» Markus tok pennen med skjelvende hender. «Leo,» sa han lavt. «Hva skriver jeg?» Leo la hånden over hans. «Skriv sannheten. Ikke alt. Bare det du føler.» Markus nikket. Og begynte. “Jeg er trygg. Jeg har ikke truet Ezra. Jeg har vært utsatt for en lengre manipulasjon og psykisk vold. Jeg samarbeider fullt ut med politiet.” Han signerte. Politibetjenten tok imot papiret. «Dette hjelper. Dette gir deg en stemme.» Markus lente hodet mot Leo. «Jeg føler meg... eksponert.» Leo tok hånden hans. «Det er ikke svakhet. Det er mot.» Da politiet hadde dratt, og hytta var tom igjen, sto de alle i stua og pustet ut. Mia: «Vi skal hjem så snart veiene åpner.» Susanne: «Jeg vil ikke hjem. Ikke med han ute.» Leo: «Han kommer ikke hit igjen. Han vil bruke loven nå. Det er hans neste trekk.» Markus svelget. «Leo... jeg klarer ikke mer rettslige ting. Jeg klarer ikke flere angrep.» Leo tok begge hendene hans. Fast. Varmt. Stabilt. «Du skal ikke gå gjennom det alene. Jeg er

her. Jeg står i dette med deg.» Markus ble blank i øynene. «Hvorfor?» Leo svarte uten å nøle: «Fordi jeg elsker deg.» Markus mistet nesten pusten. «Leo...» Leo trakk ham inn i armene sine. Ikke et dramatisk kyss. Ikke desperat. Bare trygghet. Bare hjem. «Vi klarer dette,» sa Leo inn i nakken hans. «Sammen.» Markus svarte med en hvisking: «Ja. Sammen.» Mia kom løpende inn fra gangen, helt hvit i ansiktet. «Dere må se dette,» sa hun. «Hva?» spurte Leo. Hun holdt mobilen opp. En video. Nattkamera. Utenfor hytta. Mannen med arret. Han lurte seg rundt i mørket. Og så— Han så rett inn i kameraet. Rett inn i linsen. Med et smil som var alt annet enn menneskelig. Han sa én ting: “Jeg følger ordrene hans selv om han sitter bak lås og slå.” Leo strammet kjeven. Markus kjente hjertet fryse. Mia så på dem begge. «Han kommer tilbake.» Veiene åpnet etter noen timer, og hytta ble mindre og mindre bak dem. Markus satt i baksetet sammen med Susanne, mens Leo kjørte. Mia satt i passasjeret med telefonen i hånden, klar til å følge med på nyheter og meldinger politiet sendte dem. Markus så ut av vinduet. Fjellene glitret i sollyset. Det så nesten fredelig ut. Men han følte ingen fred. Bare en dyp uro som satt i brystet som en knute. Leo kastet et kort blikk i bakspeilet. «Hvordan går det?» Markus møtte blikket hans. «Jeg klarer det. Tror jeg.» Leo nikket — ikke pressende, ikke krevende. Bare tilstede. Susanne lente hodet mot skulderen hans. «Det er over nå, Markus. Vi skal hjem.» Markus strøk henne over håret. «Hjem er ikke sikkert.» Leo hørte det, men sa ingenting — ennå.

(Tilbake i Oslo)

Det første som traff dem da de kom til byen, var lyden. Folk. Biltrafikk. Ikke stillhet og snø — men en pulserende virkelighet som brått kom altfor tett på. Leo parkerte ved blokka til Markus. Susanne gikk ut først, skjelvende, men fast bestemt. Mia låste utstyret i bagasjerommet. Markus ble sittende litt for lenge i bilen før Leo åpnet døren hans og strakte ut hånden. «Bli med,» sa Leo stille. Markus tok hånden. De gikk opp sammen. Men før de rakk helt opp trappen, så Markus det: En mann sto ved utgangsdøren til blokka. En mobil i hånden. Et kamera. Markus stivnet. Leo merket det umiddelbart og gikk ett steg foran ham. «Hei,» sa mannen, «er du Markus Hopland? Fotomodellen som—» Leo hevet hånden mellom dem. «Ikke et spørsmål til. Vær så snill å gå.» «Leo...» hvisket Markus. Mannen med kameraet smilte. «Avisene er interessert. Ezra Beaumont sier du er en uforutsigbar person med—» «GÅ,» sa Leo. Denne gangen hørte han. Men Markus hørte ordene etterlate seg som en giftig ettersmak i lufta. «Ezra begynner allerede,» sa Markus lavt. «Ja,» svarte Leo. «Men vi stopper ham.»

(I leiligheten – alt blir mindre)

Leiligheten til Markus føltes plutselig for liten. For tett. Minner overalt. Hjørner han kunne gjemme seg i. Hjørner Ezra hadde brukt mot ham. Leo så det med en gang. «Vi trenger ikke bli her,» sa Leo. «Vi kan dra til meg. Eller hotell. Eller hvor som helst du føler deg trygg.» «Jeg vet ikke hvor jeg føler meg trygg lenger,» sa Markus. Leo gikk helt inntil ham. «Da velger du et sted med meg.» Markus så på ham. Det var ikke trøst han trengte. Det var forankring. «Hos deg,» sa Markus. Leo smilte svakt. «Hos meg, da.»

(Ezra manipulerer fra cellen)

Mia kom inn i stua mens Markus og Leo pakket noen ting. «Dere må se dette,» sa hun. «Det er... ikke bra.» Hun holdt opp telefonen. En nettavis. Overskriften lyste: MODELLGIGANTEN EZRA BEAUMONT HEVDER HAN BLE ANGREPET – PEKER UT NORSK MANNSKAP SOM FARE FOR SEG SELV OG ANDRE Under sto en setning: “Jeg håper Markus Hopland får den hjelpen han trenger.” Markus ble helt blank i ansiktet. Som om blodet trakk seg bakover. «Han gjør meg til den ustabile,» sa Markus. «Igjen.» Leo tok telefonen forsiktig, satte den på bordet og tok tak i skuldrene hans. «Markus. Se på meg.» Markus så opp. «Han lyver. Han manipulerer. Og denne gangen møter han motstand. Han kan ikke forme sannheten mer. Ikke nå som vi er her. Ikke nå som politiet har bevis. Ikke nå som du har meg.» Markus pustet tungt, men han trodde på ordene. Bare litt. Men nok til å stå. Susanne sto i døråpningen. Ansiktet hennes var grått og stille. «Markus... det var noen utenfor bygget igjen,» sa hun. «Ikke journalister.» Leo snudde seg umiddelbart. «Hvordan så han ut?» «Jeg vet ikke... han hadde hette...» Susanne famlet etter ordene. «Men han sto lenge. Så opp på vinduene. Så gikk han.» Mia grep telefonen. «Jeg sjekker kameraene ved inngangen.» Markus sank ned på sofaen. «Det er ham,» sa han. «Det er mannen med arret.» Leo gikk og satte seg tett inntil Markus. Han tok hånden hans uten å be om lov. «Det kan være hvem som helst,» sa Leo. «Men hvis det er ham, så tar vi det alvorlig. Vi gjør dette riktig. Ingen mer ensomhet. Ingen mer frykt i stillhet.» Markus nikket langsomt. «Jeg vet.» Mia kom stormende ut fra gangen, blek. «Leo. Markus. Dere må se. Nå.» Hun viste dem skjermen. På overvåkningsvideoen ved byggets inngang: Mannen med arret sto i skyggen av en lyktestolpe. Han så ikke inn i kameraet. Han så opp mot vinduene. Opp mot Markus sin etasje. Så tok han telefonen sin opp. Og holdt den slik at kameraet fanget skjermen. Et bilde. Ikke av Markus. Ikke av Susanne. Men av Leo. Et bilde tatt i skjul, ute ved hytta. Markus kjente alt kaldne. Leo stivnet. Mannen i videoen sa én ting – hvisket, men tydelig nok til at mikrofonen fanget det:

«Ny ordre.» Så forsvant han. Markus stirret på skjermen. Leo tok hånden hans. «Han går etter meg nå,» sa Leo. «Nei,» sa Markus, stemmen knust. «Han går etter deg fordi han vet hva du betyr for meg.» Leo svarte stille: «Da slutter vi å løpe. Da står vi.» Markus åpnet munnen, Men Leo tok ansiktet hans i hendene og sa: «Jeg vil ikke miste deg, Markus. Og han får ikke miste meg heller.» Markus presset pannen mot hans. «Hva gjør vi nå?» hvisket han. Leo svarte: «Nå... kjemper vi tilbake.» Det første som slo Markus da han kom inn i Leos leilighet, var lukten. Varm, trygg, som kaffe og treverk og noe beroligende han ikke kunne sette navn på. Det andre som slo ham, var stillheten. Ikke den truende, ladede stillheten fra hytta. Men en stillhet som åpnet rommet og sa: Her er du trygg. Her er du ønsket. Leo tok av seg jakken og hengte den på knaggen. Markus ble stående i døråpningen, som om han var redd for å tråkke inn i noe nytt. Leo smilte. Ikke bredt, men mykt. «Kom inn. Det er bare meg her.» Markus gikk sakte inn. Susanne og Mia sto bak ham med baggene, men alt føltes mer dempet i Leos hjem. Leiligheten var lys, enkel, varm. Store vinduer. Plante hjørner. En bokstabel ved sofaen. Teppet. Alt ryddig — men ikke sterilt. Levende. Markus svelget. «Leo... den er—» «Det er bare en leilighet,» sa Leo. «Den blir hjemme først når du er her.» Markus kjente det stikke bak ribbeina.

(Midlertidig beskyttelse)

Politiet hadde sendt to personer som skulle ta en prat med dem. En mann og en kvinne, uniformert, profesjonelle, men med forståelse i blikkene. «Det er midlertidig beskyttelse,» forklarte kvinnen. «Ikke fulltid, ikke bevæpnet, men vi holder vakt i området og patruljerer bydelen hyppigere.» Markus nikket sakte. «Hva med mannen med arret?» Mannen i uniform svarte: «Vi har et signalement, og vi har satt ham på aktiv søkeliste. Men han er... flink til å forsvinne.» Markus kjente magen kollapse litt. Leo tok armen hans, et lite grep, ikke for å holde fast, men for å holde oppe. «Vi har video,» sa Leo. «Dere så den. Han er her i byen.» «Vi vet.» Kvinnen så alvorlig ut. «Det er derfor vi setter dere under tiltak nå.» Susanne sto tett ved Mia. Mia holdt armen rundt henne, som en beskytter, selv om hun var minst av dem. «Hvor lenge må vi være her?» spurte Susanne. «Så lenge som trengs,» svarte Leo. «Ingen drar før alt er trygt.» Markus så på ham — og Leo mente det. Helt. Fullt. Uten forbehold. Senere, etter politiet dro, og Susanne hadde fått Leos gjesterom, og Mia hadde lagt seg på sofaen med puter og pledd, ble leiligheten stille igjen. Markus sto ved vinduet. Så ned på gaten. Så på lysene. Så på mørket der mellomrommene lå. Leo kom bak ham uten lyd. «Jeg hater mørke vinduer,» sa Markus lavt. «Jeg vet.» Leo sto bak ham, en armlengde unna, som om han ikke ville trenge seg

på — men heller ikke ville la ham stå alene. «Leo...» Markus svelget hardt. «Jeg føler meg som et mål. Som om noen tegner sirkler på ryggen min hver gang jeg går ut.» «Det gjør du ikke,» sa Leo rolig. «Du er med meg.» Markus snudde seg sakte. «Hva om han faktisk kommer etter deg nå? Fordi Ezra sa det?» Leo tok to steg nærmere. Ikke raskt. Rolig. Mykt. «Markus. Hør på meg.» Markus så på ham. Leo løftet hånden. Tok kinnet hans i et grep som var både sterkt og omsorgsfullt. «Hvis han kommer etter meg,» sa Leo, «så møter han meg. Og jeg lar ingen skade deg. Ingen.» Markus lukket øynene et sekund. Han lente pannen mot Leos bryst. Pusten falt sammen igjen. «Jeg klarer ikke tanken på at noe skulle skje med deg.» Leo la armene rundt ham. Ikke for å klemme. For å holde. «Det skjer ikke,» sa Leo inn i håret hans. «For jeg slipper deg ikke. Ikke én gang til.» De ble stående sånn lenge. Ingen ord. Bare pust. Bare trygghet. Til Markus løftet hodet. Øynene var blanke, men ikke av frykt. «Leo...» Han svelget. «Når vi var i hytta... da du kysset meg... alt var så voldsomt. Så mye frykt rundt oss. Men nå... nå vil jeg —» Leo la finger mot leppene hans. «Si det stille.» Markus trakk pusten. «Jeg vil være nær deg. Ikke fordi jeg er redd. Men fordi jeg... trenger deg.» Leo ble helt stille. Ikke fordi han var usikker. Men fordi ordene traff ham et sted han hadde holdt skjult lenge. Han tok ansiktet til Markus i begge hendene. Tommelen strøk over kinnet hans. «Da er jeg her,» sa Leo. «Hele meg. Uten frykt. Uten Ezra. Bare oss.» Markus så på ham. Øynene mørke, dype, ærlige. Han løftet hånden, la den mot Leos hals. Følte pulsen hans — sterk, rask, levende. Leo lente seg inn. Kysset ham. Mykt. Langsomt. Ikke som et løfte denne gangen. Men som en bekreftelse. Markus svarte med hele kroppen. Hendene i nakken hans. Pusten spinkel, men full av varme. Leo trakk seg et sekund tilbake. Pannen mot hans. «Markus,» hvisket han, «du rister.» Markus lo svakt. «Jeg vet. For jeg har aldri... følt meg så trygg før.» Leo nikket. «Kom,» sa han. «La oss sette oss. La alt få synke.» De satte seg tett i sofaen, beina deres flettet, Leo med armen rundt ham, Markus med hodet på skulderen hans. Og i et helt lite øyeblikk — Verden utenfor stoppet. Bare dem. Bare stillhet. Bare trygghet. Telefonen på bordet vibrerte. Mia grep den først. Øynene hennes gikk fra trøtt til livsfarlig våken. «Leo. Markus. Se her.» Markus satt opp. Leo lente seg frem. På skjermen var det et nytt bilde. Sendt anonymt. Et bilde tatt gjennom et teleobjektiv. Et bilde av Markus — akkurat nå — i Leos sofa. Hodet på skulderen hans. Leo arm rundt ham. Markus ble iskald. Leo tok mobilen. Hendene hans ble harde. Skuldrene hevet. «Hvordan...» hvisket Markus. «Hvordan fikk han... dette?» Mia svarte: «Han er i nabolaget.» Leo reiste seg. Øynene hans var ikke lenger rolige. De var noe helt annet. «Da finner vi ham,» sa Leo. Stillheten etter bildet var som et slag i magen. Markus satt helt stille, som om kroppen hans ikke visste hvordan den skulle

puste lenger. Bildet var så ferskt at det føltes som om det fortsatt hang i luften. Leo sto med mobilen i hånden. Skuldrene stramme. Kjeven hard. «Han er her,» sa Leo. «Nå. Rett utenfor.» Susanne hadde kommet ut av gjesterommet, trukket av stemmene. Hun så bildet, og hånden fløy til munnen. «Her?!» hvisket hun. «I nabolaget?» Mia gikk mot vinduet, men Leo strakte hånden ut for å stoppe henne. «Ikke vis deg. Ikke rør gardinen.» Mia stivnet. «Tror du han kan se oss?» Leo svarte ikke. Han bare hørte. Følte. Analyserte. Markus kjente det. Leo var ikke redd. Han var... fokusert. Mer enn noensinne. Leo tok telefonen, trykket et nummer høyt og klart. «Dette er Leo Arnesen. Vi trenger en patrulje i nabolaget NÅ. Trusselen er her.» Han snakket kort, effektivt, uten et eneste ord for mye. Mia gikk til ytterdøren og låste den EN gang til. Bare for sikkerhetens skyld. Markus satt fortsatt i sofaen, bildet brent inn i synsnervene. Hans eget ansikt. Leos ansikt. Tatt fra utsiden av vinduet deres. «Leo...» sa Markus lavt. «Han sto rett utenfor vinduet.» Leo satte seg ved siden av ham, snudde ansiktet hans mot sitt. «Han kommer ikke inn her. Jeg lover.» Markus ristet svakt på hodet. «Du kan ikke vite det.» «Jo,» sa Leo. «For jeg slipper deg ikke. Nå eller noen gang.» Markus' bryst strammet seg i smerte og kjærlighet på én gang. Et dunk. Ikke høyt. Men nok til at hele kroppen til Markus gikk kald. «Hva var det?» hvisket Susanne. Leo sto allerede. Han signalisert dem alle bak seg. Mia holdt pusten. Et nytt dunk. Nærmere denne gangen. Fra trappeoppgangen. Fottrinn. Sakte. Bestemte. Markus grep Sofaryggen, fingrene hvite av trykket. Leo løftet hånden, ba dem alle være stille. Så— En dør nede ble åpnet. Så lukket. Markus hvisket nesten uhørlig: «Han er inne i bygningen.» Leo gikk mot gangen, stoppet halvveis, tok fram mobilen og åpnet kamera-appen. «Hva gjør du?» spurte Mia. «Hvis han står utenfor døren, vil jeg se skyggen hans før han ser oss.» Han holdt mobilen lavt mot gulvet mot dørsprekken. Markus stirret. Pusten haket. Leo stablet seg lavt mot gulvet. Lys fra gangen utenfor glitret under døren. Stillhet. Så— En skygge beveget seg. Mia gispet lydløst. Susanne dekket munnen. Markus' hjerte stanset. Leo reiste seg sakte. Han gikk nærmere døren. Skyggen stoppet. Sto stille. Som om mannen lyttet... ...ventet... ...kjente lukt av frykt gjennom treverket. Markus kjente tårer presse bak øynene. Leo gikk helt tett mot døren. Så tett at pusten hans kunne høres gjennom treet. «Hvis du rører denne døren,» sa Leo lavt, «skal du angre resten av livet ditt.» Skyggen ble helt stille. Ingen bevegelse. Ingen lyd. Så— Skyggen trakk seg tilbake. Fottrinn. Sakte. Oppover trappene. Så ned igjen. Så bort. Som om mannen bare ville vise: Jeg vet hvor dere bor. Markus gikk tilbake i stua, skjelvende, vill i blikket. Leo strakte armen ut mot ham, men Markus stoppet, tok opp sin egen telefon— En melding dukket opp. Fra ukjent nummer. Ett bilde. Ikke av hytta. Ikke av vinduet. Men av Leo. I oppgangen. For bare noen

minutter siden. Tekst under: "Han er først." Markus mistet mobilen i gulvet. Leo snudde seg brått. Han løp bort. Tok tak i Markus' skuldre. «Hva er det? Hva sto det?» Markus klarte ikke snakke. Han bare pekte. Leo løftet telefonen fra gulvet og så på skjermen. Ansiktet hans forandret seg. Ikke til frykt. Ikke til sjokk. Men til noe iskaldt. Presist. Beskyttende. Vilt. «Nå er han ferdig,» sa Leo. Markus tok tak i skjorten hans. «Leo... vær så snill... ikke gå etter ham...» Leo løftet hånden. La den over hjertet til Markus. «Jeg forlater deg ikke.» Markus så inn i øynene hans. Leo sine var varme. Faste. Farligere enn noen gang. «Hva gjør vi nå?» hvisket Markus. Leo svarte: «Nå holder vi oss samlet. Nå venter vi på politiet. Og så tar vi ham. Sammen.» Det ringte på døren. To raske slag. «POLITI!» Leo åpnet — med kjede på, lås på, alt fortsatt barrikadert. «Han er i bygget,» sa Leo. «Dere må ransake hver etasje.» Politiet jobbet raskt. To patruljer. Hunder. Lommelykter. Men etter 15 minutter kom en av betjentene tilbake, alvorlig. «Vi fant ingen.» Markus kjente beina gi etter. Leo holdt ham opp. «Han har en nøkkel,» sa Markus. «Han må ha en nøkkel.» Politiet så på Leo. Leo ristet sakte på hodet. «Nei,» sa Leo. «Han trenger ikke nøkkel.» Betjenten: «Hvorfor ikke?» Leo svarte: «Fordi han har vært inne her før.» Markus kjente alt blodet forsvinne. Politiet så på hverandre. «Da har vi et helt nytt problem,» sa den ene. Et kamera i oppgangen blinket rødt. Politiet lastet ned opptakene. Mia og Susanne sto bak dem i sofaen, tett sammen. Leo hadde armen rundt Markus. Videoen flimret. Et par sekunder mørke. Så: Mannen med arret gikk opp trappene. Rolig. Som om han bodde der. Han stoppet på reposet. Så inn i kameraet. Smilte. Og holdt et nøkkelkort opp foran linsen. Så sa han: «Nøkklene deres er ikke nok.» Videoen stoppet. Markus så på Leo. «Han kommer inn når han vil.» Leo svarte: «Men han kommer aldri inn i deg igjen. Det lover jeg.» Markus lukket øynene. Mia hvisket: «Dette blir verre før det blir bedre.» Leo svarte: «Ja. Men nå står vi sammen.» Politiet hadde vært der hele morgenen. Uniformer i gangen. Radioer som knitret. Korte, harde samtaler utenfor døren. Men Markus følte ingen trygghet. Han satt i sofaen med et teppe rundt seg, men han frøs likevel. Ikke av kulde — men av vissheten om at mannen med arret kunne komme inn når som helst. Susanne sov i gjesterommet etter mange timers gråt. Mia hadde vært våken hele natten og satt ved kjøkkenbordet med en kopp kaffe hun ikke rørte. Leo sto ved vinduet. Armer i kors. Våken. Vakt. Markus så på ham. «Du har ikke sovet,» sa Markus lavt. Leo snudde hodet. «Jeg sover når du er trygg.» «Det er du som trenger søvn nå.» Leo ristet på hodet. Skarpt. «Ikke før vi vet hvordan han kom seg inn i bygget.» To betjenter kom inn i stuen. «Vi har funnet noe,» sa den ene. «Noe dere må se.» Leo gikk først. Markus fulgte ham, magen i knute. De ble ledet ned trappene. Til kjelleren. Garasjen. Lysrørene blinket. Luften luktet kald betong og olje.

Betjenten lyste med lommelykt mot gulvet. Et kort. Et nøkkelkort. Merket: "Vaktmester". Markus mistet pusten. «Hvordan... hvordan har han—» «Vi vet ikke,» sa betjenten. «Men det ble mistet eller stjålet for noen måneder siden. Ingen rapporterte det.» Leo tok et steg frem. Blikket hans ble mørkt. «Han har hatt tilgang lenge.» Betjenten nikket langsomt. «Han vet hvordan han kommer inn uten å bli oppdaget.» Markus tok et steg bakover. Leo reagerte umiddelbart og grep hånden hans. «Ikke se bort,» sa Leo stille. «Ikke forsvinn inn i det.» Markus lukket øynene. «Han har vært her. I bygget. Kanskje... nær døren min...» Leo trakk ham inn til seg. Ikke som trøst. Som en forankring. «Han har vært her,» sa Leo. «Men han får ikke deg.» Da de kom opp til leiligheten, ventet Mia med telefonen i hånden. «Dere må høre dette,» sa hun. Hun satte på en nyhetssending. En pressemelding fra Ezras advokat. En kald stemme sa: "Min klient er bekymret for sin sikkerhet. Herr Hopland har utvist ustabil og uforutsigbar atferd, både tidligere og nå. Vi ber politiet om å etterforske hans rolle i hendelsene." Markus' hjerte falt til gulvet. «Nei,» sa han. «Nei, han kan ikke—» Leo skrudde av TV-en. «Han lyver.» «Men folk tror ham!» ropte Markus. «De tror ham alltid! Jeg—» Han stoppet. Han presset hendene mot ansiktet. «Jeg orker ikke bli malt som et monster igjen. Ikke en gang til.» Leo gikk til ham med raske steg. «Markus.» Markus ristet og rygget. «Jeg klarer ikke mer av dette. Jeg klarer ikke mer skyld, mer press, mer—» Leo tok tak i begge armene hans, fast men skånsomt. «Markus. SE på meg.» Markus møtte øynene hans. Bare så vidt. «Du er ikke et monster,» sa Leo. «Du er ikke ustabil. Du er ikke farlig.» Markus ristet på hodet. «Men Ezra... han sier—» «Ezra lyver.» Leo hevet stemmen for første gang siden hytta. «Han manipulerer. Det er hans våpen. Og du har overlevd ham i årevis, Markus. Det gjør deg sterkere enn du tror.» Markus' pust hakket. Leo senket stemmen igjen. «Det er på tide du sier det høyt.» «Hva da?» hvisket Markus. Leo la hånden på brystet hans. Over hjertet. «At han ikke kontrollerer deg lenger.» Markus svelget hardt. «Jeg...» Han prøvde. Ordene satt fast som pigger. Leo lente pannen mot hans. «Si det.» Markus lukket øynene. Og så— med skjelvende stemme: «Han... kontrollerer meg ikke lenger.» Leo strøk tommelen over kinnbeinet hans. «Igjen.» «Han kontrollerer meg... ikke lenger.» Leo smilte svakt. Stolt. Rørt. «En gang til.» «Han... har ikke makt over meg.» Markus åpnet øynene. Leo kysset ham. Ikke dramatisk — men dypt, varmt, ekte. «Der,» sa Leo. «Der begynner sannheten.» Senere den dagen gikk Leo ned i garasjen sammen med to betjenter for å sjekke om mannen med arret hadde etterlatt noe mer. Markus ventet oppe. Hjertet i halsen. Da Leo kom tilbake, så han annerledes ut. Ikke skremt. Ikke sjokkert. Mer som om han hadde sett noe som endret alt. «Leo?» spurte Markus. «Hva fant du?» Leo gikk inn i stua, satte seg ned foran

ham. «Det var mer enn nøkkelt kortet,» sa Leo. Markus' blod stoppet. «Hva... hva mener du?» Leo så ham rett i øynene. «Han hadde tatt bilder. Av deg.» Leo svelget. «Fra før hytteturen. Fra Oslo. Fra ukesvis tilbake.» Markus' verden stoppet. «Han har fulgt deg lenge,» sa Leo stille. «Før Ezra ba ham. Før alt. Dette... var personlig.» Markus bleknet. «Men hvorfor...?» Leo svarte: «Fordi Ezra visste noe du ikke visste.» Markus' pust forsvant. «Hva... visste han?» Leo tok hendene hans igjen. «At mannen ikke var ute etter Susanne. Han var ute etter deg.» Markus satt helt taus i sofaen. Ordene slo inn som kulde gjennom åpent vindu: «Han var ute etter deg.» Leo satt foran ham, på huk, som om han prøvde å holde Markus fast i øyeblikket så han ikke skulle falle gjennom det. «Markus,» sa Leo rolig, «jeg vet det er mye. Men du må høre alt.» Markus løftet blikket. Pusten svidde. «Hvor lenge...?» hvisket han. Leo svarte uten å nøle: «Ukene før hytteturen. Kanskje måneder.» Markus bleknet. «Men... hva vil han? Hvorfor meg? Jeg har aldri—» Leo tok hånden hans. «Politiet fant mer i garasjen.» Markus holdt pusten. «Hva fant de?» Leo svarte: «En mappe. Med bilder av deg. Rutiner. Tidspunkter. Hvor du trener. Hvilken buss du tar. Hvilke butikker du går inn i.» Markus kjente kvalmen komme. «Han har fulgt etter meg... alene... i Oslo...». «Ja.» «Og Ezra... visste det?» Leo nikket. «Ezra visste det. Han satte det ikke i gang, men han visste. Og han brukte det.» Markus lente seg forover, hendene i håret. Rystet. Såret. Rasende. «Hvorfor meg...?» sa Markus lavt. «Hva har jeg gjort?» Leo førte hånden ned langs ryggen hans. «Ingenting. Det er ikke noe du har gjort. Det er noe Ezra gjorde.» Markus så opp. «Hva gjorde han?» Leo pustet tungt. «Han fortalte mannen med arret at du var... spesiell.» Markus stivnet. «Spesiell? Hvordan?» Leo svarte: «Lett å bryte. Lett å forme. Lett å styre.» Markus kjente det som om luften ble revet ut av lungene. «Han ga ham et mål,» sa Leo. «Et personlig mål. Ikke for penger. Ikke for jobb. Ikke for oppdrag.» Han la hånden mot hjertet til Markus. «For makt.» Markus var helt stille. Så rant en enslig tåre nedover kinnet. «Så alt dette... alt volden, truslene, jakten... var fordi Ezra ville vise at han fortsatt hadde makt over meg?» Leo svarte mykt: «Ja. Men også fordi han visste noe mer.» Markus så opp. «Hva mer?» Leo tok begge hendene hans. «At du var på vei bort fra ham. Og at du var på vei... til meg.» Markus blek som papir. «Så han visste... at jeg...» «Ja,» sa Leo. «Han visste at du begynte å bryte deg fri. At du fant noe nytt. Noe ekte. Noe som gjorde ham irrelevant.» Markus svelget hardt. «Deg.» Leo la pannen mot hans. «Meg.» Det banket på døren. Mia åpnet, og to etterforskere kom inn – samme rolig-struppede, profesjonelle energi som tidligere. «Vi fikk noe nytt,» sa den ene. «Dere bør høre dette.» De viste frem et nettbrett. En utskrift av et forhør med mannen med arret – fra før han rømte. «Han snakket ikke mye,» sa betjenten. «Men han sa én setning.»

Han spilte av lydklippet. En grov, hes stemme: «Ezra ba meg ikke drepe ham. Ezra ba meg bryte ham.» Markus følte knærne svikte. Leo holdt ham oppe. Betjenten fortsatte: «Vi tror Ezra ville svekke deg psykisk før han gjorde sitt neste trekk.» Markus: «Neste trekk?» Betjenten nikket. «En formell anmeldelse. Mot deg.» Markus bleknet helt. «Men... for hva?» «Han påstår du angrep ham. I Paris, og senere igjen. Han planla å sende mannen etter deg som 'bevis' på at du var farlig eller ustabil.» Markus så ut som om verden begynte å vrenge seg. «Så alt... hele planen... var å ødelegge meg på papiret? Ikke bare fysisk?» Leo strøk hånden hans. «Ezra vil ødelegge deg fordi han vet han ikke lenger eier deg.» Markus lukket øynene i smerte. Da politiet dro, ble det helt stille i leiligheten. Markus sto med ryggen mot veggen. Pusten gikk i korte støt. Verden var smalnet inn til en tunnel rundt ham. «Markus?» sa Leo varsomt. Han svarte ikke. Leo gikk nærmere. «Det er meg. Det er Leo. Du er trygg.» Markus hevet hånden – ikke for å skyve ham bort, men som om han måtte holde fast i noe for ikke å falle. «Leo...» «Jeg er her.» Markus falt fremover i armene hans. Hårene reiste seg på Leos armer da han kjente hvor kald Markus var. «Jeg trodde...» sa Markus mellom hulkene, «at jeg var ferdig med ham... Jeg trodde... jeg kunne gå videre...» Leo trakk ham inn. Holdt ham tett. Nakken til Markus hvile mot skulderen. Leo sine fingre i håret hans. «Du kan,» hvisket Leo. «Men ikke alene. Ikke lenger.» Markus gråt inn i huden hans. Ufiltrert. Rått. Som om kroppen endelig slapp ut alt den hadde holdt igjen i årevis. Leo presset lepper mot tinningen hans. «Jeg slipper deg aldri.» «Lov det,» sa Markus, stemmen sønderknust. «Jeg lover.» Etter en stund var gråten stille. Men Markus holdt fortsatt rundt ham som om Leo var det eneste som holdt ham sammen. Leo strøk ham varsomt i nakken. «Markus,» sa han mykt. «Ser du meg?» Markus løftet hodet. Øynene hans var våte og røde, men blikket var der. «Ja,» hvisket han. Leo tok kinnet hans i hånden. «Jeg vil at du skal vite noe. Jeg vet ikke alt du har gått gjennom. Men jeg vet at du er en av de sterkeste menneskene jeg har møtt.» Markus ristet. «Jeg føler meg svak.» «Bare sterke mennesker føler sånn når de fortsatt står.» Markus svelget. «Leo... jeg trenger deg. Jeg trenger... deg.» Leo svarte med samme myke intensitet: «Da er jeg her. Helt. Ikke bare som beskyttelse. Som alt.» Markus lente pannen mot hans. «Leo...» «Ja?» Markus tok ansiktet hans i hendene. «Elsk meg. Ikke fordi jeg er redd. Men fordi jeg er klar.» Leo mistet pusten et øyeblikk. Ikke av overraskelse — men av at ordene traff helt inn. Han svarte ikke med ord. Han tok Markus' ansikt i hendene og kysset ham. Ikke desperat denne gangen. Ikke brått. Men dypt. Langsamt. Ærlig. Som et løfte. Som begynnelsen på noe nytt. Ikke skapt av frykt — men av valg. På bordet vibrerte mobilen. Mia så på skjermen og ble kritthvit. «Leo... Markus... dere må komme.» Leo slapp Markus varsomt og gikk bort. En

ny e-post. Fra en anonym adresse. Markus kjente igjen stilen umiddelbart. Video. Av ham selv. Fra et sted hvor han aldri visste han ble filmet. Et sted fra tiden i Paris. Mia trykket play. Ezras stemme kom gjennom høyttaleren: «Sannheten er ikke ferdig med deg. Og jeg heller ikke.» Markus fikk ikke puste. Leo strammet kjeven. «Nå,» sa Leo, «går vi til politiet. Dette var dråpen.» Markus nikket. Han grep Leos hånd. «Jeg går med deg.» Leo svarte: «Og jeg slipper deg ikke.» Politistasjonen var stille da de kom inn. Ikke den typen stillhet som får skuldrene til å senke seg — men den som føles konsentrert, tykk, som om veggene lytter. Markus gikk tett ved siden av Leo. Ikke bak. Ikke i skyggen. Ved siden av. Mia fulgte etter, skarp i blikket, som en kroppsvakt som ikke hadde bedt om jobben, men som tok den alvorlig. En etterforsker møtte dem i døren til avhørsrommet. «Dere kan komme inn.» Markus pustet dypt, men Leo la en hånd på ryggen hans. Bare den berøringen fikk hjertet til å roe seg ett hakk. Markus la telefonen sin på bordet. Skjermen fortsatt pauset på den siste videoen Ezra hadde sendt. Etterforskeren lente seg frem. «Dette ble sendt i natt?» «Ja,» svarte Markus. «Fra anonym e-post. Samme stil som Ezra. Samme mønster. Samme... alt.» Leo: «Dette er trakassering. Psykisk vold. Manipulasjon. Press.» Etterforskeren nikket. «Vi er enige. Og nå har vi nok til å gå videre med en ny runde siktelse.» Markus slukte pusten. «Hva skjer da?» «Ezra mister muligheten til å styre narrativet,» sa etterforskeren. «Denne videoen viser at han overvåket deg ulovlig lenge før han hevdet du var farlig. Vi kjenner mønsteret — dette er ikke selvforsvar. Dette er kontroll.» Mia slo hånden lett i bordet. «Endelig. Men akkurat da alt så ut til å løsne, kom etterforskeren med noe nytt. «Det er én ting til,» sa hun og skjøv en mappe over bordet. Markus åpnet den. Hjertet falt til gulvet. Det var et dokument. Signert av en lege i Frankrike. En psykologisk vurdering. Av Markus. Datert to år tilbake. Markus stirret. «Dette... er falskt,» sa han. «Jeg har aldri sett dette før.» Etterforskeren nikket. «Vi vet. Men Ezra har sendt denne til pressen. Han hevder du hadde 'emosjonelle utbrudd' og 'tendenser til dissosiative episoder'.» Markus bleknet til en marmorstatue. «Han... fabrikerte en diagnose.» Leo var iskald i stemmen: «Dette er karakterdrap. På høyeste nivå.» Etterforskeren: «Ja. Og vi har åpnet en etterforskning på det også.» Markus klarte ikke være stille. «Hvorfor meg? Hvorfor... så langt?» Etterforskeren foldet hendene. «Fordi du var hans suksesshistorie. Hans vakreste prosjekt. Hans stolthet.» Markus stirret. Kvalmen steg. «Når du forlot ham,» fortsatte hun, «mistet han kontroll. Og noen mennesker tåler ikke å miste makt.» Leo la en hånd på Markus' lår, som om han ville holde ham sammen. «Ezra prøver ikke å skade deg fysisk,» sa etterforskeren. «Han prøver å ødelegge deg på innsiden.» Leo så på Markus: «Han mislykkes.» Markus lukket øynene hardt. «Markus,» sa etterforskeren mykt, «vi trenger at

du forteller oss om den natten i Paris. Alt. Offisielt.» Markus kjente blodet brenne under huden. «Jeg... jeg prøvde å stoppe ham. Han ble voldelig. Ikke jeg.» «Det vet vi,» sa etterforskeren. «Men vi trenger dine ord. De betyr noe.» Leo tok Markus' hånd under bordet. En stille «jeg er her». Markus tok et dypt pust. «Ezra... fotograftalent, modellagent, alt det der. Han var karismatisk, alle hørte på ham. Men backstage... han var noe annet.» Mia lyttet med øynene store. «Når han ble presset... når ting ikke gikk som han ville... han ble mørk. Hard. Gikk etter de svakeste.» Han så ned på hendene sine. «Den modellen... hun skadet seg ikke ved et uhell. Ezra gjorde det. Og jeg prøvde å stoppe ham.» Etterforskeren skrev. Markus fortsatte — stemmen jevnere nå, som om fortiden endelig slapp taket litt. «Han snudde alt. Sa det var jeg som ødela. Jeg trodde på ham, for jeg var bare 20 og... redd. Jeg forsvant. Jeg... forlot alt jeg elsket.» Leo strøk tommelen langs håndbaken hans. «Men jeg var aldri farlig,» sa Markus. «Jeg var bare... ett av ofrene hans.» Etterforskeren la ned pennen. «Takk. Det er dette vi trengte.» Markus pustet for første gang skikkelig ut. Da avhøret var over, gikk de ut i korridoren. Markus stoppet midt i gangen. Leo stoppet med ham. «Jeg føler meg... tom,» sa Markus. «Det er naturlig.» Markus så på ham. «Tror du... jeg noen gang blir fri?» Leo grep ham mykt i jakken, dro ham inn mot brystet. «Du er allerede på vei dit,» sa han. «Og du blir fri. Ikke fordi Ezra gir slipp — men fordi du tar plassen tilbake.» Markus presset pannen mot Leos hals. «Hva gjør vi nå?» hvisket han. Leo omsluttet ham med armene. «Nå tar vi en dag av gangen. Sammen. Og vi venter på at politiet finner mannen med arret.» Markus ristet. «Jeg er redd han kommer etter deg.» Leo svarte: «La ham prøve.» Markus så opp — Leo var farlig rolig. Som en mann som hadde bestemt seg. «Jeg slipper deg ikke, Markus.» Markus svarte like stille: «Jeg slipper aldri deg.» Og idet de sto slik i politiets korridor — tett, ekte, sammen — ringte etterforskerens telefon. Hun snudde seg. «Leo. Markus. Han har gjort et nytt trekk.» Leo strammet grepet. «Hva slags trekk?» Etterforskeren så opp, alvorlig. «Ezra har bedt om et personlig møte. Med Markus.» Korridoren ble stille. Markus kjente blodet forlate ansiktet. Ordene hang i luften som en felle: «Ezra har bedt om et personlig møte. Med Markus.» Leo reagerte først. «Absolutt ikke,» sa han. Ikke rolig. Ikke diplomatisk. Bare en ren, instinktiv avvisning. Etterforskeren løftet hendene. «Vi sier ikke at du må. Vi sier at han ber om det.» Markus klarte ikke snakke. En svak dirring i hendene avslørte alt. Mia tok et halvt steg frem. «Hvorfor i helvete skulle Markus møte ham? Etter alt han har gjort?» «Advokaten hans mener det kan avklare misforståelser,» sa etterforskeren, og man kunne høre hvor lite hun trodde på det selv. Leo fnyste. «Misforståelser? Han har sendt en mann etter oss. Han har fabrikkert dokumenter. Han har—» Markus avbrøt ham med en lav, knust stemme: «Hvorfor

nå?» Etterforskeren svarte: «Fordi han vet at du endelig har fortalt sannheten. Og når han mister kontrollen, prøver han å ta den tilbake.» Markus følte det i brystet — som et ekko av gamle sår som aldri hadde grodd riktig. Etterforskeren la en mappe på bordet. «Her er kravene hans,» sa hun. «Han vil ha en samtale — lovpålagt overvåket — med to advokater og to politi til stede.» Leo: «Markus skal aldri settes i samme rom som den mannen igjen.» Etterforskeren nikket. «Vi er enige. Vi kan avslå forespørselen. Men...» Markus så opp. «Men hva?» «Hvis vi avslår,» sa hun, «kan Ezra bruke det mot oss og hevde at du skjuler noe. Han vil si du nekter fordi du er skyldig.» Markus lukket øynene. «Han setter meg i sjakk — igjen.» Leo tok hånden hans under bordet. Hardt. Stødig. «Du skylder ham ingenting,» sa Leo. Markus hvisket: «Jeg skylder sannheten meg selv.» Leo ble stille. Det traff ham. Da de gikk ut av avhørsrommet, vibrerte telefonen til Mia. Hun stoppet. Så på skjermen. Og ble helt hvit. «Dere må se dette,» sa hun og holdt telefonen opp. Video. Rett utenfor politistasjonen. Samme dag. Samme time. Mannen med arret sto ved en bil. Filmet politiets inngang. Filmet Markus og Leo idet de gikk inn tidligere. Leo strammet kjeven så hardt at musklene pulserte. Markus bleknet. I videoen hørte de mannens stemme: «Han går hvor han vil. Så jeg går hvor de går.» Mia så på Leo. «Han følger oss. Selv her. Selv nå.» Leo svarte, mørkt: «Han gjør en feil.»

(Tilbake i leiligheten – en splittelse)

Senere, da de kom hjem, var det som om luften gikk i oppløsning rundt Markus. Han gikk inn i stua. Leo var rett bak ham. Men Markus ristet av seg jakken som om den veide tjue kilo. «Markus,» sa Leo mykt. «Jeg klarer ikke dette,» svarte Markus. «Han er overalt. Han vet alt. Han følger oss... han følger deg...» Leo gikk nærmere. «Du er trygg her.» Markus så på ham med blanke øyne. «Er jeg det?» Leo åpnet munnen for å svare — men stoppet. For Markus hadde rett. Politiet hadde patruljer. Låser. Naboer som fulgte med. Men mannen med arret hadde nøkkeltast. Hadde vært i garasjen. I oppgangen. Tatt bilder av dem i sofaen. Leo kjente det stramme i brystet. «Vi finner ham,» sa Leo. «Jeg lover.» Markus' stemme var tynn: «Men hva hvis han finner deg først?» Leo svarte umiddelbart: «Da tar jeg ham.» Markus svelget. «Leo... det er det jeg er redd for.»

(En smertefull sannhet)

Leo satte seg ved siden av ham i sofaen, lukket hånden rundt Markus' skjelvende fingre. «Markus. Det er én ting jeg må fortelle deg.» «Hva?» hvisket Markus. Leo pustet dypt inn. Skuldrene hans senket seg litt, som om han kvittet seg med et skjold. «Jeg går ikke. Uansett hvor farlig han blir. Jeg går ikke.» Markus' øyne fyltes. «Hvorfor?» sa han, nesten desperat. «Hvorfor setter du deg selv i fare for meg?» Leo tok ansiktet hans i hendene igjen. «Fordi jeg elsker deg.» Markus brast. Ikke med gråt — men med ren, rå sårbarhet. «Jeg er redd for å miste deg,» sa Markus. «Mer enn jeg noen gang var redd for Ezra.» Leo presset pannen mot hans. «Du mister meg ikke.» Markus lukket øynene hardt. «Lov det.» Leo hvisket: «Jeg lover. Men nå må vi bestemme oss for én ting.» Markus åpnet øynene. Leo: «Skal du møte Ezra eller ikke?» Markus ble helt stille. Pusten ble rolig. Farlig rolig. «Ja,» sa Markus. «Jeg møter ham. Og denne gangen skal han høre sannheten fra meg — ikke den han skapte.» Leo tok hånden hans. Fast. Beskyttende. «Da går jeg med deg.» Markus så på ham — sårbar, men sterk. «Sammen?» «Sammen.» Et mørkt rom. Uten vinduer. En enkel pult. En mappe. Et kart over byen. Et bilde av Markus. Et bilde av Leo. Mannen med arret står foran dem. Løfter en telefon. En stemme kommer gjennom høyttaleren. Ezra. «Møtet er i morgen. Du vet hva du skal gjøre.» Mannen smiler. Kaldt. Tomt. «Ja. Før møtet. Eller etter?» Ezra: «Ja.» Videoen slukkes. Mannen tar på seg jakken. Og går. Markus sov ikke den natten. Han lå i sengen til Leo med dynen trukket opp til brystet og stirret inn i mørket som om det kunne bite. Leo lå ved siden av ham, våken, selv om han late som han sov. I flere minutter sa ingen noe. Så hvisket Markus: «Leo?» «Ja.» «Hva hvis jeg ikke klarer å være sterk nok når jeg ser ham?» Leo snudde seg mot ham, hånden fant Markus sin under dynen. «Du trenger ikke være sterk alene.» Markus så på ham, øynene mørke, redde, men fulle av tillit. «Men jeg vil være sterk for deg.» Leo strøk tommelen over hånden hans. «Markus... du er allerede det.» Neste morgen var leiligheten fylt av uniformer. To betjenter gjennomgikk sikkerhetsplanen. En etterforsker gikk gjennom regler. Mia sto med armene i kors og forsøkte å høre alle samtidig. Markus sto ved kjøkkenbenken, en kopp han ikke drakk av mellom fingrene. Leo sto ved siden av ham, tett, som et skjold i menneskeform. «Møtet varer maks 15 minutter,» sa etterforskeren. «Han sitter bak glass. Han får ikke røre deg. Det er overvåkning fra tre kameraer og fire vakter til enhver tid.» Markus nikket. Rolig på utsiden. Ildstorm på innsiden. «Og... mannen med arret?» spurte Mia. Betjenten svarte: «Vi patruljerer området. Han har ikke blitt sett på to dager.» Markus så ned. «Det betyr ikke at han ikke er her,»

sa han stille. Leo la en hånd på ryggen hans. «Det betyr at han vet vi er klare.» Markus og Leo tok heisen ned senere den formiddagen for å møte en etterforsker utenfor. Men da dørene åpnet seg i garasjen, var alt mørkt. Ingen biler. Ingen motorlyd. Ingen mennesker. Bare stillhet. Leo gikk først ut. Markus fulgte etter. Mia kom bak dem. «Dette føles feil,» sa hun lavt. Leo kjente det samme — en understrøm av noe farlig i luften. Han stoppet Markus med armen. «Vent.» Markus frøs. Leo hørte noe. Et lite metallisk klikk. Så — et svakt ekko, som en sko som traff betong langt borte. Mia gikk frem noen skritt. «Hallo? Politiet?» Stillheten svarte. Så — Et lite blink av lys fra hjørnet. En refleksjon. Før noen rakk å reagere, skjedde det: En bilalarm ulte. Ikke fra en bil. Men fra en fjernkontroll. Holdt av noen som ville trekke dem nærmere. Markus skvatt. Leo grep ham med begge hender. «Mia — bak oss!» Mia snudde seg — og stivnet. Noen sto bortenfor søylene. Bare en mørk skygge. En silhuett. Mannen med arret. Men han rørte seg ikke. Han så ikke ut til å være på vei mot dem. Han sto helt stille. Som om han ventet. Leo gikk sakte i posisjon foran Markus. «Ikke kom nærmere!» ropte Leo. Mannen svarte ikke. I stedet løftet han armen. Ikke med våpen. Men med noe verre: Et bilde. Markus' bilde. Tatt denne morgenen. Fra vinduet. Fra bare noen timer tidligere. Markus kjente hjertet implodere. Leo tok et skritt frem. «Hva vil du?» sa han med en stemme som var farlig kontrollert. Mannen senket armen. Og for første gang hørte de ham snakke uten forvrengning: «Jeg vil fullføre det jeg fikk beskjed om.» Mia grep telefonen. «Politiet! Garasjen! Nå!» Men mannen fortsatte — med en tone som var nesten... personlig: «Du kommer til møtet. Eller han dør.» Markus' pust stoppet. «Hvordan... hvem...?» hvisket han. Mannen pekte på Leo med to fingre — som et kaldt, stille ultimatum. «Du velger. Møte. Eller Leo.» Leo tok et skritt frem — men Markus grep ham, hardt. «Leo... ikke...» Mannen smilte svakt. «Sannhet eller tap. Velg.» Lyset i garasjen flimret. Og i neste sekund var han borte. Leo presset Markus inn mot veggen, ikke hardt — men med desperasjon. «Markus, se på meg.» Markus var i sjokk, men møtte blikket hans. Leo ristet, stemmen sprakk for første gang på lenge: «Du skal ikke møte ham alene. Du skal ikke velge mellom oss. Du skal—» Markus la hånden over munnen hans. «Leo. Stopp. Hør på meg.» Leo ble stille. Kroppen vibrerte av adrenalin. Markus tok ansiktet hans i begge hender. «Jeg mister ikke deg,» sa Markus. «Jeg velger begge. Jeg velger sannheten. Jeg velger deg.» Leo lukket øynene, pannen lent inn i Markus' hånd. «Jeg er så redd for å miste deg,» sa Leo lavt. Markus svarte med en stemme som var klarere enn tidligere: «Og jeg er redd for å miste deg. Men jeg møter ham — med deg ved siden av meg. Ikke bak meg. Ikke foran meg. Ved siden av.» Leo åpnet øynene. Sterke. Mørke. Lojale. Han nikket. «Da går vi. Sammen. Og vi lar ham aldri vinne.» Et rom. En

celle. Ezra sitter med hendene foldet, smiler svakt. Advokaten hans står foran ham. «Han sa ja,» sier advokaten. Ezra smiler bredere. «Selvfølgelig gjorde han det. Markus kan aldri si nei til meg.» For første gang ser vi noe nytt i øynene hans: Ikke bare makt. Men besettelse. Dagen for møtet kom for fort. Markus sto foran speilet på politistasjonen. Hendene var iskalde, men blikket var annerledes nå. Ikke fritt. Ikke rolig. Men bestemt. Leo sto bak ham i speilet, som en skygge med styrke. «Du trenger ikke være noe annet enn det du er,» sa Leo stille. Markus pustet inn. «Hva om han... fortsatt klarer å få meg til å miste meg selv?» Leo tok tak i kragen hans og rettet den som om det var det viktigste i verden. «Så finner du deg selv igjen. Jeg er her.» Markus snudde seg. Leo så mørk og farlig ut, men øynene var myke. Markus strøk fingrene over kinnet hans. «Leo... hvis noe skjer—» Leo avbrøt, blikket som flammer: «Hvis noe skjer, går jeg gjennom veggene etter deg.» Markus lo svakt. Nervøst. Men ekte. Avhørsrom 3B. Et stort rom delt i to av skuddsikkert glass. Markus og Leo på den ene siden. Ezra og to vakter på den andre. Markus kjente beina dirre da døren ble åpnet. Ezra satt allerede. Lente seg bakover. Armer avslappet. Som om han var på kafé. Som om dette var hans scene. Blikket hans løftet seg sakte da Markus kom inn. Og det smilet – det jævla smilet – var det samme som alltid. «Markus,» sa Ezra lavt. «Endelig.» Leo tok et skritt frem så Markus ble litt skjult bak ham. Ezra løftet et øyenbryn. «Og du tok med deg kjærestens hundevakt.» Leo reagerte umiddelbart. «Én kommentar til, og jeg får møtet ditt avsluttet.» Ezra så på ham som om han evaluerte en gjenstand. «Du må være Leo.» Leo sa ingenting. Han bare sto som en vegg. Mia og to betjenter sto i hjørnet av rommet. Ezra lente seg frem. «Markus... du ser sliten ut. Har du ikke sovet?» Markus holdt pusten. Der var den. Den første snaren. Leo la hånden på ryggen hans som en påminnelse: Du er ikke alene. Ikke denne gangen. Markus tok et skritt nærmere glasset. Leo fulgte ham. «Du ba om dette møtet,» sa Markus. «Så snakk.» Ezra smilte. Som en mann som så frem til dessert. «Markus... jeg prøvde bare å hjelpe deg,» sa Ezra. «Du var ung. Formbar. Verden skulle ødelegge deg, og jeg—» «NEI,» avbrøt Markus. Hele rommet ble stille. Ezra stoppet. Blikket smalnet. Markus fortsatte. Stemmen brøt litt, men var sterkere enn før: «Du hjalp meg ikke. Du eide meg. Du presset meg. Du tok alt jeg gjorde og gjorde det til ditt. Du bestemte hva jeg følte, hvem jeg var, hvem jeg fikk være.» Ezra lente hodet litt. Som om dette var søt musikk. «Jeg formet deg til noe. Jeg gjorde deg vakker.» Leo knurret lavt. Markus hevet hånden — ikke til Ezra, men til Leo — for å vise at han hadde kontroll. «Jeg var vakker før deg,» sa Markus. «Du bare lærte meg å tvile på det.» Ezra lo lavt. «Se, Leo, dette er den delen jeg aldri klarte å fjerne hos ham. Samvittigheten. Den gjør ham... styrbar.» Leo tok et halvt steg frem. «Én setning til om hva du gjorde mot ham,»

sa han, «og jeg får dette glasset fjernet.» Ezra smilte. «Markus trenger meg mer enn deg.» Markus svarte umiddelbart: «Nei. Jeg trenger sannhet. Jeg trenger frihet. Og jeg trenger Leo.» Ezras øyne mørknet. Dette var første gang Markus noen gang hadde sagt det høyt foran ham.

(Ezra avslører planen)

«Du tror dette er over,» sa Ezra og lente seg frem, hendene foldet. «Men du forstår ikke. Jeg gjør ingenting uten grunn.» Betjentene strammet grepet. Markus sa lavt: «Hva gjorde du?» Ezra smilte. «Du tror mannen med arret er her for å drepe deg?» Markus og Leo holdt pusten. Ezra ristet på hodet. «Nei, nei, nei. Han er her for å ta deg med tilbake til meg.» Markus kjente oppkastet i halsen. «Hvorfor?» hvisket han. Ezra lente seg nærmere glasset. Blikket var kaldt somintervind. «Fordi du er mitt mesterverk.» Leo: «Han er INGENTING for deg.» Ezra så på Leo som om han var et insekt. «Han er alt jeg ikke fikk fullføre.» Plutselig blinket lysene rødt. En politibetjent ropte: «Vi har bevegelse i 2. etasje! En mann uten ID!» Leo ble iskald. Markus så på ham. Ansiktet mistet farge. «Leo...» Ezra lente seg tilbake. «Han kom. Akkurat som jeg sa.» Markus: «Nei... nei, nei, nei—!» Ezra smilte. «Han har én ordre i dag. Ikke å ta deg.» Han så på Leo. «Å ta han.» Leo snudde seg på hælen. «Markus, BLI HER!» «Leo!!» Markus grep etter ham — men Leo hadde allerede løpt mot døren sammen med betjentene. Ezra lo. Lavt. Dødelig. «Du mister alltid dem du elsker først.» Markus snudde seg mot glasset. «Hold kjeft!» ropte han. Ezra smilte. «Lykke til.» Leo stormet opp trappen. Mia bak ham. Politiet foran. «Han er ved ventilasjonsrommet!» ropte en vakt. «Han har noe i hånden!» Leo kjente kulden slå inn i kroppen. Der sto mannen med arret. I enden av korridoren. Blikket rett på Leo. Som om alt ledet hit. Han løftet armen. Leo så det. Ikke en pistol. Et sprengladet elektrosjokk-våpen. Rettet rett mot ham. Mannen sa kaldt: «Ezra vil ha deg først.» Leo rakk ikke reagere. Våpenet klikket. Markus' stemme hørtes en etasje under: «LEO—!!!» Alt gikk i sakte film. Et metallisk knepp. Et svakt lyn av blått. En elektrisk lukt i luften. Leo rakk å trekke pusten —men ikke å reagere. SHZZZT! Strålen traff ham midt i brystet. Leo kastet hodet bakover, kroppen låste seg, muskler stivnet som is. Han falt ikke med én gang — han sto halvveis, tvunget, som en marionett med strenger som brant. Mannen med arret senket våpenet med kirurgisk ro. «Enkelt,» sa han lavt. Leo falt. Rett i betonggulvet. Markus hørte lyden fra korridoren over. Det var ikke en vanlig lyd. Det var lyden av alt som betydde noe som traff bakken. «LEO!!» Markus brøt gjennom politifolkene før de rakk å stoppe ham. Han løp opp trappen som om hjertet hans var på flukt fra kroppen. Da Markus kom opp, så han Leo ligge på gulvet. Stille. Ubevegelig. Øynene delvis åpne, kroppen

fortsatt rykende av elektrisk støt. Markus falt ned ved siden av ham. «LEO?! Hei—hei, åpne øynene, vær så snill—» Leo rørte ikke på seg. Markus tok ansiktet hans i hendene. «Leo, hør meg, du må... du må våkne, vær så snill, jeg trenger deg, jeg trenger deg—» Tårene falt uten at Markus merket det. Mia kom løpende bak. «Markus, ikke ta på ham! Det kan fortsatt være reststrøm!» Markus ignorerte alt. Leo var alt. «Leo... vær så snill...» Han lente pannen mot Leos. «Ikke forlat meg. Ikke du. Ikke nå.» Det var da han hørte det. Sakte, nesten uhørlig: «Du burde løpt, Markus.» Markus snudde seg. Mannen med arret sto der, våpenet fortsatt varmt. Og nå gikk han mot dem. Markus sto. Ikke fordi han var modig. Men fordi han ikke hadde noe valg. Hver nerve i kroppen brant. «Ikke et eneste steg nærmere,» sa Markus. Stemmen skjelvde — men sto. Mannen med arret stoppet. «Ezra sa du var svak,» sa han rolig. «At du ville knekke når du mistet noe du elsket.» Markus knep øynene sammen, smerte og raseri presset i brystet. «Jeg har mistet mye,» sa Markus. «Men jeg mister ikke ham.» Mannen lente hodet. «Det er allerede gjort.» Markus så på Leo, helt stille på gulvet. «Nei,» sa Markus. «Det er ikke ferdig. Ikke så lenge han puster.» «Og hva gjør du?» spurte mannen. «Jeg er trent. Du er ingenting.» Markus tok et steg frem. Nærmere mannen. Nærmere faren. Nærmere døden. «Jeg er den han undervurderte,» sa Markus. «Jeg er den Ezra brøt — men som reiste seg igjen. Jeg er den du skulle knuse — men som står foran deg nå.» Mannen lo. «Dette blir lett.» Markus svarte: «Ikke med Leo bak meg.» Et svakt host. Knappt hørbart. Markus snudde seg så raskt at nakken knakk. Leo løftet fingrene. Bare litt. Bare nok til å vise at han levde. Mannen med arret hevet våpenet igjen. «Da gjør jeg dette riktig denne gangen.» Markus brølte: «NEI!» Han kastet seg mot mannen akkurat idet han trykket på avtrekkeren. Et nytt sjokk glitret i luften — men Markus traff ham før strålen traff Leo. De begge falt i bakken. Mannen mistet våpenet. Markus falt over ham, slått av støtet, men ikke skadet. Det var nok. Markus grep våpenet — før han rakk å tenke, før noen kunne stoppe ham. Han pekte det rett på mannen med arret. Hendene hans skalv, men blikket var dødelig stille. «Rør ham igjen...» sa Markus. Stemme mørk, ny, farlig. «...og jeg gjør det Ezra aldri klarte.» Mannen så på ham. Og for første gang — så var det frykt i øynene hans.

(Politiet kommer stormende)

Betjenter kom løpende inn. «SLIPP VÅPENET!» Markus ble stående. Ikke fordi han ikke hørte — men fordi han ikke visste om han klarte å slippe. Mia så det. Hun gikk sakte mot Markus. «Markus... han lever. Leo lever. Vi tar over nå. Vær så snill. Gi meg våpenet.» Markus så på Leo. Leo som nå pustet. Sakte. Svakt. Men han pustet. Markus slapp våpenet. Det traff gulvet. Han

sank ned ved siden av Leo igjen. «Leo...?» hvisket han. «Jeg er her... jeg går ikke...» Leo knep øynene sammen. Et svakt smil kom i munnviken. «Du...» Han svelget. «...du kom etter meg.» Markus lo gjennom tårene. «Selvfølgelig.» «Markus...» Leo smilte svakere. «Du reddet meg.» Markus grep hånden hans. «Jeg vil heller dø enn å miste deg.» Leo svarte: «Ikke... dø. Ikke for meg. Lev... med meg.» Markus nikket. Stille. Hardt. «Jeg slipper deg aldri.» Leo smilte igjen. «Bra... for jeg slipper aldri deg heller...» Leo besvimte. Markus skrek navnet hans.

(Siste scene – Ezra får nyheten)

I cellen sitter Ezra med et rolig smilet. En vakt kommer bort. «Oppdatering fra politiet: Mannen mislyktes.» Ezra løfter blikket sakte. «Mislyktes?» «Leo overlevde. Markus stoppet ham.» Ezra stivner. Smilet forsvinner. «Markus... stoppet ham?» «Ja.» Ezra ser tomt fremfor seg. Og for første gang i hele historien: Ezra ser ut som han er redd. Lyden av maskiner. Jepp. Susende pust. Lyden av et sykehus som aldri sover. Markus satt ved siden av sykehussengen uten å blunke. Han hadde sittet der i timevis — han hadde ikke engang sjekket klokken Han holdt Leo sin hånd i begge sine, som om han prøvde å holde hele sjelen hans fast i kroppen. Det luktet sterilt. Metall.Tung luft. Men Markus luktet bare én ting: Leo er her. Leo lever.Mia satt i en stol ved døra, halvsovende, men våken nok til å rykke til hver gang noen gikk forbi. Susanne sto med en kopp kaffe hun ikke drakk av. Etterforskeren kom inn og ut jevnlig, men Markus svarte ikke lenger ordentlig.Han hadde én prioritet:Leo. Det begynte med en rykning i fingrene.Markus kjente det før noen andre. «Leo?» hvisket han. Ingen respons. Så øyelokkene. De rørte på seg. En svak bevegelse, som om kroppen lette etter lyset. Markus lente seg nærmere.«Leo? Hør meg... jeg er her.» Leo pustet tyngre enn før. Så åpnet han øynene, sakte, som om de var tunge av hele verden. Han stirret rett på Markus. Forvirret i et sekund. Så kjente han igjen ansiktet. Et svakt smil vokste frem — sårbart, men levende. «Hei...» hvisket Leo. Markus gråt momentant. Stille, men intenst.Han tok hånden hans hardere. «Hei,» sa Markus tilbake, stemmen brutt.«Du skremte meg... du skremte meg så forferdelig mye.»Leo trakk et svakt pust. «Jeg... prøvde å ikke dø i dag.»Markus lo og gråt samtidig. «Bra. Fortsett med det.»Leo løftet hånden svakere enn han skulle ønske.Han strøk Markus over kinnet.«Er du... ok?» spurte LeoMarkus lo en tynn, ødelagt latter.«Jeg? Jeg ble ikke elektroshokket i brystet, Leo.»Leo smilte. «Men du så ut som om hjertet ditt fikk et.» Markus brøt helt sammen da. Han bøyde seg ned og la pannen mot LEO sin.«Ikke gjør det igjen,» hvisket Markus. «Ikke sett livet ditt i fare for meg igjen.» Leo svarte, pustende tungt:«Da må du slutte å være verdt å dø for.» Markus svelget. «Det kommer ikke til

å skje.» I et annet rom på politistasjonen sto Ezra med hendene lenket. To etterforskere foran ham. Advokaten hans ved siden av ham, blek. «Mannen deres,» sa etterforskeren, «han er i avhør. Og han synger.» Ezra lo. Lavt. Selvsikkert. «Han sier ingenting uten meg.» «Vel,» sa etterforskeren og lente seg frem, «han sier du sendte ham. At du planla å bruke Leo som pressmiddel. At Markus var målet — men ikke slik vi trodde.» Ezra stivnet. «Hva i helvete sier han?» «Han sier dette ikke handler om Markus som person,» sa etterforskeren. «Men om Markus som... prosjekt. Som ego. Som trofé.» Ezras øyne flakket — første gang han viste noe som lignet panikk. «Løgn.» «Han sier du ville vise at du kunne bryte Markus igjen. At du ville bevise at Markus aldri kunne elske noen andre enn deg. At Markus... var ditt verk.» Ezra så på dem med ren, brennende hat. «Han er ingenting uten meg.» Etterforskeren smilte trist. «Det er der du tar feil. Det er du som ikke er noe uten ham.» Ezra vrælte som et dyr og måtte holdes tilbake. Senere den natten, i et annet avhørsrom, satt mannen med arret. Hendene lenket. Blikket tomt. Men så sa han: «Ezra... fortalte meg noe. Det viktige. Det som gjør alt dette nødvendig.» Markus ble hentet inn for å høre dette. Leo var ikke sterk nok til å stå, men krevde å være der — så de trillet ham inn i en rullestol. Markus sto ved siden av ham. Mannen med arret så rett på Markus. «Vet du hvorfor Ezra frykter deg?» Markus svelget. «Frykter meg?» «Ja.» Mannen lente seg frem. «Ezra sa du var den eneste han aldri klarte å fullføre. Den eneste han aldri fikk knekt. Den eneste som gikk. Den eneste han ikke kunne forme.» Markus bleknet. Leo tok hånden hans. Mannen fortsatte: «Ezra tror du er den ene personen på jorden som kan ødelegge ham. Ikke fysisk. Psykologisk. For du er beviset på at makten hans ikke er total.» Markus klarte ikke svare. «Derfor måtte han ta deg tilbake,» sa mannen. «Derfor måtte han bryte deg — eller bryte den du elsker.» Mannen lente seg bakover. «Du er ikke offeret hans, Markus. Du er trusselen.» Markus sine øyne fyltes av noe han ikke hadde kjent på lenge: Styrke. Ekte. Rå. Og farlig. Han så på Leo. Leo smilte svakt. «Ser du?» sa Leo. «Du var aldri svak.» Etter avhøret tok Markus Leo med tilbake til rommet. Leo var utmattet og i smerter, men våken. Markus sto ved sengen og så ut av vinduet. «Leo?» sa han stille. «Ja?» Markus snudde seg. Blikket var ikke lenger redsel. Det var ikke lenger frykt. Det var beslutning. «Jeg er lei av å være redd. Lei av å løpe. Lei av å være fanget av ham.» Leo nikket. «Hva vil du?» Markus kom nærmere. Tok Leo sin hånd. «Jeg vil stoppe ham.» Leo så på ham lenge. «Du mener det.» «Ja.» «Hvordan?» Markus tok et dypt pust. «Ved å fortelle alt. Gå offentlig. Bryte stillheten han har gjemt seg bak.» Leo smilte som om han så Markusen han alltid hadde visst fantes. «Da gjør vi det sammen.» Markus lente seg ned, tok ansiktet til Leo i hendene sine og kysset ham —

mykt, varmt, men fullt av kraft som ikke hadde vært der før. «Aldri mer alene,» sa Markus. «Aldri,» svarte Leo. Og for første gang siden alt startet — var det Ezra som mistet makt. Markus sto foran speilet i sykehusets gjesterom og pustet dypt. Han hadde aldri sett seg selv slik. Ikke ødelagt. Ikke redd. Ikke jaget. Men klar. Leo lå i sengen, våken, men fortsatt svak. Han fulgte Markus med øynene — varme, rolige, stolte. «Er du sikker på at du vil gjøre dette?» spurte Leo. Markus snudde seg. «Jeg må. Ikke for å vinne mot Ezra. Men for å få livet mitt tilbake.» Leo nikket. «Og jeg står bak deg.» Politiavdelingen hadde satt opp en liten pressekonferanse. Ikke full offentlighet, men nok til at Markus' ord kom ut. Markus sto bak sceneteppet. På andre siden ventet kameraer, journalister, lys. Mia sto ved siden av ham. «Du skal ikke svare på alt,» sa hun. «Du sier det du vil. Ikke mer.» Susanne kom bort og la pannen mot hans. «Jeg er så stolt av deg,» hvisket hun. «Endelig.» Markus tok hånden hennes. «Vi gjør dette sammen.» Så åpnet døren. Lyset blafret. Og Markus gikk ut. Rommet ble stille da han nærmet seg podiet. Han la ikke skjul på nervøsiteten. Men han la heller ikke skjul på sannheten. «Hei,» begynte han. Stemmen var tynn et sekund, men han grep den. «Jeg heter Markus Hopland. Og jeg er her for å fortelle min side av historien.» Han så rett inn i kameraet. «Jeg ble manipulert. Jeg ble kontrollert. Jeg ble utsatt for psykisk vold over flere år. Av Ezra Beaumont.» Et gisp bak i rommet. Markus fortsatte: «Han brukte sin posisjon, sin makt og sin status til å forme meg til det han ønsket. Da jeg prøvde å bryte fri, straffet han meg — først i det stille. Senere med trusler. Og til slutt med vold gjennom en mann han sendte etter meg.» Han stoppet. Hørte pusten sin. Så Leo for seg. «Jeg er ikke her for hevn. Jeg er her fordi jeg er lei av å være stille.» En journalist rakte opp hånden. Markus nikket. «Er du redd for Ezra nå?» Markus så rett inn i kameraet. «Nei. Ikke lenger.» På politistasjonen sto Ezra foran TV-en i cellen. Hele ansiktet hans var fordreid — ikke av sinne, men av noe verre: Tap av kontroll. Markus' stemme fortsatte: «Det eneste jeg angrrer på, er at jeg ikke sa dette før.» Ezra smalt hånden i vegg. Ropte etter vaktene. «Få meg ut! Jeg vil snakke med ham! NÅ!» Vaktene ignorerte ham. Ezra ropte enda høyere. «MARKUS!! KOM HIT!!» Men for første gang i sitt liv hørte ingen på ham. I forhørsrommet satt mannen med arret alene. Han hadde hørt på sendingen også. For første gang var uttrykket hans usikkert. Døren åpnet seg. En betjent gikk inn. «Det er noen her som vil snakke med deg,» sa hun. Mannen så uinteressert ut. «Ezra?» «Nei,» svarte betjenten. «Markus.» Mannen stivnet. «Hvorfor?» Betjenten trakk på skuldrene. «Han sier det er viktig.» Da Markus kom inn, ble det helt stille. Leo hadde insistert på rullestolen og ble trillet inn bak ham. Svakt, men til stede. Mannen så på Markus med et underlig blick. «Hvorfor er du her?» Markus satte seg i stolen foran ham. «Fordi noe du sa i går

ikke gir mening.» Mannen smilte skjevt. «Hva da?» «At Ezra ville meg. At dette var personlig.» Markus lente seg frem. «Men det er noe mer. Du frykter ikke Ezra. Du hater ham.» Mannens øyne smalnet. Markus fortsatte: «Dette handler ikke bare om meg. Det handler om noe han gjorde mot deg.» Mannen pustet tungt ut gjennom nesen. Så sa han: «Ezra ødela noen jeg elsket.» Markus frøs. Leo stivnet. «Hvem?» hvisket Markus. Mannen så ned. «Modellen. Hun som ble skadet i Paris. Hun var min søster.» Markus' blod frøs. «Ezra sa du skadet henne,» sa mannen. «At du ødela karrieren hennes. At du dyttet henne. At du fikk henne til å falle.» Markus bleknet. «Nei... nei, det var han. Ezra—» «Jeg vet det Nå,» sa mannen. «Men jeg visste ikke da.» Han løftet blikket. «Ezra brukte deg som sydebukk. Og han brukte meg som våpen.» Markus satte en hånd over munnen. Leo grep Markus sin hånd. Mannen lente seg tilbake. «Nå som jeg vet sannheten... alt jeg gjorde... alt jeg jaget deg for... jeg burde vært etter ham.» Markus svelget hardt. «Hva vil du gjøre nå?» Mannen svarte: «Jeg vil hjelpe dere.» Leo stivnet. «Hvorfor?» Mannen så Markus rett i øynene. «Fordi Ezra tok min familie. Men han tok ikke deg. Og det er nok til å knuse ham.» Markus gikk ut av rommet med Leo bak seg. «Hva gjør vi nå?» spurte Leo svakt. Markus stoppet. Han så frem. Blikket var ikke lenger redd. Det var krystallklart. «Nå,» sa Markus, «slutter vi å løpe.» Han så på foreldrene, på Mia, på Leo. «Og vi får Ezra til å falle. Ikke som offer. Men som sannhetens fiende.» Leo smilte. «Da gjør vi det sammen.» Markus tok hånden hans. «Alltid.» Markus hadde aldri trodd han skulle stå i samme rom som mannen med arret — ikke uten frykt, ikke uten raseri. Men nå sto han der. Ikke som offer. Ikke som bytte. Men som den som ledet samtalen. Leo satt i rullestolen ved siden av ham, fremdeles blek, fremdeles svak, men med det blikket som alltid fant Markus og holdt ham oppe. Mannen med arret, som Markus nå visste het Darian, satt med lenker rundt hendene. Men blikket var annet enn før. Ikke iskaldt. Ikke drevet av ordre. Men brent av sannhet. «Du sa du ville hjelpe oss,» sa Markus. «Hva betyr det?» Darian så på ham lenge før han svarte. «Jeg vet hvordan Ezra opererer. Hvordan han tenker. Hvor han har kontakter. Hvem han har bestukket. Og hvor svakhetene hans er.» Markus og Leo så på hverandre. «Du kan føre oss til alle som støtter ham,» sa Leo. «Ja,» svarte Darian. «Og mer enn det. Jeg kan føre dere til den eneste personen Ezra fortsatt har kontroll over.» Markus frøs. «Hvem?» Darian svarte: «Seg selv.» I cellen ble Ezra ført inn til et nytt avhør. Han så annerledes ut nå. Ikke arrogant. Ikke sammensatt. Men som et dyr presset i et hjørne. «Du vet at saken mot deg vokser,» sa etterforskeren. Ezra smilte. «Saker kan manipuleres.» «Ikke lenger.» Ezra lente hodet på skrå. «Hvor er han?» «Markus?» Ezra smilte bredt. «Han spiller helt sikkert helten nå. Han gjør alltid det når han er redd.» Etterforskeren sa ingenting. Ezra smalnet

øynene. «Han er med Leo, ikke sant? Selvfølgelig er han det. Det er det som er problemet med Markus. Han tror kjærlighet gjør ham sterk.» Han lente seg frem. Rasende, men stille. «Kjærlighet gjør ham svak. Det er slik jeg nesten fikk ham sist.» Etterforskeren svarte: «Du fikk ham aldri. For han valgte noen som ikke manipulerer ham.» Ezra lo. «Leo? Leo er bare et nytt prosjekt. Et nytt speil. Markus trenger å bli sett. Han trenger å bli redd. Han trenger—» Ezra stoppet. Han så på etterforskeren. «Hva skjuler du?» «Ingenting.» Ezra smilte sakte. «Hvor er Darian?» «I avhør.» Ezra's pupiller utvidet seg. «Hvem er han i avhør med?» «Markus Hopland.» Ezra reiste seg så hardt at stolen falt bakover. «NEI! Han får ikke snakke med ham! Markus vet INGENTING om—» Han ble holdt nede. Ezra var desperat. For første gang var Markus farlig for ham. Tilbake i avhørsrommet var stemningen annerledes. Mia sto i hjørnet med armene i kors mens Darian la ut det Ezra aldri trodde skulle bli avslørt. «Han har en server,» sa Darian. «Privat. Skjult. I en leilighet han brukte i skjul. Der ligger alt.» Markus sin puls steg. «Alt som hva?» «Filene. Bildene. Opptakene. De fabrikerte dokumentene. Alt han brukte til å kontrollere modeller, assistenter, elskere, venner.» Darian så rett på Markus. «Også filene om deg.» Leo strammet grepet rundt armlenet på rullestolen. «Hvor er serveren?» spurte han. Darian smilte skjevt. «Det kan jeg vise dere.» «Hvorfor?» spurte Markus. «Hvorfor hjelpe oss?» Darian pustet tungt. «Fordi Ezra brukte meg. Og fordi han tok min søster fra meg. Men du...» Han så på Markus. «...du slapp aldri å hate. Du gikk. Du brøt fri. Du gjorde det hun aldri fikk gjort.» Markus kjente ordene slå dypt. «Jeg gjør det for henne,» sa Darian. «Og fordi Ezra ikke fortjener flere sjeler.» Etter avhøret ble Leo trillet inn på rommet sitt igjen. Markus var med ham. Leo grep hånden hans før Markus rakk å sette seg. «Hei,» sa Leo stille. «Jeg så måten du sto foran ham i dag.» Markus smilte svakt. «Jeg var redd.» «Du så ikke redd ut.» Markus satte seg på sengekanten. «Det var fordi jeg visste du var der.» Leo lukket øynene et sekund, som om det var mer enn han klarte å bære. «Markus,» sa han, «jeg må si én ting.» «Hva da?» Leo åpnet øynene. «Hvis vi går etter Ezra nå... så går vi mot krigen. Ikke en stalker. Ikke en eks. Men en mann som bygger hele identiteten sin på kontroll.» Markus tok hånden hans. «Jeg vet.» Leo svelget. «Han kommer til å gå etter deg igjen. Verre. Hardere.» Markus strøk hånden over kinnet hans. «Da velger jeg det. Ikke fordi jeg vil kjempe. Men fordi jeg vil slutte å leve gjemt.» Leo så på ham. Dypere enn før. «Da gjør vi det sammen.» Markus lente seg frem og kysset ham. Et av de mykeste de noen gang hadde delt. Ingen hast. Bare nærhet. «Jeg elsker deg,» sa Markus. Leo svarte med et tynnere smil: «Jeg elsker deg mer enn livet mitt.» Ezra sitter alene i cellen. Stille. Men så smiler han. Faren hans — en mann Markus ikke vet eksisterer — kommer til synlighet

gjennom en telefon Ezra får en gang i måneden. Det første Ezra sier er: «Han taler mot meg offentlig.» Stemmene i andre enden er tunge, rike, mørke. «Da må vi gjøre som vi alltid gjør.» Ezra smiler kaldt. «Markus tror han vet alt. Men han vet ikke om den andre filen.» Pusten til mannen på andre enden endrer seg. «Du har fortsatt den?» Ezra smiler. «Jeg har ALT.» Og i et annet rom, i sitt skjulte, desperate sinne, hvisker Ezra: «Dette er ikke slutten. Dette er starten.» Darian satt i baksetet av politibilen med håndjern på, men alle i bilen visste at han ikke var fanget lenger. Han var en brikke som hadde snudd seg. Mot sin tidligere mester. Markus satt ved siden av Leo i en annen bil. Leo var fortsatt svak, men klar nok til at ingen kunne stoppe ham fra å bli med. «Hvis Ezra forventer noe fra oss,» sa Markus, «så venter han på at vi skal være redde.» Leo grep hånden hans svakt. «Da får vi ikke gi ham det.» Markus smilte skjelt. «Skal prøve.» De kom fram til en bygård Markus aldri hadde sett før. Mørk. Diskré. Dyr. Darian pekte med håndjernene. «Andre etasje. Leilighet 2B. Han brukte den til møter. Til filer. Til... alt det han ikke kunne gjøre hjemme.» Politiet tok posisjoner. En betjent tok Darian ut av bilen. «Hvis dette er en felle—» begynte etterforskeren. Darian avbrøt. «Den er ikke for dere. Den er for Markus.» Markus stivnet. Leo gjorde et svakt, men farlig lyd. Darian fortsatte: «Ezra planla dette for lenge siden. Hvis Markus noen gang gikk offentlig... skulle denne leiligheten bli siste steg.» Leo tok tak i Markus' jakke. «Vi går ikke inn før jeg sier det er trygt.» Markus nikket. Men hjertet hans banket i en rytme som sa én ting: Det er noe her jeg må se. Døren ble åpnet med spesialnøkkel Darian hadde hatt gjemt på seg. Ingen alarmer gikk. For stille. Politiet gikk inn først. Rop. Klare signaler. Markus og Leo ble holdt bak i gangen. «Klart!» ropte en betjent. Markus gikk inn. Leiligheten var... perfekt. For perfekt. Alt hvitt. Alt minimalistisk. Som om Ezra hadde laget seg selv et museum. Markus svelget. «Det lukter... ham.» Leo lente seg mot veggen og holdt Markus' arm for balanse. «Jeg vet. Men husk — det er du som bestemmer her nå.» Markus gikk videre. Darian pekte mot en dør i enden. «Der inne.» Markus åpnet døren. Et lite rom. En stol. Et skrivebord. En server som blinket svakt som et pulserende hjerte. Markus kjente det i magen. «Dette er det som holdt meg fanget,» sa han lavt. Leo pustet tungt. «Så slår du det av.» Markus gikk frem. La hånden på serveren. Den var varm. For varm. Mia kom løpende inn. «Ikke rør den!» Markus snudde seg. «Hvorfor ikke?» Mia tok fram et skannerverktøy. «Det er en datafelle. Hvis du trekker ut kablen, sletter den innholdet.» Markus mistet pusten. «Så hva gjør vi?» Darian svarte: «Dere må logge inn.» Markus stirret på ham. «Hvordan?» Darian smilte mørkt. «Ezras passord er alltid det samme. Navnet på den han hater mest på jorden.» Leo: «Markus.» Darian: «Nei.» Han pekte på Markus. «Deg.» Markus satte seg ved PC-en. Hendene dirret. Han skrev:

MARKUS Enter. Serveren åpnet seg. Hundre mapper. Bilder. Videoer. Kontrakter. Stemmeklipp. Manipulasjon. Alt Ezra hadde bygget sin makt på. Leo var stille. Mia holdt hånden over munnen. Etterforskeren hvisket: «Dette er nok til å ødelegge ham.» Markus åpnet en mappe merket: “HOPLAND – ORIGINAL” Han frøs. Den første filen var et bilde av Markus, 19 år gammel. Sittende på en seng. Redd. Tynn. Forvirret. Markus tok hånden til Leo. «Dette... var den kvelden han begynte å forme meg,» sa Markus stille. «Den kvelden han sa jeg var spesial... men knuselig.» Leo tok hånden hans hardt. «Du er ikke knuselig.» Markus svarte: «Ikke lenger.» Plutselig blunket serveren. En skjult mappe dukket opp. Navn: “HOPLAND – ALT” Markus ble iskald. Darian tok et steg tilbake. «Jeg visste ikke om den.» Leo strammet grepet. «Markus. Ikke åpne den alene.» Markus nikket. Han åpnet filen. En video poppet opp. Markus gikk helt i stå. Leo rakte ut hånden. «Markus..? Hva er det?» Markus svarte ikke. Han så det bare. På skjermen var: Et overvåkningsklipp. Fra da Markus var 17. Ikke fra Ezra. Men fra MARKUS sitt eget barndomshjem. Leo mistet fargen i ansiktet. «Hvordan... fikk Ezra dette?» Markus stirret, som om sjelen hans løsnet. «Det betyr...» sa Markus med svak stemme. «...Ezra har hatt tilgang til meg lenge før Paris. Før alt. Han visste hvem jeg var... før jeg visste hvem han var.» Leo satte en hånd bak nakken hans. «Markus...» Markus så opp, for første gang virkelig livløs. «Han har alltid ventet på meg.» På cellen fikk Ezra et varsel på sin interne advokatelefon. En push-melding: “Serveren er aktivert.” Ezra smilte som en demon. «Da har de sett den andre filen.» Advokaten stirret. «Så da er du ferdig?» Ezra ristet på hodet. «Nei. Da begynner siste akt.» Han lente seg tilbake. «Hvis Markus nå vet at jeg har kjent til ham siden han var barn... så kommer han. Han vil kreve svar. Han vil stå foran meg.» Ezra smilte, et kaldt, sykt smil. «Og når han gjør det... så har jeg ham. Helt.» Markus klarte ikke puste da han sto foran skjermen. Hendene hans hvitnet rundt kanten av bordet, og blikket hans var tomt – ikke fordi han ikke følte noe, men fordi han følte alt. Leo sto ved siden av ham og holdt ham oppe, selv om Leo selv var svak, fortsatt preget av sjokket som hadde slått ham ned. «Markus... se på meg,» sa Leo. Markus hørte ham, men det føltes som om lyden kom langt unna. «Leo... det er meg på opptaket. Jeg var... barn. 17. Hvordan kunne Ezra ha dette? Hvordan... før jeg møtte ham?» Leo tok kinnet hans med begge hender. «Markus. Hei. Se på meg.» Markus møtte blikket hans, og det gjorde vondt, som om sannheten var en knyttneve i brystet. «Dette betyr noe mer,» sa Leo lavt. «Dette er større enn Ezra.» Mia stormet inn i rommet med to etterforskere bak seg. «Vi så filen,» sa hun. «Markus... vi trenger deg til å sitte. Nå.» Markus satte seg ned mekanisk, som om kroppen ikke lenger var hans. «Det opptaket,» begynte etterforskeren, «er ikke laget av Ezra.» Markus så opp, et glimt

av frykt i øynene. «Hvem da?» Etterforskeren tok frem en mappe og la den foran Markus. «Dette... viser at overvåkningen ble sendt til en ekstern adresse. En privat adresse. I Norge. For mange år siden.» Markus sin kropp strammet seg. «Og vi vet hvem som eide den e-posten.» Markus så på dem, hjertet hamret. «Hvem?» Etterforskeren pustet tungt. «Din far.» Markus' verden eksploderte i stillhet. Markus bleknet, hele kroppen falt sammen mot stolen. «Nei,» sa Markus, men det var ikke et bestemt «nei». Det var et beseiret «nei». Et nei som visste det var sant. «Det er ikke mulig... han ville aldri...» Markus svelget hardt. «Han kunne ikke ha filmet meg. Hvorfor skulle han—» Etterforskeren skjøv frem bilder. Ikke av Markus. Av en konto. En informasjonslogg. Tidsstempler. «Dette var del av en forsikringssak han hadde gående,» sa etterforskeren. «Han hadde installert et overvåkningssystem i huset – ifølge ham var det for sikkerhet.» Markus stirret ned på dokumentene, og tepper av minner falt innover ham. Han husket kameraer som ble sagt å være «defekte». Han husket små lys som blinket i gangen. Han husket mørke hjørner hvor han alltid følte seg sett. «Men han sa...» Markus' stemme brast. «Han sa de var skrudd av.» Leo grep hånden hans hardt. «Markus. Pust.» Markus tok et kvelende åndedrag. «Hvordan fikk Ezra tak i det?» Etterforskeren strammet kjeven. «Vi tror faren din solgte harddisken. Kanskje uten å vite hva som var på den. Kanskje med vilje. Vi vet ikke. Men Ezra kjøpte den.» Markus la hodet i hendene. «Så Ezra... visste om meg... før jeg visste om ham. Før Paris. Før alt.» Leo strøk hånden over nakken hans. «Han bygde deg opp som et mål,» sa Leo lavt. «Fra før du visste hvem du var.» Markus gråt. Ikke hardt. Ikke voldsomt. Men stille, som om kroppen hadde gitt opp å holde igjen. Samme øyeblikk, i cellen sin, satt Ezra med et rolig smil. En vakt gikk forbi. «Har du sett nyhetene?» spurte Ezra lavt. Vakten ignorert ham. Ezra lente seg tilbake. «Markus vet nå. Han vet at jeg har kjent ham lenge. Han vet at jeg har fulgt ham. Han vet at han aldri overrasket meg.» Ezra smilte bredere. «Og når Markus vet det... så vil han ikke kunne sitte stille. Han kommer til meg.» Han så mot døren. «Han må. Det er slik jeg skrev historien.» Men det Ezra ikke visste, var at historien ikke lenger var hans. Tilbake i leiligheten, etter alt politiet hadde sagt, sto Markus plutselig. Leo så opp på ham. Markus tørket tårene med håndbaken. Ansiktet hans var ikke lenger knust. Det var ikke lenger redd. Det var bestemt. «Jeg skal møte ham.» Leo forsøkte å reise seg, men smerten stoppet ham. Han tok Markus sin hånd. «Ikke alene.» Markus satte seg ned på sengekanten og tok Leo sitt ansikt i hendene. «Leo... jeg må.» Leo så på ham med smerte. «Jeg vet. Men jeg er med.» Markus svarte: «Alltid. Men dette møtet er mitt.» Leo strammet hendene rundt Markus sine. «Jeg kommer etter deg om han prøver noe.» Markus smilte. Et nytt smil. Farlig. Skarpt. Sterkere enn

noe Ezra noen gang klarte å brette ut av ham. «Han får ikke prøve noe.» Markus reiste seg. «Det er på tide han ser hvem jeg er uten ham.» En betjent kom inn. «Markus Hopland?» Markus snudde seg. Betjenten holdt en lukket konvolutt. «Denne kom nettopp. Fra Ezra Beaumont. Med godkjent rettslig tillatelse.» Markus tok imot den, åpnet forsiktig. Inni lå en enkelt lapp: «Jeg er klar. Er du?» Markus smilte coldere enn is. «Ja,» sa han. «Jeg er klar.» Rommet var kaldt. Ikke fordi temperaturen var lav — men fordi luften var fylt av noe som hadde ligget under overflaten i årevis. Markus gikk inn først. Rett rygg. Kontrollert pust. Men øynene hans var ikke slik Ezra husket dem. De var våkne. Ezra satt bak et bord, hendene foldet. Han smilte som om Markus var kveldens underholdning. «Der er du,» sa Ezra mykt. «Som jeg husket deg.» Markus lukket døren bak seg. Ikke brått. Ikke redd. Rolig. Behersket. «Ikke som du husket meg,» sa Markus. Ezra lente seg bakover i stolen. «Du kom. Det visste jeg.» «Jeg kom for å avslutte det du begynte,» sa Markus. Ezra hevet øyenbrynene. «Avslutte? Markus... du og jeg er ikke noe som kan avsluttes. Vi er et mønster.» Markus satte seg ikke. Han ble stående. Ezra fulgte bevegelsen med et blick som skinte av stolthet og hat samtidig. «Du virker annerledes,» sa Ezra. «Sterkere. Mindre myk. Leo har gjort deg hard.» Markus tok et steg nærmere bordet. «Nei. Leo har gjort meg fri.» Ezras smil forsvant. «Hva vet du om meg fra før Paris?» spurte Markus. Ezra justerte mansjetten sin som om spørsmålet var trivielt. «Alt.» Markus sin mage strammet seg. «Hvorfor?» spurte han. «Hvorfor overvåket du meg som barn? Hvorfor samlet du filer om meg? Hvorfor hadde du opptak fra hjemmet mitt?» Ezra lo stille. «Fordi du var interessant.» «Interessant?» Markus' stemme ble skarp. «Jeg var 17. Et barn.» Ezra smilte smalt. «Det er nettopp derfor. Det er når mennesker formes. Det er da du kan se deres verdi. Deres svakheter.» Markus tok enda et steg frem. Leo, som ventet utenfor med en overvåkningsvakt, kunne se Markus på skjermen. Han strammet knokene hvite. Ezra fortsatte: «Du hadde noe. En brist. En skygge i deg som ropte etter å bli fylt.» Markus sine øyne smalnet. «Du mente du kunne forme meg.» Ezra nikket. «Og jeg hadde rett. Du var perfekt. Myk nok til å formes. Sterk nok til å skinne når jeg polerte deg.» Markus ristet sakte på hodet. «Jeg var ikke ditt prosjekt. Jeg var ikke ditt kunstverk.» Ezra lente seg frem, stemmen som silke: «Jo. Du var det eneste jeg aldri klarte å avslutte.» Markus pustet tungt et øyeblikk, men samlet seg. «Darian fortalte sannheten,» sa Markus. Ezra stoppet. Et lite rykk i ansiktet. «Hvilken sannhet?» «At du brukte ham. At du løy for ham. At du ba ham skade oss. At du tok søsteren hans fra ham.» Ezra knakk ut i latter. Klirrende, iskald. «Han tror jeg tok søsteren hans?» Ezra ristet på hodet. «Hvor lite dere forstår.» Markus sine øyne ulmet. «Hva mener du?» Ezra så på ham, som om han vurderte hvor mye

sannhet han skulle gi. «Jeg tok henne ikke,» sa Ezra. «Hun kom til meg. Frivillig. Hun ba om å bli sett. Akkurat som du.» Markus kjente raseriet brenne, men han holdt kontrollen. Ezra fortsatte: «Men hun var ikke sterk nok. Ikke som deg. Hun brøt. Og når noe er ødelagt, Markus... så kan det ikke brukes mer.» Markus' knyttneve strammet seg. «Du snakker om henne som om hun var et objekt.» Ezra smilte. «Alle mennesker er objekter. Noen er kunst. Noen er verktøy. Du var kunst.» Markus tok et steg frem så raskt at Ezra flinchet. «Jeg var aldri din kunst,» sa Markus gjennom tennene. «Jeg var aldri din eiendom. Jeg var aldri din skapning.» Ezra lente seg frem. «Men du kom tilbake,» hvisket han. «Du kom hit. Til meg.» Markus svarte: «Jeg kom hit for å avslutte deg.» Det var som om noe i Ezra sprakk. Smilet. Selvkontrollen. Hele masken. «Du tror du er sterk nå?» ropte han. «Fordi du står der med stemmen hevet? Fordi Leo ser på deg som noe verdt å redde? Du er ingenting uten meg!» Markus sto rett. Ubevegelig. «Jeg var ingenting med deg,» sa Markus. Ezra slo hånden i bordet. «JEG SKAPTE DEG!» «NEI,» svarte Markus, og stemmen var rolig, solid, uknuselig. «Jeg skapte meg selv – etter deg.» Ezra så på ham som om han skulle kaste seg over bordet. «Jeg burde aldri latt deg gå!» skrek Ezra. Markus svarte: «Det gjorde du aldri. Jeg gikk selv.» Ezra skrek av frustrasjon. En lyd Markus aldri hadde hørt fra ham før. En lyd av tap. Plutselig gikk døren opp. Leo, halvt ustø, men med ren kraft, kom inn sammen med politiet. «Markus!» Ezra reiste seg. «LEO! ALLE DE SOM KOMMER ETTER MEG—» Leo var allerede mellom dem. Handa på Markus' bryst. Som en mur. «Du rører ham aldri igjen,» sa Leo kaldt. Ezra så på Leo med et blick fullt av gift. «Du tror du betyr noe? Du er bare et nytt leketøy. Han kommer tilbake til meg når du bre—» Leo lo kort. Dødelig. «Han valgte meg. Og du tåler det ikke.» Ezra brølte. «MARKUS ER MIN!» Markus gikk rundt Leo og stilte seg ved siden av ham. «Jeg er min egen,» sa Markus. Ezra stoppet. Som om verden frøs. Markus tok Leo sin hånd, åpnet døren og gikk ut med ham. Ezra skrek etter dem: «DETTE ER IKKE SLUTTEN!» Markus snudde seg én gang, blikket iskaldt og endelig. «Jo,» sa Markus. «Det er det.» Døren lukket seg. Ezras skrik forsvant bak dem da døren lukket seg. Markus og Leo gikk ned gangen, hånd i hånd, mens politifolk og etterforskere trakk seg unna for å gi dem plass. Men Markus kjente at noe var feil. Veldig feil. «Leo?» sa Markus og stoppet. Leo hadde blitt blek. Det var en ny type blekhet — ikke stress, ikke utmattelse. Noen sekunder senere mistet han balansen. Markus reagerte instinktivt og grep ham. «Hei, hei—! Leo? LEO?» Leo tok tak i Markus sin skjorte, fingrene strammet seg. «Markus...» pustet han. «Det brenner...» Markus ropte på hjelp, men Leo holdt ham igjen. «Ikke slipp meg.» Markus knelte sammen med ham. «Jeg slipper deg ikke. Aldri.» Sykepleierne og betjenter kom løpende. «Det er ettervirkningene,» sa en av dem.

«Kroppen tåler ikke mer stress. Han må tilbake til sykehuset. Nå.» Markus fulgte dem ut, men før de rakk til døra, hørte de raske skritt bak seg. Darian. Håndjernene var fjernet av en betjent — han var fortsatt under bevoktning, men nå en «medvirker», ikke en fiende. «Markus!» ropte Darian. Markus snudde hodet brått. «Nå er ikke tidspunktet—» «Jo,» sa Darian og grep Markus' skulder. Blikket hans var alvorlig på en måte Markus aldri tidligere hadde sett. «Ezra har én siste backup. En fysisk. Ikke digital. Om du ikke stopper den — vil denne kampen aldri ta slutt.» Markus kjente hjertet hoppe i brystet. «Hvor er den?» Darian nølte. «I studioet der alt begynte for deg.» Markus stivnet. «Paris.» Leo, halvbevisst, så opp på dem. «Markus... ikke gå.» Markus holdt ansiktet hans. «Det er snart over. Jeg lover.» «Ikke... gå alene...» Markus kysset pannen hans. «Jeg går ikke alene. Mia er med. Darian er med. Politiet er med.» Leo lukket øynene svakt. «Kom... tilbake til meg.» Markus holdt hånden hans som et løfte. «Alltid.» Så ble Leo trillet bort til ambulansen, og Markus måtte gjøre det han aldri trodde han skulle: Gå mot siste oppgjør uten Leo. Flyturen var kort, men føltes som en evighet. Markus satt mellom Mia og en etterforsker. Darian satt foran, under bevoktning, men hjalp politiet med detaljer. Paris var som et ekko av en gammel versjon av ham selv. Gatene. Lydene. Den gamle følelsen av å være liten. Men han var ikke liten nå. Studioet lå i en sidegate. En grå bygning, upåfallende. Markus' mage knøt seg da han så døren. «Her begynte alt?» hvisket Mia. Markus nikket. «Her tok han alt han kunne fra meg.» Darian pekte. «Siste backup ligger bak døren i kjelleren. En safe. Du må inn for fingeren hans ikke virker på fingeravtrykket lenger. Bare du.» Markus tok en skjelvende pust. Han åpnet døren. Kjellertrappen knirket. Lukten av støv og gamle minner. Veggene var uendret. Han åpnet døren til studioet. Stillhet. Og så: I midten av rommet sto en boks. En metallboks med kodepanel. Ingen alarmer. Markus gikk frem. Hver skritt som et ekko i fortiden. Han la hånden på boksen. «Du tok alt fra meg,» sa Markus stille. «Nå tar jeg alt tilbake.» Han åpnet boksen. Inni lå:— Et kamera — En harddisk — En mappe merket «M.H.»— Og et brev Markus tok opp brevet med skjelvende fingre. Ezras håndskrift. «Til Markus. Min eneste feil. Min eneste seier. Min eneste åpenbare svakhet.» Markus rev brevet åpent. «Om du leser dette, betyr det at du fortsatt forsøker å forstå meg. Det er derfor du aldri vinner. For du trenger meg for å vite hvem du er.» Markus pustet tungt, tårene brant. «Nei,» sa Markus. «Det stemmer ikke.» Han fortsatte: «Jeg ga deg et liv. Du ga meg inspirasjon. Vi er ikke fiender. Vi er kunstner og subjekt. Og når subjektet dør, blir kunstverket perfekt.» Markus' blod ble iskaldt. «Han ville ha meg død...» hvisket han. Darian og Mia kom nærmere. Markus la brevet ned og tok harddisken. «Dette er alt. Dette er alt han brukte mot meg. Mot henne.» Han så på Darian. «Mot søsteren

din.» Darian nikket, blikket mørkt, men stille. Markus tok boksen, gikk ut av studioet og ut i nattelufta. Og for første gang siden han var 17 — følte han seg fri. Tilbake i Norge ble harddisken levert. Alle filene ble analysert. Ezra ble konfrontert dagen etter. For første gang brøt han sammen. Ikke i sinne. Men i frykt. Han forsto at Markus ikke kom tilbake. Ikke en gang som fiende. Leo våknet. Ikke brått. Ikke av smerte. Men av en hånd som strøk gjennom håret hans. Markus satt ved siden av ham, i samme klær, mørke under øynene, men blikket varmt som sollys. «Hei,» hvisket Markus. Leo smilte svakt. «Du kom tilbake.» Markus lente seg ned og kysset ham. «Alltid.» Leo tok hånden hans. «Er det over?» Markus pustet inn. Rolig. Sikkert. «Ja. Han er ferdig. Og jeg er fri.» Leo lukket øynene og lot en tåre slippe. «Da kan vi begynne nå.» Markus satte seg i sengen og lot Leo legge hodet mot brystet hans. «Begynne hva?» lo Markus. «Alt det vi ikke fikk,» sa Leo. «Livet. Roen. Og alt mellom oss.» Markus kysset toppen av hodet hans. «Ja. Det kan vi.» Darian fikk soningsrabatt og vitnebeskyttelse. Mia fikk en medalje hun ikke nevnte for noen. Susanne fikk livet tilbake. Og Markus — Markus fikk hjertet sitt. I en liten leilighet, med store vinduer og varme hender rundt seg, la Markus hodet mot Leo sin skulder og sa: «Jeg er ikke hans lenger.» Leo svarte: «Du har aldri vært noen andre sin enn din egen.» Og Markus tenkte: Dette er begynnelsen. Dette er livet. Vårsolen traff vinduene i leiligheten som en myk påminnelse om at noen vintre aldri kommer tilbake. Markus sto på balkongen med en kopp kaffe i hendene. Han pustet inn morgenlufta — den luktet av varme steiner, kø av biler langt nede, og en stillhet som han hadde kjempet for. Leo kom ut bak ham, håret bustete, trøtt og vakker på den måten bare kjærlighet kan få et menneske til å se ut. «Du er våken tidlig,» mumlet Leo. Markus smilte uten å snu seg. «Jeg vet. Jeg ventet på deg.» Leo lo og la armene rundt ham bakfra. «Du trenger å slutte med sånne replikkene der.» «Hvorfor det?» Markus lente hodet mot skulderen hans. «Fordi jeg elsker dem litt for mye.» Markus jobbet som illustratør nå. Ikke for å rømme fra verden, men fordi han endelig kunne skape noe uten at noen andre bestemte hva det skulle bety. Han hadde et lite studiohjørne. Kunst i alle farger. Rolige uttrykk. Sterke linjer. Og hver eneste strek sa én ting: Jeg overlevde. Jeg ble mer enn det som skjedde med meg. Leo var tilbake i jobben sin, rolig og stabil, men med en ny forståelse for at livet ikke handler om hva man beskytter, men hvem man beskytter det med. Noen ganger, når han så på Markus, tenkte han at han aldri hadde visst hva kjærlighet kunne gjøre med et menneske før nå. Mia besøkte ofte. Hun hadde tatt på seg en slags selvutnevnt storesøster-rolle når det gjaldt Markus, og Leo visste at ingen kunne passe på ham bedre enn henne. Darian levde under et nytt navn nå. Vitnebeskyttelse ga ham et liv på avstand fra alt som hadde ødelagt ham. En gang i måneden

sendte han en kort melding: «Jeg håper du har funnet fred.» Markus svarte alltid: «Jeg håper du også gjør det.» Ezra sitter fortsatt i fengsel. Ikke som en storm. Ikke som en masterplanlegger. Men som en mann som mistet kontrollen fordi han trodde han eide verden. Markus tenker sjelden på ham. Når han gjør det, er det som å se på et gammelt arr som ikke lenger gjør vondt. Ikke glemt. Bare utdatert. En ettermiddag satt Markus og Leo på gulvet i stua, bøyd over en plante som nektet å stå oppreist. «Tror du den overlever?» spurte Markus. Leo skulte på den. «Hvis ikke, adopterer vi en kaktus. Den er mer realistisk.» Markus lo. «Hva med oss, da?» spurte han plutselig. «Hva gjør vi nå, når alt er... over?» Leo tok ansiktet hans mellom hendene og kysset ham langsomt. «Nå,» sa Leo, «lever vi. Skriver vår egen historie. Gjør alt Ezra trodde du ikke kunne.» Markus lente pannen mot hans. «Som hva?» Leo smilte. «Som å være lykkelig.» Markus smilte bredere. «Ja. Det er på tide.» De satt der en stund uten å si noe. Bare to mennesker som endelig fikk være mennesker, ikke historier, ikke ofre, ikke overlevende. Bare Markus og Leo. To liv, to hjerter, én fremtid. Og i stillheten som fulgte, forsto Markus noe han aldri hadde trodd han skulle få føle: At han ikke bare overlevde –han vant.

Del 2/2

«Et hjerte som våger»

Det første Markus registrerte den morgenen, var stillheten. Ikke den tunge, kvelende stillheten han kjente fra før, men en mild, trygg en – som et lunt teppe over rommet. Den fikk ham til å ligge litt ekstra i sengen, som om kroppen hans endelig begynte å tro at den hadde lov til å hvile. Lukten av kaffe seg inn under dørsprekken, varm og mørk, og han hørte den velkjente klukken fra trakteren ute på kjøkkenet. En lyd som hørte til Leo. Hørte til hjemmet. Hørte til livet han så smått hadde begynt å kalle sitt. Markus gned søvnen ut av øynene og strakte seg. Et lite stønn slapp ut da ryggen protesterte, og han lo for seg selv. Han hadde sovet dypt i natt. Veldig dypt. «God morgen, søvnprins!» ropte Leo fra kjøkkenet, som om han kunne høre tankene hans. Markus ristet på hodet med et smil. «Jeg er ikke en prins.» «Nei da,» svarte Leo og kom til syne i døra med to kopper kaffe, «du er kongen av oversoving. Det er noe helt eget.» Han satte den ene koppen på nattbordet og satte seg ned på sengekanten. Håret hans sto i alle retninger, som om han hadde gått i kamp med en pute og tapt. Markus fikk et lite sug i magen av synet. «Du sov gjennom fire alarmer,» la Leo til med et uskyldig smil. «Det er løgn.» «Det er empirisk dokumentert. Leo lente seg frem, tok en bit av dynen som hadde glidd ned og pakket den rundt Markus igjen med en omsorg så naturlig at Markus alltid ble litt overrumplet av den. «Du sover tyngst når du er trygg,» sa Leo stille, som om det var en hemmelighet bare de to skulle høre. Ordene traff Markus som en varm bølge. Ikke fordi han ikke visste det, men fordi noen sa det høyt – og mente det. Han svelget, kjente noe mykt presse mot innsiden av brystet. «Hos deg er jeg trygg,» svarte han, stille, nesten forsiktig, som om han prøvde ordene på tunga for første gang. Leo smilte på den måten som fikk hele ansiktet hans til å lyse, som om verden ble litt bedre for hver gang Markus åpnet seg. «Det gjør meg glad.» De drakk kaffe i stillhet en liten stund. Ingen hastverk. Ingen skygger i rommet. Bare to mennesker som delte en morgen. «Du,» sa Leo plutselig og lente seg bakover med hender som strakte seg over hodet, «jeg tenkte at vi kunne gå en tur i dag. Bare oss to. Kanskje ned til havet?» Markus kjente et uventet løft i brystet. «Ja. La oss gjøre det. Lang tur.» «Lang tur?» Leo spilte overrasket. «Seriøst? Du? På en søndag?» «Ja, hva med det?» Leo satte fra seg kaffekoppen og gikk dramatisk inn for å kjenne på Markus sin panne. «Har du feber? Hallusinasjoner? Ser du dobbelt?» Markus lo og dyttet hånden hans bort. «Jeg er i godt humør, okei?» «Jeg elsker det,» sa Leo, varmt og oppriktig. «Men det overrasker meg litt. Du virker...» «Hva?» spurte Markus, selv om han hadde en anelse. Leo tenkte seg om, som om han veide ordene. «Du virker letter i dag.» Markus så ned i kaffekoppen. «Jeg kjenner meg... mindre fanget. Bare litt.» Det var en forsiktig innrømmelse, men den var

sann. Leo snudde ham mot seg med to fingre under haken, mykt. «Jeg er så stolt av deg.» Markus blunket, overrasket over hvor raskt øynene ble fuktige. «For hva da?» «For at du tør å føle noe godt,» sa Leo. «At du slipper lyset litt inn. Det krever mot.» Markus svelget. Noe i ham var både rått og ømt, som et sår som endelig fikk luft. «Du gjør det lettere,» sa han. «Det er alt jeg vil,» svarte Leo, og strøk tommelen over kinnet hans i en sirkel som alltid fikk Markus til å falle litt sammen i brystet. «Jeg vil gjøre livet ditt lettere.» Markus tok hånden hans, lukket fingrene rundt den. «Du gjør det. Bare ved å være her.» Leo bøyde seg frem og la et langt, mykt kyss i pannen hans før han reiste seg. «Kom. Drikk opp kaffen. Vi har en hel dag foran oss.» Markus så etter ham mens han gikk, og kjente noe vokse i ham, stille og varmt som sol gjennom gardinen. Det slo ham plutselig, så uventet at han måtte trekke pusten dypt: Dette er mitt liv nå. Ikke det som var. Dette. Et sted der han fikk våkne med trygghet. Med kaffe og sollys. Og med Leo. Det blåste lett da de kom ut av leiligheten, sånn en mild vårbris som bar med seg lukten av våt asfalt og nystekte boller fra bakeriet på hjørnet. Markus kjente den kjølige luften som et vennlig dytt mellom skulderbladene, som om verden i dag ville hjelpe ham litt videre. Leo dyttet hendene i jakkelommene og gikk tett ved siden av ham, ikke klengende, bare nær nok til at Markus kjente varmen hans. Det var en av de tingene han elsket mest med Leo: han var aldri for mye. Bare akkurat nok. «Så,» sa Leo med et sideblikk som rommet mer humor enn alvor, «er målet å gå langt nok til at jeg må bære deg hjem?» Markus lo. «Du elsker utfordringer.» «Jeg elsker deg,» svarte Leo uten å nøle. Markus stoppet opp. Det var ikke første gang Leo sa det, men han ble fortsatt rammet av en overraskende varme hver gang. En del av ham var fremdeles ikke vant til at kjærlighet kunne være så... enkel. Ukomplisert. Ærlig. «Jeg elsker deg også,» svarte Markus, mer direkte enn han vanligvis våget. Ordene kom lettere i dag. Leo tok hånden hans. Bare et lite øyeblikk. En press, en varme, et kort kyss mot knokene hans. Ikke dramatisk. Bare ekte. De gikk videre i stillhet, forbi parken der småbarn i refleksvester løp etter hverandre, forbi gamle damer som matet duer, forbi trikken som skramlet forbi med dører som ikke helt ville lukke. «Vet du,» sa Leo etter en stund, «jeg fikk en e-post i går. Fra sjefen.» Markus kjente kroppen reagere før han rakk å tenke. «Om hva da?» «Et prosjekt. Større enn jeg trodde. Det ville bety litt mer reising. Ikke mye, men litt.» Markus så ned på skotuppene. Den gamle, kalde panikken forsøkte å lure seg inn, som om noen skrudde på et lys fra et tidligere liv. Reising. Fravær. Dager alene. Dører som lukker seg. Stillhet som ikke er trygg. Leo merket det øyeblikkelig. «Hei,» sa han lavt. «Det var bare informasjon. Ikke en beslutning. Ikke før vi har snakket om det.» Markus nikket, men han klarte ikke helt å holde blikket oppe. «Jeg vil jo at du

skal ta det hvis du vil. Jeg vil ikke være den som holder deg tilbake.» «Det gjør du ikke.» «Jo,» svarte Markus stille. «Jo, det gjør jeg.» De stoppet opp ved en liten benk. Havet var ikke langt unna, de kunne høre måkeskrikene og den fjerne susen fra bølgene som slo mot kaien. Leo satte seg og klappet på plassen ved siden av seg, som om han inviterte til noe hellig. Markus satte seg ned. «Hør på meg,» sa Leo. «Du holder meg ikke tilbake. Du er en del av livet mitt. En viktig del. Det betyr at jeg vil ta valg sammen med deg, ikke over hodet på deg.» Markus trakk jakken tettere rundt seg. «Jeg er bare redd for at hvis du reiser mye...» «...så blir du alene med tankene dine?» fullførte Leo. «At du faller tilbake i gamle mønstre?» Markus lukket øynene. «Ja.» Leo la hånden over hans. «Markus... det at du sier det høyt? Det er styrke. Ikke svakhet.» Markus åpnet øynene igjen. Havet glitret bortenfor dem. Vinden hadde roet seg, som om alt omkring dem lyttet. «Jeg har aldri vært sterk,» sa Markus. Leo ristet på hodet. «Du tror at styrke handler om å tåle alt alene. Men det er motsatt. Styrke er å tørre å lene seg på noen.» Markus ble stille lenge. Så lenge at en måke landet på gelenderet foran dem, kikket vurderende på dem, og fløy videre. «Jeg vil prøve,» sa han til slutt. «Jeg vil prøve å ikke være redd.» «Du trenger ikke å prøve alene.» Leo lente skulderen sin mot Markus sin, varm og solid. «Du har meg.» Markus pustet sakte inn. Og sakte ut. Det var som om verden åpnet seg i et lite, nesten usynlig hakk. «Kan vi...» Markus nølte, men fortsatte. «Kan vi ta den turen nå? Til havet? Hele veien?» Leo smilte. «Det kan vi. Hele veien.» De reiste seg og gikk videre, og hver meter føltes som en bekreftelse: på et nytt liv, på en kjærlighet som vokste, og på at sollyset i dag fikk lov til å være sterkere enn skyggene. Havet lå foran dem som et glitrende løfte da de kom ned til bryggen. Bølgene slo rytmisk mot treverket, og den salte vinden svirret gjennom håret til Markus, som om den forsøkte å riste av ham de siste restene av uro. Leo gikk bak ham og la hendene lett på skuldrene hans, slik han alltid gjorde når han ville gi nærhet uten å invadere. Det var en berøring Markus hadde begynt å forbinde med ro. Et anker. «Det er så fint her,» sa Markus, nesten hviskende, som om han ikke ville ødelegge øyeblikket. Leo satte seg på bryggekannten og klappet på plassen ved siden av seg. «Kom. La oss bare være litt.» Markus satte seg ned med beina dinglende over kanten. Solen varmyk i dag, ikke skarp, og skylaget reflekterte lyset slik at alt ble vasket i blek gull. Leo lente seg mot ham, skulder mot skulder, og Markus kjente det som et hjerteslag utenpå kroppen sin. «Du er stille,» sa Leo etter en stund. Markus trakk pusten dypt. «Jeg tenker.» «På?» «Ting som er vanskelig å si høyt.» Leo snudde kroppen mot ham, ikke påtrengende, bare nær. «Du vet at du kan si alt til meg.» Markus så ned på hendene sine. Det var sant. Han visste det. Men ordene hadde en tendens til å stoppe i halsen likevel, som om de var fulle av gamle rester

av frykt. Han vred fingrene sammen. «Den e-posten om jobben din...» begynte han. Leo nikket. «Ja?» «Jeg ble redd. Ikke for at du skal dra fra meg, men... at jeg mister den tryggheten vi har nå. Ikke fordi du gjør noe feil, men fordi... fordi hjernen min ikke alltid forstår at ting som skjer nå ikke er som før.» Leo tok forsiktig hånden hans. «Markus. Se på meg.» Han løftet blikket. Og der, i Leo sine øyne, fantes det ingen skygge av dømming. Bare kjærlighet. Dyp. Forankret. «Jeg forsvinner ikke fordi jobben spør om litt mer,» sa Leo. «Og du mister meg ikke fordi du blir redd. Jeg vil være her. Uansett hvor jeg sover den natten.» Markus kjente noe løsne i brystet. «Du sier det så lett.» «Det er lett,» svarte Leo enkelt. «Å elske deg er lett.» Markus tok inn ordene. Helt inn. De var som varme, som solskinn han ikke trengte å holde seg i skyggen for. «Leo...» stemmen hans skalv litt, «det du gir meg... det er så stort. Jeg vet ikke alltid hvordan jeg skal bære det.» Leo flyttet seg tettere inntil ham, løftet en hånd og strøk forsiktig langs kjeven hans. «Du trenger ikke bære det. Du skal bare ta imot det.» Markus lente seg inn i berøringen. «Jeg prøver.» «Og det er nok.» Stillheten la seg rundt dem som et teppe. Bryggen knirket svakt. Et par bølger slo hardere inn og fikk treverket til å gynges. Og midt i denne rolige, vanlige verden kjente Markus noe som var alt annet enn vanlig: Leo lente seg sakte frem, som om han ga ham tid til å trekke seg unna. Markus gjorde ikke det. Leppene deres møttes i et mykt, varmt kyss. Ikke hastig. Ikke krevende. Bare ømt. Som om kjærligheten var noe som ble lagt i hendene hans, ikke revet ut av ham. Leo var den som trakk seg først, og han ble stående med pannen lent mot Markus sin. «Du har ingen anelse,» hvisket han, «hvor mye jeg har savnet det der.» Markus smilte, et ordentlig smil som nådde øynene. «Jeg også.» Leo lot fingrene gli ned til Markus sin nakke, og Markus kjente en sitring spre seg ned i brystet. Ikke den sitringen som var frykt. Den som var begjær. Nærhet. Kjærlighet. «Bli med hjem,» sa Leo lavt. «Bare oss. Hele dagen.» Markus så på ham, på hånden i nakken, på blikket som ikke skjulte noe. Og han nikket. «Ja,» svarte han. «Jeg vil hjem med deg.» Leo reiste seg og tok hånden hans igjen, og Markus fulgte etter, som om stegene de tok sammen var de første i et liv han ikke var redd for lenger. Da de gikk opp fra bryggen, kjente Markus at Leo klemte hånden litt ekstra. «Jeg elsker deg,» sa han igjen, stille. Markus stoppet, snudde seg og tok Leo sitt ansikt i hendene sine. Den bevegelsen hadde alltid skremt ham før – å være så nær, så åpen. Men nå? «Jeg elsker deg,» gjentok han, og stemmen bar hele hjertet hans. Og Leo smilte det smilet som alltid gjorde verden litt større og litt snillere. Han lente seg inn, og Markus møtte ham halvveis. Kyss nummer to var dypere. Mer forankret. Mer deres. Og i det øyeblikket var skyggene ikke borte – men de var små. Solen var større. Og kjærligheten var helt, helt nær. Det begynte med et lite stikk i brystet. Et slikt som

kom når noe gammelt rørte på seg, som et dyr man trodde sov, men som plutselig våknet i mørket. Markus merket det først da han sto i dusjen den kvelden etter turen. Vannet rant varmt over skuldrene hans, men en kulde lå igjen under huden, som et minne han ikke helt klarte å kvele. Han lukket øynene og lente pannen mot flisene. Han hadde hatt en god dag. En virkelig god dag. Men gode dager hadde alltid et etterspill: en stille frykt for at noe skulle ødelegge dem. Da han kom ut av badet, sto Leo i stuen og brettet et teppe. Han snudde seg straks mot Markus, som om han kunne høre den stille uroen før Markus selv visste hva den var. «Hei,» sa Leo, og blikket myknet. «Går det bra?» Markus nikket automatisk, men Leo hevet et øyenbryn — den lille, ordløse gesten som alltid fikk Markus til å gi opp skuespillet. «Jeg vet,» sa Markus med et lite sukk. «Jeg ser ut som jeg har kranglet med et spøkelse.» Leo kom bort til ham, tok håndkleet ut av hendene hans og slo armene rundt ham. «Du trenger ikke forklare alt.» «Jeg vil jo det,» mumlet Markus inn mot Leo sin brystkasse. «Jeg vil si alt. Men noen ting... sitter fast.» Leo strøk langs ryggen hans i en rolig sirkel. «Det løsner når du er klar. Ikke før. Og ikke etter at du føler deg presset.» Markus slapp ut et lite, nesten skamfullt pust. «Jeg vil være bedre for deg.» «Bedre?» Leo trakk ham litt bakover så han kunne se ham i øynene. «Jeg vil ikke ha 'bedre'. Jeg vil ha deg.» Ordene var så enkle at Markus mistet munn og mæle et øyeblikk. Så noe i ham sprakk opp — så vidt — og en liten fremmed sannhet slapp ut. «Jeg... jeg tror jeg trenger å snakke med Sebastian.» Leo blunket, overrasket over navnet. «Sebastian?». Markus nikket, litt redd for hvordan Leo ville reagere. «Han... han forstår deler av meg du ikke kan. Ikke fordi du gjør noe feil, men fordi han... har sitt eget mørke. Det er ikke et forhold jeg vil ha,» la han raskt til. «Bare... en speiling.» Leo forble stille noen sekunder, ikke fordi han ikke likte det, men fordi han tenkte. Ordentlig tenkte. Så la han håndflaten mot Markus sin kinn. «Hvis det hjelper deg, så støtter jeg det. Du trenger ikke skjule noen del av reisen din for meg.» Markus kunne ikke unngå det lille smilet som kjempet seg frem i munnaviken. «Du er for god.» «Nei,» svarte Leo. «Jeg bare elsker deg. Og jeg vil at du skal få alt du trenger.» Markus lente seg inntil ham igjen, og Leo holdt ham tett, som om han forsøkte å samle de delene som ville spre seg. «I morgen,» sa Markus lavt. «Jeg kontakter ham i morgen.» «Greit,» svarte Leo, og kysset pannen hans. «Men i kveld? I kveld vil jeg bare være med deg.» Markus kjente hvordan uroen løsnet litt — ikke helt, men nok — og han holdt Leo hardere. «Vær med meg,» hvisket han. «Alltid,» svarte Leo. Senere den kvelden lå de på sofaen, under det samme teppet Leo hadde brettet tidligere. Regnet trommet forsiktig mot vinduet, og TV-en sto på med lyden lavt nok til at den bare var bakgrunn, ikke virkelighet. Markus lå halvveis oppå Leo, hodet hvilende mot brystet hans. Leo hadde én hånd i håret hans

og én under teppet, strøket ham rolig opp og ned langs ryggraden. Hver bevegelse var en bekreftelse: jeg er her, jeg slipper deg ikke. «Du lukter godt,» mumlet Markus, sløv av trygghet. «Det er bare deg som liker lukten av meg etter en lang dag.» «Det er ikke sant.» Markus løftet hodet litt. «Det er noe med deg. Det er...» Han lette etter ord. «Det er hjem.» Leo ble helt stille. Ikke fordi han ikke visste hva han skulle si — men fordi han tok det inn. Alt. Hvert ord. Han strøk hånden opp til nakken hans og lot fingrene gli inn under håret. Markus pustet dypt, som om berøringen løste opp noe stramt. Leo lente seg sakte frem, som om han ville gi ham tid til å trekke seg unna. Markus gjorde det motsatte: han rykket seg tettere inn på. Leppene møttes, mykt først, som et spørsmål. Markus svarte med et lite, dragende pust. Leo svarte igjen med et kyss som var litt dypere. Ikke hastig. Ikke begjærlig. Bare fullt av varme. Markus presset pannen sin mot Leo sin. «Jeg liker når du kysser meg sånn.» «Sånn?» Leo smilte mot munnen hans. «Som om du har tid.» Leo la hånden over hjertet hans og kjente det slå. «Jeg har all tid i verden.» Markus kysset ham igjen, denne gangen litt mer, som om han begynte å tro på ordene. Leo svarte med en ro som kom fra hele kroppen hans — ikke et ønske om mer, ikke et press, bare en kjærlighet som fylte rommet mellom dem. Markus pakket teppet tettere rundt dem, som om han ville holde kjærligheten inne så den ikke forsvant. «Leo?» sa han mykt. «Mhm?» «Dette... alt dette... det gjør det mindre skummelt.» Leo la hånden mot kinnet hans igjen. «Hva da?» «Livet.» Leo trakk ham inn, la en liten kyss i tinningen. «Da gjør vi det sammen.» Markus slapp ut et stille, trygt pust og la seg helt inn mot ham. Og for første gang på lenge kjente han at hjertet ikke bare overlevde dagen — det levde i den. Markus våknet tidligere enn vanlig neste morgen. Det tok ham et øyeblikk å forstå hvorfor — og da han rørte på seg, kjente han det som en myk rest av gårsdagen: Leo sin arm rundt livet hans, varm og tung og trygg. Det var som å ligge inne i en halvsirkel av ro. Men selv i armene hans kunne gamle skygger få fotfeste. Den første tanken som kom, var en han trodde han hadde kvittet seg med: Hva om han ser hvor ødelagt jeg fortsatt er? Markus lå stille, så stille at han nesten sluttet å puste. Leo sov tungt, pusten hans dyp og jevn, kinnet presset mot puten. En del av Markus ville bare kripe nærmere. En annen del ville rømme, før Leo kunne våkne og oppdage uroen som murret under huden hans. Han valgte midt imellom: han ble liggende, men kroppen var anspent. Leo rørte på seg før øynene åpnet seg. Han strøk hånden over ryggen til Markus, akkurat der hvor huden alltid var mest følsom. «God morgen,» mumlet han, stemmen mørk av søvn. Markus klarte ikke å svare med en gang. Leo merket det fortere enn han selv gjorde. «Hei?» Leo løftet hodet, gned søvnen ut av øynene og så på ham med det blikket — det som alltid kjente mer enn Markus sa.

«Hva skjer?» «Ingenting,» sa Markus for raskt. Leo satte seg halvveis opp og tok ansiktet hans mykt mellom hendene. «Markus. Du trenger ikke være redd. Ikke for meg.» Markus så bort, men Leo fulgte blikket hans, tålmodig som alltid. «Det er akkurat det som er problemet,» sa Markus lavt. «Jeg er ikke redd for deg. Jeg er redd for at du skal bli lei. At du skal bli sliten av meg.» Leo ble helt stille, som om han ville gi ordene plass. «Jeg blir ikke sliten av deg,» sa han. «Men jeg blir sliten når du tror jeg vil det.» Markus kjente et stikk i brystet. «Jeg prøver å ikke være sånn. Jeg prøver å bare... leve, være med deg, være normal.» Leo la panna mot hans. «Det eneste som sliter meg ut, er når du tror du må være 'normal' for at jeg skal bli. Det må du ikke. Jeg elsker deg ikke på tross av alt du bærer. Jeg elsker deg fordi du er deg.» De lå sånn en stund, panner mot hverandre, pust som blandet seg. Markus kjente varmen fra Leo sin kropp, men også roen i stemmen hans, og noe inni ham løsnet litt — ikke alt, men nok til at han fant Leo sin hånd og holdt den. Leo pustet lett ut. «Der er du.» Markus møtte blikket hans. «Jeg har lyst til å være her. Hele veien.» «Bra,» sa Leo, og smilte svakt. «Da gjør vi det sammen.» Leo strøk en finger over kinnbeinet hans, og Markus kjente det som en varm strøm gjennom kroppen. Han lente seg inn, og Leo møtte ham med et kyss som var mykere enn et pust. «Har du lyst til å bli i sengen litt til?» spurte Leo lavt. Markus nikket. «Ja. Hos deg.» Leo trakk ham inntil seg igjen, og verden stilnet. For et øyeblikk kjente Markus at hjertet hans ikke bare beskyttet seg selv — det åpnet seg også. Senere den samme kvelden lå de fortsatt på sofaen, under det samme myke teppet, men nå var luften annerledes. Tykkere. Stillere. Som om noe usagt hadde løst seg opp i løpet av dagen og etterlatt plass til noe varmere. TV-lyset flakket svakt over veggene, men Leo så ikke på skjermen. Han så på Markus. Med det blikket som alltid kjentes som en hånd på hjertet. Markus merket det, og en svak varme bredte seg oppover halsen, helt til kinnene. «Hva?» spurte han, lavt og nesten sjenert. Leo smilte sakte. «Ingenting. Jeg bare... liker å se på deg.» Markus lo først, men latteren døde stille ut da Leo strøk fingrene langs innsiden av armen hans. Ikke raskt, ikke målrettet — bare en lett, utforskende bevegelse som fikk huden til å prikke. «Du gjør sånn,» sa Markus og pekte svakt på armen sin, «og så klarer jeg ikke å tenke på noe annet.» Leo lente seg litt frem. «Er det en dårlig ting?» Markus ristet på hodet. «Nei. Det er... fint. Det er veldig fint.» Leo løftet hånden hans, snudde den håndflate opp, og lot fingertuppene gli fra handleddet og helt ned til fingertuppene. Markus kjente det som om berøringen var koblet til pusten. Alt ble litt dypere. Litt langsommere. «Du er så myk her,» sa Leo, stemmen lav, og han strøk igjen — denne gangen litt saktere. Markus sitt hjerte hamret, men ikke i panikk. I nærhet. I ømhet. «Leo...» Leo stoppet ikke. Han lente seg frem og kysset ham under kjeven, et

sted der huden var varm og tynn. Markus slapp ut et stille, overrasket pust, og Leo smilte mot huden hans. «Jeg vil være nær deg,» sa Leo. Markus la hånden i nakken hans, ikke for å holde ham fast, men for å invitere ham nærmere. «Da vær nær.» Leo la armen rundt ham og trakk ham inn, slik at Markus lå halvt over ham, halvt inntil ham. Kroppene tilpasset seg hverandre, som om de hadde gjort det i hundre år. Markus hvilte panna mot Leo sin og lot fingertuppene gli over brystkassen hans, langs stoffet i t-skjorten, sakte nok til at han kunne føle varmen under. «Når du tar på meg sånn,» sa Markus, «så kjennes det ikke skummelt lenger.» Leo sine fingre fant veien opp langs ryggen hans, igjen i små, myke sirkler. «Det er fordi du begynner å slippe meg inn.» Markus trakk pusten dypt og kjente hele kroppen svare. «Jeg vil slippe deg inn,» hvisket han. «Helt inn.» Leo kysset ham — langsomt, dvelende, som om han hadde tid for hver eneste millimeter. Markus svarte med en ny, mer selvsikker varme. Kyssene ble dypere, men fortsatt myke. Ingen hast. Ingen frykt. Bare to mennesker som fant hverandre i mørket under et teppe, mens regnet slo mot ruten som en myk rytme. Markus brøt kysset først, men bare for å se på ham. «Leo.» «Mhm?» «Dette... alt dette... gjør meg rolig.» Leo la hånden over hjertet hans. «Fordi du ikke er alene.» Markus la seg igjen mot brystet hans, og Leo holdt ham tett, og teppet rundt dem ble som en liten, privat verden. En der nærhet ikke var noe skummelt, men noe som bar. Noe som var lov. Og mens Leo strøk fingrene sakte i nakken hans, kjente Markus for første gang på lenge: Hjertet hans banket ikke for å overleve. Det banket for å elske. Leo kom hjem litt senere enn vanlig den dagen. Markus satt ved kjøkkenbordet og prøvde å lese, men blikket hadde sklidd over samme avsnitt fem ganger uten at noe festet seg. Hodet var fullt av tankene fra morgenen, fra uroen som hadde gnaget gjennom hele dagen. Døren gikk opp, og lyden av Leo sitt nøkkelknippe traff gulvet. Markus satte seg automatisk litt rettere i stolen. Det var nesten instinkt. Noe i ham ville alltid være litt «klar» når noen kom inn døren. «Hei,» sa Leo og hang jakken på knaggen. «Det regner ute. Som om himmelen bare ga opp.» Markus smilte ikke. Han prøvde, men smilet kom ikke. Leo merket det med en gang. Han glattet håret bakover og kikket på ham med et bekymret drag i øyenbrynene. «Går det bra?» Markus bein var stive under bordet. «Jeg vet ikke.» Leo kom nærmere, sakte, som om han ikke ville skremme noe i ham. Han satte seg på stolen ved siden av ham, ikke foran ham — som om han visste vinkelen betydde noe. «Vil du fortelle?» Markus stirret ned på hendene sine. «Jeg kontaktet Sebastian i dag.» Leo ventet. Det var det som gjorde ham trygg — han ventet alltid på at Markus skulle finne sine egne ord. «Jeg sa at jeg... at jeg trengte å snakke med noen som forstår den delen av meg du ikke kan se. Jeg håpet at... det skulle føles riktig.» Leo nikket, fortsatt uten dom. «Og?»

spurte han mykt. Markus svelget. «Og det gjorde det ikke. Det føltes... som om jeg slo meg selv tilbake. Jeg ble ikke trygg. Jeg ble redd. Og jeg vet ikke hvorfor.» Leo tok hånden hans. «Markus... det er ikke en feil. Det er innsikt. Det betyr at du har vokst.» Markus ristet på hodet. «Jeg blir bare sliten av meg. Og jeg vet ikke hva du føler når jeg er sånn. Jeg vet ikke... hvor mye du tåler.» Leo trakk hånden sakte ut av Markus sin — ikke for å skape avstand, men for å legge begge hendene rundt ansiktet hans. Han tvang ikke blikket hans opp, men ventet til Markus løftet det selv. «Jeg tåler deg,» sa Leo mykt. «Det jeg ikke tåler, er tanken på at du tror jeg vil gå.» Markus lukket øynene. «Jeg vet ikke hvordan jeg skal slutte å være redd for det.» Leo lente seg frem og kysset ham veldig forsiktig, som om han ville legge ro i leppene hans. «Du gjør det litt og litt. Ikke alt på en gang. Og jeg er her gjennom det.» Markus åpnet øynene, mettet med noe vått og urolig. «Jeg vil ikke miste deg.» «Du mister meg ikke,» svarte Leo, stemmen lav og alvorlig. «Du mister meg bare hvis du slutter å fortelle meg hva du føler.» Det var som om noen skrudde av all bakgrunnsstøy i hodet hans. Som om en dør åpnet seg. Markus nikket. «Jeg skal fortelle deg mer. Jeg lover.» Leo smilte svakt. «Det er alt jeg trenger.» Markus lente seg mot ham, og Leo møtte ham i et kyss som var dypere enn de hadde delt den dagen før. Ikke fordi det var mer begjærlig — men fordi det var mer sant. Senere den kvelden, etter at de hadde ryddet bort koppene fra kjøkkenbordet og lagt vekk samtalen for å la den få plass, sto Markus ved soveromsvinduet og så på regnet som rant etter ruten. Leo kom inn bak ham, stille som alltid. «Du tenker fortsatt.» «Litt,» sa Markus uten å snu seg. «Men ikke på en skremmende måte.» «Mhm?» Leo gikk helt bak ham og la begge hendene på livet hans, varme og faste. Markus lente seg bakover, inn i Leo, som om kroppen hans visste hvor den skulle før han selv gjorde det. «Hva slags måte da?» spurte Leo og kysset ham mykt under øret. Markus pustet inn, dypt. «På deg.» Leo smilte mot huden hans. «Å? Og hva tenker du da?» Markus snudde seg, sakte, og la hendene på Leo sin brystkasse. Stoffet i t-skjorten var varm og myk under fingertuppene. «At... jeg vil være nær deg i kveld.» Leo løftet hånden og strøk tommelen over Markus sin underleppe. «Er du sikker?» Markus møtte blikket hans uten å nøle. «Ja.» Leo førte hånden hans opp til sin egen nakke, og Markus lot fingertuppene gli gjennom det myke håret. Berøringen fikk Leo til å puste tyngre, men han presset ikke. Han var ren tålmodighet. «Hva vil du?» hvisket Leo, så lavt at ordene nesten forsvant i rommet. Markus svarte ved å gå det siste halve steget frem og presse pannen mot hans. «Jeg vil kjenne deg. Ikke for å glemme noe. Ikke for å rømme. Bare fordi... jeg elsker deg.» Leo trakk pusten som om han hadde ventet på akkurat den setningen. Han la en hånd rundt nakken til Markus og lente seg inn. Kyssene var myke først — lette, utforskende, som

om de smakte på hverandre på nytt. Markus svarte med en varme som overrasket ham selv, som om kroppen hans hadde ventet på akkurat dette. Leo lot hendene gli nedover ryggen hans, sakte, med fingertupper som minnet mer om tegning enn berøring. Markus slapp ut et mykt pust, og Leo kysset ham igjen — denne gangen dypere, langsommere, mer intenst. Markus lot hendene sine gli fra Leo sin nakke, ned over skuldrene, og videre til brystet hans. Han følte hjertet under huden, slå sakte og sterkt mot håndflaten hans, og han ble overveldet av det enkle faktum: Dette var hjertet til den mannen som holdt ham. Som valgte ham. Som ble. Leo brøt kysset for å se på ham, pusten tung. «Markus... si noe.» Markus strøk tommelen langs Leo sin kjeve. «Jeg er trygg.» Leo lukket øynene et øyeblikk, som om setningen traff ham i brystet. «Jeg er så glad du er det.» Markus tok hånden hans og førte Leo bakover, mot sengen. Leo fulgte, uten å slippe blikket. De sank ned i dynene sammen, og mens regnet fortsatte å tromme rolig mot vinduet, fant de hverandre igjen — langsomt, med varme, med trygghet, med kjærlighet som ikke trengte å bevise noe. Bare være. Telefonen vibrerte på bordet. Markus nølte før han tok den, som om bare et nummer han ikke ønsket å se kunne bringe hele dagen i ubalanse. Men på skjermen sto bare «Sebastian». En del av ham kjente på lettelse. En annen del på en tung uro. «Hei,» svarte Markus. «Hei,» sa Sebastian, stemmen litt ru, som om han selv hadde sovet dårlig. «Du ville prate. Er du fortsatt komfortabel med det?» Markus så rundt i stuen, på Leo sin genser som hang over stolryggen, på tekoppen som fortsatt sto halvfull på bordet. «Jeg vet ikke. Jeg er... litt redd.» «For å møte meg?» spurte Sebastian tørt, men uten spydighet. «Nei. For hva det trekker frem.» Han så ned. «Men jeg tror jeg må.» Sebastian pustet tungt inn. «Da møtes vi. Jeg kan komme til deg hvis det er lettere.» Markus ristet på hodet, selv om Sebastian ikke kunne se det. «Nei. Vi møtes ute. Et sted åpent.» «Ok. Si hvor.» Markus kjente Leo i gangen før han så ham – energien hans, tyngden i gangskoene, måten døren åpnet seg på med en bestemt, men skånsom bevegelse. Han avsluttet samtalen fort. Leo kom inn, ristet litt på håret mens han tok av seg jakken, og sendte ham et varmt smil som kjentes som et plaster han ikke helt følte han fortjente. «Hei, du.» Leo hang fra seg sekken. «Jeg tenkte vi kunne lage middag sammen i kveld.» Markus nikket. «Ja, det høres fint ut.» Leo stoppet. «Den stemmen der... det høres ikke fint ut.» Markus lukket øynene. Han kjenner meg for godt. «Jeg ringte Sebastian.» Leo hevet haken litt. «Ja? Gikk det bra?» «Vi skal møtes,» sa Markus. Det ble stille. Ikke et farlig stille. Ikke et truende stille. Men et stille som ventet. «Når?» spurte Leo. «Om en time.» Leo satte seg på sofaen. «Markus... jeg trodde du bestemte deg for at det ikke føltes riktig.» «Det gjorde ikke det da. Men i dag...» Markus trakk pusten. «Jeg må prøve på nytt. Hvis jeg skal komme videre. Jeg

må forstå den delen av meg som fortsatt sitter fast.» Leo så på ham lenge. «Jeg vil aldri holde deg tilbake. Du vet det. Men jeg vil også vite hvorfor du ikke vil snakke med meg om det.» Markus kjente skyld som en knute i halsen. «Leo, det handler ikke om deg. Sebastian... han forstår noe du ikke kan. Du har aldri vært redd på den måten. Du har aldri vært kontrollert. Du har aldri sett deg selv slik jeg...» Han mistet tråden. Leo reiste seg. «Nei, jeg har ikke opplevd det du har. Og jeg kan ikke. Men jeg prøver. Jeg prøver så jævlig hardt å være alt du trenger—» Markus så opp, overrasket. Leo hevet stemmen sjeldent, og aldri sint—bare såret. «Leo...» «Jeg vil ikke miste deg til en del av fortiden din,» sa Leo, stemmen lavere nå, men rå. «Jeg vil være den du kommer til når du er redd. Ikke den du beskytter fra sannheten.» Markus kjente stikket i brystet, som om ordene fant et sted han ikke visste han hadde gjemt. «Jeg prøver ikke å beskytte deg. Jeg... beskytter meg selv.» Leo stoppet, som om han trengte et øyeblikk for å ta det inn. «Mot meg?» «Nei!» Markus gikk raskt nærmere og tok hendene hans. «Ikke mot deg. Aldri mot deg. Men... hvis jeg viser deg alt det stygge som fortsatt bor i meg... hva om du ser på meg annerledes? Hva om du går?» Leo dro hendene sine sakte ut av Markus sine — ikke hardt, men med en smerte i bevegelsen Markus kjente helt ned i magen. «Det er det som gjør vondt. At du ikke vet at jeg aldri ville gått.» Markus sin stemme sprakk. «Jeg vet ikke hvordan man tror på sånt.» Leo lukket øynene. «Og jeg vet ikke hvordan jeg skal bevise det uten at du slipper meg inn.» Stillheten mellom dem var tung, men ikke skadelig. Bare menneskelig. Til slutt pustet Markus dypt, som om han presset frem ord som hadde satt seg fast. «Vil du... bli med?» spurte han. Leo åpnet øynene. «På møtet?» «Ja.» Leo gikk nærmere, løftet hånden og la den på kinnet hans. «Vil du det fordi du vil ha meg der... eller fordi du er redd for reaksjonen min hvis jeg ikke er det?» Markus kjente svaret før han sa det. «Fordi jeg vil ha deg der.» Leo smilte svakt, og noe mykt gled tilbake i blikket. «Da blir jeg med.» Han lente seg frem og la pannen mot Markus sin. «Vi gjør dette sammen.» Morgenen etter møtet lå Leo allerede våken når Markus langsomt åpnet øynene. Sollyset sildret gjennom gardinene og malte Leo i myke, varme striper. Han så avslappet ut, som om natten hadde vasket bort det som var tungt. Markus skulle si noe, men Leo la en finger over leppene hans. «Ikke si noe ennå,» hvisket han. «Bare... vær her.» Markus kjente det som en bølge av fred. Han krøp litt nærmere og la hodet mot Leo sin hals. Leo strøk ham sakte over ryggen, opp og ned, som om han kunne spille ham rolig. «Du lukter trygg,» mumlet Markus, halvt søvnig. Leo lo lavt, en vibrerende lyd mot kinnet hans. «Og du lukter som... min.» Markus løftet hodet. «Din?» «Mhm.» Leo strøk tommelen over kinnbenet hans. «Hvis du vil være det, da.» Markus la hånden over Leo sin. «Jeg vil.» Så, mykere: «Jeg vil så

mye.» Leo trakk ham inntil seg og kysset ham sakte, lenge, som om verden utenfor kunne vente. Markus svarte uten frykt denne gangen. Hele kroppen hans ga seg litt mer, litt dypere, og Leo holdt ham som om han visste akkurat hvor mye han skulle gi — og hvor mye han skulle ta imot. «Leo?» sa Markus, etter et av de roligste kyssene de hadde delt. «Mhm?» «Jeg våkner ikke lenger redd når jeg ligger hos deg.» Leo lukket øynene og pustet tungt. «Det er det fineste du noen gang har sagt til meg.» Markus smilte, og Leo trakk ham inn i et nytt kyss. Morgenen lå rundt dem som en myk kokon, og for første gang på lenge kjente Markus at han kunne våkne i kjærlighet — ikke i frykt. Caféen lå på hjørnet av en rolig gate, skjult mellom en blomsterbutikk og en bruktbokhandel. Den luktet av nykvernet kaffe og regnvåt jakke, den typen lukt som alltid gjorde Markus mer mottakelig for stillhet. Sebastian satt allerede der da Markus og Leo kom inn. Han så seg ikke rundt — satt bare og stirret ned i koppen sin, som om den rommet noe mørkt og tungt. Markus kjente et øyeblikk av tvil. Ikke om møtet, men om seg selv. Om han var klar til å møte den delen av fortiden som Sebastian speilet. Leo gikk ved siden av ham, tett nok til å gi støtte, men ikke så tett at han tok over. Det var akkurat det som gjorde ham tryggest. Da Sebastian løftet blikket, møtte øynene hans Markus sine først. Det gikk en liten, ukomfortabel gjenkjennelse gjennom begge to. To mennesker som bar samme type brudd i sjelen. «Hei,» sa Sebastian og nikket. «Hei,» svarte Markus. «Dette er Leo.» Sebastian så på Leo med et uttrykk Markus ikke klarte å lese. Ikke fiendtlighet. Ikke misunnelse. Bare... et slitent studium av en mann som representerte alt Sebastian aldri fikk. Leo rakte ut hånden. «Hyggelig å møte deg.» Sebastian tok den, kort. «Du også.» De satte seg. Markus kjente Leo sitt kne berøre hans under bordet — en stille forsikring om at han ikke var alene. «Så,» sa Sebastian og lente seg tilbake, «du ville snakke.» Markus nikket. «Jeg... jeg har hatt det bedre. Mye bedre. Men det er ting som fortsatt skremmer meg. Og noen ganger føles det som om de tingene... har røtter i noe du også har kjent.» Sebastian så på ham lenge. «Du vil vite om frykten går over.» «Ja,» sa Markus ærlig. Sebastian trakk luften dypt ned i lungene før han svarte. «Den går aldri helt bort. Men den forandrer form. Den brenner ikke like sterkt. Og den styrer deg ikke til slutt.» Markus svelget. «Hvordan vet du?» «Fordi jeg er fortsatt her,» sa Sebastian. «Og du er her. Det er bevis nok.» Leo la hånden sin over Markus sin under bordet, skjult for alle andre. Et stille svar: Jeg er også bevis. Markus tok et nytt pust. «Sebastian... hva gjorde du for å føle deg fri? Ikke bare trygg, men... fri?» Sebastian så ned på koppen sin. Fingrene hans skalv litt. «Jeg sluttet å gjemme meg for det jeg følte. For lenge trodde jeg at hvis jeg ikke snakket om det, så ville det dø av seg selv. Men det gjorde det ikke. Det grodde.» Han løftet blikket. «Det grodde i mørket. Og mørket ble

meg.» Markus kjente Leo stramme hånden rundt hans. «Men du,» fortsatte Sebastian, «du har noe jeg ikke hadde.» Markus tenkte først på terapi. På trygghet. På ro. Men Sebastian så på Leo. «Du har noen som faktisk står ved siden av deg.» Leo pusten ble litt tyngre, som om ordene traff ham direkte. «Det betyr alt,» sa Sebastian. «Jeg sier ikke at det helbreder deg. Men det hjelper.» Markus lente seg litt bakover og pustet ut — en tung pust som slapp noe han ikke visste han holdt. «Takk,» sa han. «Virkelig. Takk.» Sebastian hevet koppen i et lite, nesten sjenert nikk. «Vi er ikke familie,» sa han. «Men... vi kommer fra samme sted. Og mennesker som kommer fra mørke steder trenger hverandre noen ganger.» Leo så på dem begge, og Markus kjente kjærlighet i blikket hans. Ikke sjalusi. Ikke frykt. Men forståelse. Etter en stund reiste de seg. Markus ga Sebastian et forsiktig, nesten usikkert smil. «Vil du... møtes igjen? Bare snakke?» Sebastian tenkte seg om før han svarte. «Kanskje.» Han la til, like ærlig: «Og kanskje ikke. Men du kan ringe. Og det er nok.» Markus nikket. Leo la armen rundt skuldrene hans da de gikk ut. Ikke for å eie ham, ikke for å lede ham — men for å holde ham nær. Markus lente seg inn. «Takk for at du ble med.» «Du gjorde det lett.» Leo kysset tinningen hans. «Jeg er alltid med deg.» Og akkurat da, med regnet som dryppet fra bytrærne og den lille caféen bak dem, følte Markus noe han ikke hadde følt på lenge: At fortiden var et rom han kunne gå ut av. Og Leo var døren inn til noe nytt. De kom hjem mens kvelden fortsatt var lys. Leo hang fra seg jakken, men Markus tok ikke av sin. Han sto bare der, midt i gangen, og så på Leo som om han oppdaget ham på nytt. «Hva?» sa Leo og lo litt. «Har jeg noe i ansiktet?» «Ja,» sa Markus. Leo stivnet. «Hva da?» Markus gikk sakte bort til ham, grep jakkekragen hans og trakk ham frem i et lekent, uventet rykk. «Meg.» Leo lo, varm og overrasket. «Du er mye i kveld.» «Er det greit?» Markus lente pannen mot hans. «Mer enn greit,» svarte Leo og la hendene på hoftene hans. Markus begynte å løsne hans egen jakke, men Leo stanset bevegelsen hans ved å trekke glidelåsen sakte nedover i stedet — så sakte at Markus pustet tyngre med hver centimeter. «Leo...» «Ja?» Leo's stemme var varm, lav, som honning. «Du gjør det med vilje.» Leo trakk jakken av skuldrene hans med en ro som var mer intim enn noe hastverk kunne vært. «Hvem, jeg?» Han smilte i vinkelen av munnen. «Jeg bare hjelper.» Markus dyttet ham lett i brystet, men Leo fanget håndleddet hans og la det mot sin egen hals. «Hvis du vil ha meg nærmere... så si det.» Markus svelget. «Kom nærmere.» Det var alt Leo trengte. Han presset kroppen sin inntil Markus, ikke hardt, bare varmt og helt. Hendene hans fant veien under genseren, ikke for å kle av ham, men for å stryke huden i myke, sirkulære bevegelser som sendte sitringer gjennom hele Markus. «Du er varm,» sa Leo og lente seg inn for å kysse ham langs kjeven. Markus grep tak i skjorten hans. «Du gjør meg

varm.» Leo smilte mot huden hans. «Bra.» Han kysset ham igjen — denne gangen lekent, små korte kyss som fikk Markus til å følge etter, som om han jaget dem. «Leo, slutt,» lo Markus, men loen døde i et sukk da Leo endelig kysset ham ordentlig. Langt. Dvelende. Dypere. Markus presset kroppen sin mot Leo sin, hendene rundt nakken hans, og Leo svarte med en myk knurring som fikk Markus til å kaste hodet litt bakover av ren, sårbar nytelse. Leo strøk tommelen over hoftebenet hans. «Du er vakker når du ler. Men du er enda vakrere når du slipper deg helt.» «Da ikke stopp,» sa Markus, og stemmen var mørkere, nesten hviskende. Leo trakk ham inn i et nytt kyss, mer intenst denne gangen, men fortsatt kontrollert — alltid kontrollert, alltid trygg. Markus følte verden smelte rundt dem. Bare Leo sine hender. Leo sin pust. Leo sin varme. «Leo?» sa han mellom kysset og pusten. «Ja?» Markus la pannen mot hans. «Jeg vil alltid hjem til deg.» Leo strøk kinnet hans, og stemmen var ren kjærlighet. «Og jeg vil alltid være her.» (Full romanform – sårbart, rolig og kjærlighetsmettet) Markus hadde ikke ment å bryte sammen. Det kom uten forvarsel. Som en bølge som reiste seg fra dypet på et stille hav. Det startet da han sto på badet og vasket av seg dagen. Han møtte sitt eget speilbilde — vått hår, blanke øyne, et uttrykk som verken var trist eller sint, bare... slitent. Et ansikt som hadde båret mer enn det burde i altfor mange år. En svak sitring begynte i fingrene hans. Han visste tegnene. Kroppen prøvde å advare ham. Pust, Markus. Pust. Men pusten kom ikke. Brystet strammet seg, som om noe presset ham innenfra. Halsen kjentes trang, som en hånd rundt stemmebåndene. Speilet ble litt uklart. Rommet litt mindre. Han satte seg raskt ned på gulvet, ryggen mot skapdøren, og presset hendene mot knærne for å holde seg i nåtiden. Den kalde flisen under føttene hjalp, men bare litt. «Markus?» Leo sin stemme kom fra stuen, men nærmet seg fort. «Ikke kom,» hvisket Markus, selv om han innerst inne ønsket det motsatte. Døren åpnet seg sakte. Leo sto i dørkarmen, og blikket hans trengte gjennom kaoset med en gang. «Elskede...» Leo sank ned ved siden av ham uten å nøle. «Det er ok. Jeg er her.» Markus ristet hodet, skammen brant gjennom ham. «Jeg vet ikke hva som skjedde.» «Det trenger du ikke å vite,» sa Leo og la en hånd på ryggen hans, varm og stødig. «Bare pust med meg.» Leo pustet dypt. En gang. To ganger. Tre. Markus prøvde å følge, men kroppen protesterte, som om den ville holde fast i panikken. Leo la hånden over brystet hans, rett over hjertet. «Føl dette,» sa Leo. «Mitt hjerte. Det slår rolig. Følg min rytme.» Markus lukket øynene. Håndflaten mot brystkassen hans var som en mild varme som sakte begynte å smelte kulden i ribbeina. Han lente seg litt mot Leo, ustø som et barn som nettopp hadde lært å gå. «Du... du må være lei,» fikk Markus frem. «Jeg bryter sammen hele tiden.» Leo svarte ikke med ord først. Han tok Markus sitt ansikt

i begge hender og presset pannen sin mot hans, slik han alltid gjorde når han ville få ham tilbake til nåtiden. «Hør på meg,» sa Leo lavt. «Det du gjør nå... er mot. Du løper ikke. Du skjuler deg ikke. Du blir. Og du lar meg være her.» Markus sin underleppe skalv. «Jeg er redd for å være for mye.» «For meg?» Leo ristet på hodet. «Aldri. Du kan aldri være for mye. Ikke når jeg vil være alt for deg.» En tåre gled nedover Markus sin kinn. Leo fanget den med tommelen. «Leo... hvorfor er du så god?» «Fordi du fortjener det,» svarte Leo enkelt. Markus brast. Ikke dramatisk. Ikke skrikende. Bare en stille løsningsgråt som tømte måneder av mørke gjennom skuldrene hans. Leo trakk ham inntil seg, armene stramt rundt ham, som om han holdt sammen en verden som var i ferd med å sprekke. Markus lot seg holde. For første gang uten å prøve å stå imot. De ble sittende på badegulvet lenge. Markus i Leo sine armer. Leo med haken hvilende i håret hans, som om han var verdens mest naturlige trygghet. Til slutt, da pusten endelig fant sin rytme igjen, hvisket Markus: «Takk.» «For hva?» spurte Leo mykt. «For at du bærer meg når jeg faller.» Leo presset leppene mot pannen hans. «Jeg bærer deg ikke. Jeg går med deg Senere på kvelden lå de i sengen. Ikke tett, ikke i kyss, ikke i varme armer — men vendt mot hverandre, med pannen til Markus lett hvilende mot Leo sin kragebein. Det var en stillhet i rommet som føltes mye større enn ordene de kunne sagt. Leo la hånden på hjertet hans igjen, den samme bevegelsen som hadde roet ham tidligere. Markus tok hånden og la den over sitt eget. «Jeg føler meg så liten,» sa Markus, knapt hørbart. «Det er helt greit å være liten,» svarte Leo. «Jeg kan være stor for oss begge i kveld.» Markus presset seg nærmere, men ikke med kroppen — med pusten, med hjertet. «Jeg er redd for at du skal se hvor ødelagt jeg kan være.» «Jeg ser deg,» sa Leo. «Ikke ødelagt. Bare menneskelig.» Markus lukket øynene. «Når du sier sånt... kjennes det som om jeg blir helere.» «Det er fordi du lar deg elskes,» svarte Leo og strøk ham over halsen i en mild bue. «Endelig.» Markus løftet blikket, og i det ene blikket lå hele hans sårbarhet, hele hans lengsel etter å være nok. Leo så den. Og svarte med sin egen. «Du er det vakreste jeg vet,» sa Leo. Markus holdt pusten. «Og det skumleste,» la Leo til, med et lite smil. «Hvorfor?» hvisket Markus. «Fordi du får meg til å føle så mye.» Markus la hånden på Leo sin kjeve og strøk ham der huden alltid var litt sensitiv. «Føl med meg,» sa Markus. «Ikke for meg. Med meg.» Leo lente seg frem. Pannen mot pannen. Nesen mot nesen. Pusten dansende mellom leppene. Ikke et kyss. Bare ren, naken nærhet. Og i det øyeblikket forsto Markus at kjærlighet ikke alltid var begjær. Noen ganger var det å tørre å sitte helt stille mens hjertet ble holdt. Leo hørte gråten før han fant ham. Ikke høyløst. Ikke dramatisk. Bare den typen gråt som gjør fysisk vondt å høre, fordi det kommer fra et sted som har vært stille for lenge. Da han så Markus på gulvet, krøket sammen,

skjønte han at dette var en av de kveldene hvor kjærligheten måtte være mer enn ord. Mer enn berøring. Mer enn trygghet. Den måtte være en handling. Jeg mister han ikke, tenkte Leo, mens han sank ned ved siden av ham. Jeg slipper han aldri. Da han la hånden på ryggen hans, kjentes det som om Markus sin hud brant av skam. Leo kjente det — i den spente nakken, de kalde fingrene, den skjelvende pusten. Ikke gjem deg, tenkte han. Ikke gjem deg for meg. «Jeg er her,» sa han. Og da Markus falt inn i armene hans, var det både hjerteskjærende og vakkert. Hjerteskjærende fordi smerten var ekte. Vakkert fordi Markus endelig lot ham bære litt av den. Senere i sengen, mens Markus lå mot brystet hans og prøvde å forklare hvem han var når han var redd, innså Leo noe: Dette er kjærlighet. Ikke i de perfekte dagene. Men i de uperfekte kveldene. I sammenbruddene. I pustene mellom tårene. I varmen som vender tilbake. Han så på Markus mens han sovnet mot ham, så fredfull som han sjelden var, og Leo kjente hjertet sitte høyt i brystet. Jeg elsker deg mer enn du forstår, tenkte han. Og jeg skal elske deg til du ikke lenger tviler på om du er verdt det. Han kysset pannen hans, veldig lett. «Jeg er her,» hvisket han, selv om Markus nå sov. «Alltid.» Leo hadde alltid vært rolig på jobb. Den typen person som tok imot stress som en bølge og lot det falle rundt seg uten å miste balansen. Men den morgenen sto han foran dataskjermen med kjeven stram og et stikk i brystet han ikke hadde kjent før. Det hadde begynt med en kommentar fra en kollega, bare en liten, tilfeldig bemerkning: «Leo? Har du tenkt å ta permisjon igjen? Du virker... distrahert for tiden.» Leo hadde smilt, høflig og kontrollert, men noe i ham hadde falt. Han hadde ikke vært distrahert. Han hadde vært redd. Redd for å miste Markus inn i en spiral han ikke kunne stoppe. Deretter hadde prosjektlederen bedt ham til side. En mild stemme. Forståelse i tonefallet. En hånd på skulderen. «Bare pass på at du ikke brenner ut, Leo. Du ser litt blek ut for tiden.» Blek. Uro. Distrahert. Det var som om hele arbeidsplassen plutselig så mer enn han klarte å gjemme. Som om kjærligheten han bar hadde laget et hull i fasaden hans. Et hull som ga andre innsyn han ikke ønsket dem å ha. Da han kom hjem, rakk Markus ikke engang å si «hei» før han kjente at det var noe galt. Leo dro hånden gjennom håret på en måte han aldri gjorde, som en mann som hadde holdt for mye inne. «Hva skjedde?» spurte Markus, mykt. Leo satte seg på kjøkkenstolen som om kroppen var tyngre enn vanlig. «Jeg tror... jeg tror jeg traff en grense i dag.» Markus ble straks årvåken, knærne hans mot gulvet som om han var klar til å ta imot hva som enn kom. «Leo... snakk med meg.» Leo så på ham, og i det blikket var det noe nytt. Ikke svakhet. Ikke usikkerhet. Men sårbarhet på et nivå Markus aldri hadde sett. «Jeg er redd,» sa Leo. Markus ble stille. «Ikke for at jeg mister deg,» fortsatte Leo. «Men for at jeg ikke er nok for deg når du faller.

Jeg vil så mye. Og i dag... kjente jeg at jeg er et menneske. Og det skremmer meg.» Markus gikk bort til ham, knelte ned og la hendene på Leo sine knær. «Leo. Elskede. Du trenger ikke være sterk hele tiden.» Leo lo tørt. «Jeg vet. Men jeg vil være det.» Markus tok hendene hans. «Du har lov til å være redd. Du har lov til å være sliten. Jeg er ikke her for at du skal ta alt. Jeg er her fordi vi skal bære ting sammen.» Leo ristet på hodet, som om ordene satte seg fast. «Men du er så skjør noen ganger. Og jeg er redd for at hvis jeg viser deg min svakhet, så—» Markus la en finger over leppene hans. «—så blir jeg enda nærmere deg,» sa han. «Det er det som skjer.» Leo stirret på ham en liten stund, og noe i brystet hans løsnet. Ikke alt. Men nok. Markus reiste seg og dro Leo med seg opp. «Kom. La meg ta vare på deg i kveld.» Leo lukket øynene. Ingen hadde sagt det til ham før. «La meg ta vare på deg.» Og for første gang i sitt voksne liv lot han noen gjøre det. Det begynte med at Markus tok Leo sin hånd og førte ham inn på soverommet. Ikke hastig. Ikke med begjær som presset. Men med en varme som var dypere enn noe fysisk kunne beskrive. «Sett deg,» sa Markus, og Leo gjorde det — på sengekanten, som en mann som for en gangs skyld ikke trengte å stå sterk. Markus satte seg mellom knærne hans og tok ansiktet i hendene sine. «Leo... se på meg.» Leo løftet blikket, og Markus kjente at det strammet i brystet hans. For første gang var det Leo som så ut som den skjøre av dem. Markus lente seg frem og kysset ham. Langsomt. Dvelende. Som om han lærte hver lille nyanse av Leo sin pust på nytt. Leo svarte, men ikke med den selvsikre varmen han vanligvis hadde. Kyssene hans var forsiktige, nesten famlende. Som om han ikke var vant til å være mottakeren. Markus brøt kysset og strøk tomlene langs Leo sin kjeve. «Jeg vil at du skal gi deg hen til meg i kveld.» Leo pustet ut i et lite, nesten lydløst stønn av ren sårbarhet. Markus tok tak i kanten av Leo sin skjorte og løftet den opp litt. Ikke for å haste, men for å legge håndflatene sine mot den varme huden under. Han strøk langs ribbeina hans, sakte, som om han malte trygghet inn i ham. Leo lukket øynene. «Markus...» «Jeg er her,» sa Markus. «La meg kjenne deg. Hele deg.» Leo sin pust ristet litt. Ikke i frykt. I lettelse. Markus førte leppene sine mot Leo sin hals, la varme kyss der huden var mest følsom. Leo's hender fant veien til Markus sine skuldre, men Markus tok dem mykt bort. «Nei,» sa han. «I kveld skal du bare ta imot.» Leo stivnet i ren overgivelse. Markus presset kroppen sin langs Leo sin — ikke for å dominere, men for å holde. De pustet inn i hverandre. Varme blandet seg. Kropp mot kropp, men på en måte som var ren kjærlighet. «Leo...» hvisket Markus, pusten varm mot huden hans. «La meg være tryggheten din også.» Leo åpnet øynene, og i det blikket lå det noe dypt, noe rått, noe han aldri viste andre: Overgivelse. Trøst. Kjærlighet som ikke var redd lenger. Markus la hånden sin over Leo sitt hjerte og kjente det slå, tungt og varmt. «Dette,»

sa Markus. «Dette er alt jeg vil ha i kveld.» Leo førte en hånd opp til Markus sin kinn, og stemmen hans var en skjelvende hvisking: «Ta meg med deg.» Markus gjorde det. Ikke med kroppens vold, men med hjertets styrke. Ikke med begjær, men med kjærlighet som brant uten å sluke. Ikke med hastverk, men med en ro som gjorde natten hellig. Og resten av natten forsvant verden rundt dem — ikke i mørke, men i lys. Markus våknet med en uro han ikke helt kunne plassere. Ikke en panikk, ikke et sammenbrudd — men en indre vibrasjon. En slags flimring under huden, som om kroppen hans hadde glemt hvor trygg den egentlig var. Leo lå fortsatt ved siden av ham, på magen, armen slengt over puten. Han så fredelig ut. Fredeligere enn Markus hadde sett ham på lenge. Som om den kvelden de hadde delt hadde løst noe i Leo, ikke bare i Markus. Og Markus burde vært glad. Men isteden kjente han det: den gamle stemmen. Ikke bli for tung. Ikke ta for mye plass. Ikke vær en byrde. Han reiste seg forsiktig, som om han ikke ville vekke Leo. Han listet seg ut av soverommet, ut i stuen, der han satte seg i sofaen og stirret tomt ut av vinduet. Verden utenfor var grå og rolig. Regn hang i luften uten å falle. Leo våknet noen minutter senere. Han merket fraværet av Markus med en gang — som om kroppen hans hadde lært hvor Markus pleide å være. «Markus?» stemmen hans bar gjennom leiligheten. Markus svarte ikke. Leo reiste seg raskt og fant ham i stuen, sittende med knærne trukket opp mot brystet. Ikke gråtende. Ikke oppløst. Bare... borte i blikket. Leo satte seg stille ved siden av ham. Ikke tett på, ikke invaderende — bare nær nok til at Markus kunne kjenne varmen hans. «Hei,» sa Leo mykt. «Du våknet tidlig.» Markus trakk på skuldrene. «Vil du fortelle meg hva som skjer?» spurte Leo. «Jeg vet ikke,» svarte Markus. «Eller... jeg vet det. Men jeg skammer meg over det.» Leo lente seg litt frem. «Du trenger aldri å skamme deg for noe hos meg.» Markus pustet tungt gjennom nesen. «Leo... når jeg våknet og så deg sove, tenkte jeg bare: 'Han fortjener noen som ikke faller sammen som jeg gjør. Noen enklere. Noen lettere å elske.'» Leo lukket øynene som om ordene traff ham fysisk. Markus ristet på hodet. «Det var ikke det jeg ville føle. Men det kom. Som det alltid gjør.» Leo tok hånden hans veldig forsiktig, som om han var redd Markus ville trekke den bort. Markus gjorde ikke det. «Markus...» Leo sin stemme var lav, nesten rå. «Det du gjør nå... det du forteller meg... det viser at du fortsatt ikke forstår hva du er for meg.» «Hva da?» hvisket Markus. «Du er ikke tung.» Leo svelget. «Du er huset mitt.» Markus ble stille. Helt stille. «Slutt å tro at du er et prosjekt jeg jobber med,» fortsatte Leo mykere. «Du er en person jeg elsker. Og kjærlighet er ikke vekt. Det er rom.» Markus kjente at brystet strammet seg igjen — men denne gangen ikke av frykt. Av følelsen av å bli sett. «Jeg vet ikke hvordan jeg skal være lett,» sa Markus ærlig. «Du skal ikke være lett,» svarte Leo. «Du skal være ekte. Og

akkurat nå er du ekte. Og jeg elsker deg enda mer fordi du våger å si det.» Markus lot seg trekke inn. Leo holdt ham i armene lenge. Ikke som trøst — men som bekreftelse. Som et anker. Og sakte begynte Markus å lande igjen. Det var senere den samme dagen. De lå sammen i sofaen, Markus med hodet i Leo sitt fang. Fingrene til Leo strøk gjennom håret hans, men bevegelsene var ikke like jevne som vanlig. Markus merket det først i rytmen. «Leo?» spurte han forsiktig. «Mhm?» «Du tenker på noe.» Leo strøk fingrene ned over Markus sin tinning, helt ned til kinnet. «Ja.» Markus satte seg sakte opp og snudde seg mot ham. «Hva er det?» Leo så ned på hendene sine i noen sekunder før han løftet blikket. Og i det blikket var det noe Markus aldri hadde sett så tydelig før — ikke styrke, ikke trygghet, men ren frykt. «Jeg er redd,» sa Leo. Markus kjente hjertet hoppe en liten uregelmessig takt. «For hva?» Leo pustet ut. «For at jeg ikke skal være nok for deg. For at det du trenger... er større enn det jeg vet hvordan jeg gir.» Markus åpnet munnen for å svare, men Leo ristet på hodet. «La meg snakke,» sa han stille. «Bare denne gangen.» Markus nikket. Leo fortsatte: «Når du faller, føler jeg meg sterk. Fordi jeg kan holde deg. Men når du glir bort inni hodet ditt... når du trekker deg unna... da føler jeg meg liten. Da føler jeg at jeg mister deg sakte, selv om du sitter rett ved siden av meg.» Markus kjente varmen stige i ansiktet — som en skyld han ikke ville føle, men som trykket på innsiden. Leo så det. «Ikke misforstå. Dette handler ikke om at du gjør noe galt. Det handler om at jeg elsker deg så mye at tanken på å miste deg skremmer meg mer enn jeg har innrømmet.» Han tok Markus sine hender. «Jeg er redd for at jeg en dag ikke klarer å nå deg.» Markus kjente en tåre slippe taket. «Leo... du når meg. Du når meg alltid.» «Har du merket,» fortsatte Leo, «at hver gang du trekker deg unna... så blir jeg litt stille? Litt reservert?» Markus nikket. Leo senket stemmen. «Det er fordi jeg er redd for å gjøre feil. Redd for å si noe som kan dytte deg enda lenger inn i deg selv.» Markus flyttet seg nærmere, la hånden på Leo sin kinn. «Leo... du gjør aldri feil. Jeg faller ikke bort fra deg. Jeg faller bare inn i gamle mønstre. Men du drar meg ut hver gang.» Leo lukket øynene i et øyeblikk, som om ordene var varme som traff et sårbart sted. «Jeg vil bare være nok,» sa han lavt. Markus tok ansiktet hans mellom hendene, akkurat slik Leo pleide å gjøre med ham. «Du er mer enn nok. Du er alt.» Leo åpnet øynene, blanke og myke. Markus lente seg frem og la pannen mot hans. «Og når du er redd... må du si det. Jeg vil bære deg også.» Leo slapp ut en tung pust. «Jeg vil prøve. Jeg lover.» Markus kysset ham. Sakte. Ømt. Som et løfte. «Vi bærer hverandre,» sa han. Leo la armen rundt ham, trakk ham inn i et langsomt, varmt kyss — et kyss som føltes mer nakent enn noe de hadde delt før. Og i det øyeblikket innrømmet Leo sin største frykt: At kjærligheten hans var sterk — men ikke uendelig. At han var menneskelig.

At han trengte Markus like mye som Markus trengte ham. Og Markus svarte med sin største sannhet: At de endelig elsket hverandre som to likeverdige mennesker. Markus var på vei ut av caféen da han fikk øye på Sebastian igjen. Han sto alene ved vinduet, en kopp te mellom hendene. Et menneske som forsøkte å være usynlig, men som samtidig bar en stillhet som ropte. Markus nølte, men føttene tok beslutningen for ham. Han gikk bort. «Hei,» sa Markus mykt. Sebastian så opp, og i blikket hans var det noe nytt — ikke lukket, ikke hardt, men... avkledd. «Hei,» svarte han. Markus vurderte ham et øyeblikk. «Går det bra?» Sebastian lo kort, uten glede. «Bra er et sterkt ord.» Markus satte seg ned uten å spørre. «Hva skjedde?» Sebastian strøk en hånd over håret, som om han lette etter noe å si som ikke ville avsløre for mye. «Jeg så dere gå,» begynte han. «Du og... Leo.» Markus ventet. «Og jeg innså noe,» fortsatte Sebastian, stemmen lav. «At jeg aldri har fått det du har nå. Ikke fordi jeg ikke fortjener det — men fordi jeg aldri våget å tro jeg kunne få det.» Markus åpnet munnen for å protestere, men Sebastian ristet på hodet. «La meg snakke,» sa han, nesten med et smil. «Dette er ikke en klage. Det er en erkjennelse.» Han tok en pust, som om luften inne i caféen var for tett. «Når jeg ser dere to sammen... ser jeg noe jeg aldri våget å ønske meg. Noe jeg ikke trodde fantes for folk som meg.» Han så ned. «Trygghet. Nærhet. Kjærlighet som ikke gjør vondt.» Markus kjente et stikk i brystet. Ikke av skyld — men av gjenkjennelse. Han hadde vært der selv. «Sebastian...» begynte han. Men Sebastian så opp og avbrøt ham, blikket glassklart. «Jeg var redd for å møte deg i dag,» sa han. «For jeg var redd for at hvis jeg så deg stabil, elsket, trygg — så ville jeg miste den ene personen som forsto meg.» Markus ble stille. Helt stille. Sebastian fortsatte: «Men det skjedde ikke. Jeg mistet deg ikke. Jeg så deg... og jeg ble håpefull.» Et lite, nesten skamfullt smil kom over ansiktet hans. «For hvis du kan få det... så kan kanskje jeg også.» Markus svelget hardt. «Du fortjener det. Mer enn du aner.» Sebastian så på ham, og for første gang var det ren takknemlighet i øynene hans. «Takk. Men det var ikke det jeg ville si.» «Hva da?» spurte Markus forsiktig. Sebastian så ned i koppen igjen, fingrene strammet rundt porselenet. «Jeg var også redd for at... at du skulle forsvinne fra meg når du ikke trenger meg lenger.» Markus kjente det som å bli truffet av noe mykt, men tungt. «Sebastian, jeg—» «Nei, det er ok,» sa Sebastian og løftet hånden. «Det er bare sannhet. Jeg vet at du ikke skylder meg noe. Men jeg vil at du skal vite at jeg... at jeg er glad for at du lever et liv jeg aldri fikk.» Markus kjente øynene brenne litt. «Du får det fortsatt.» Sebastian smilte, stille og skjevt. «Kanskje.» Han reiste seg sakte. «Takk for at du kom idag. Det betydde mer enn du tror.» «Sebastian—» «Vi sees,» sa Sebastian stille, og gikk før Markus fikk sagt mer. Markus ble sittende noen sekunder og lot alt synke inn. Og da han

reiste seg og trådte ut i luften igjen, kjente han noe klart: Han ville ikke miste Sebastian. Han ville være et lys for ham, slik Leo var for ham selv. Der og da bestemte Markus seg for å være en del av Sebastian sin vei ut av mørket — ikke som frelser, ikke som ansvar, men som medmenneske. Og med den tanken gikk han hjem. Leo satt på sofaen da Markus kom hjem. Han så opp idet døren åpnet seg, et blikk som alltid myknet så fort han så Markus — som om hjertet hans strakte seg frem før kroppen rakk å gjøre det. «Hei,» sa Leo lavt. Markus lukket døren rolig bak seg og gikk bort. Ikke hastig, men bestemt. Han satte seg ved siden av Leo, vendt direkte mot ham. «Leo,» begynte han, men stemmen brast litt. Leo rettet seg opp, straks årvåken. «Hva skjedde?» Markus tok hendene hans. «Jeg må si noe jeg aldri har sagt høyt til noen.» Leo ble helt stille. Ikke av frykt — men av full tilstedeværelse. Markus så ham inn i øynene, så lenge at Leo nesten glemte å puste. «Leo... når du holder rundt meg... når du ser på meg sånn du gjør...» Han svelget hardt. «...så føles det som om du gir tilbake deler av meg jeg trodde var døde.» Leo sin underleppe skalv nesten umerkelig. «Jeg har aldri sagt dette før,» fortsatte Markus, stemmen lav og rå. «Ikke til en terapeut, ikke til noen. Ikke en gang til meg selv.» Leo ventet, hjertet synlig i blikket hans. «Jeg trodde ikke jeg kunne bli elsket uten at det gjorde vondt.» Markus sin stemme brast, men han fortsatte: «Men du... du elsker meg på en måte som gjør meg hel. Du elsker meg sånn jeg burde blitt elsket fra starten av.» Leo lukket øynene, som om ordene var mer enn han kunne bære uten å slippe et pust. Markus tok ansiktet hans mellom hendene. «Leo... du lærer meg hva kjærlighet egentlig er. Og det skremmer meg, fordi jeg føler alt så sterkt.» Leo åpnet øynene, blanke. «Jeg også,» sa han, nesten på en utpust. Markus smilte et skjevt, sårbart smil. «Jeg elsker deg ikke bare fordi du er trygg. Jeg elsker deg fordi du er deg.» Han lente seg frem og la pannen mot Leo sin. «Og jeg sier dette nå, høyt, fordi... jeg er klar til å elske deg uten frykt.» Leo brast. Ikke i tårer — men i en varm, lydløs lettelse. Han la armene rundt Markus og trakk ham inn i en klem så nær at Markus kjente Leo sin puls mot sin egen. Han hvisket inn i halsen hans: «Jeg har ventet på at du skulle si det. Men jeg presset deg ikke. Jeg ville at det skulle være ekte. Og nå er det det. Og jeg elsker deg mer enn jeg noen gang trodde jeg kunne elske noen.» Markus holdt ham hardere, som om han endelig våget å holde tilbake. Og i det øyeblikket var det ingen fortid. Ingen frykt. Ingen skygger. Bare to mennesker som fant tilbake til seg selv — i hverandre. Natten etter Markus sin tilståelse lå leiligheten stille rundt dem. Ikke tungt stille, ikke ekko-stille — men en stillhet som pustet i samme takt som to mennesker som endelig hadde våget å legge hjertene sine på bordet. Gjennom vinduet falt lyset fra bygården over, som et mykt, svakt skinn som tegnet dem begge i konturer av sølv. Markus lå

med hodet mot Leo sitt bryst. Leo hadde armen rundt ham, fingrene hvilende i en stillhet som ikke trengte mer. Ingen ord var nødvendig. Alt som trengtes var sagt. Og resten — resten lå i pusten deres, i måten kroppen roet seg når den andre var nær. I måten hjerteslagene fant hverandre, som om de hadde ventet på å få slå i samme rytme. Og slik, i en natt som bar både sår og heling i samme håndflate, gled de sammen inn i en trygghet som føltes ny — og samtidig uendelig gammel. Morgenen begynte ikke med uro. Den begynte med stillhet. Markus våknet før Leo, et sjeldent øyeblikk. Han ble liggende og se på ham — måten sollyset traff kinnbenet hans, måten brystet hevet og senket seg rolig. Et menneske som hadde latt ham se alt, uten å holde igjen. Det var da han kjente det. En ny styrke. Ikke den gamle typen styrke, den overlevelsens-styrken som hadde vært som rustning. Dette var en mykere styrke — den som kom når han ikke lenger måtte være alene i kroppen sin. Men dagen bar noe annet også. En beslutning. «Leo?» hvisket han. Leo åpnet øynene med det samme, den måten han gjorde når han allerede visste at Markus trengte ham. «Jeg må gjøre noe i dag,» sa Markus stille. Leo satte seg opp, våken på en måte som bare de som elsker kan være. «Hva da?» Markus tok hånden hans. «Jeg må fortelle psykologen alt. Hele bildet. Om Sebastian. Om frykten. Om hvor mye jeg fortsatt henger fast. Jeg vil ikke at dette skal vokse i skygger jeg ikke tør å se på.» Leo nikket — ikke pressende, ikke instruerende — bare støttende. «Jeg er med deg hele veien.» Psykologkontoret var lyst og rolig. Dr. Ragnhild satt i stolen sin med det varme, tilstedeværende blikket som alltid fikk Markus til å puste litt dypere enn han trodde han kunne. Men i dag føltes rommet annerledes. For i dag kom Markus inn som én som var klar. Han fortalte. Alt. Ikke i desperasjon, men i sannhet. Om Sebastian. Om frykten for å miste Leo. Om følelsen av å være for mye. Om øyeblikkene av panikk. Om natten der han kjente seg hel igjen. «Dette,» sa Dr. Ragnhild rolig etter en pause, «er ikke et tilbakefall. Det er et gjennombrudd.» Markus satt stille. «Det føles... både tungt og lett.» «Det er sånn heling fungerer,» svarte hun. «Du er ikke lenger redd for å se på det som gjør vondt. Du er ikke lenger alene i det.» Da Markus gikk ut, ventet Leo i resepsjonen. Ikke som en vakt, ikke som et filter — men som en hjemmehavn. Markus gikk rett i armene hans. «Det gikk bra.» Leo smilte og kysset ham i tinningen. «Jeg er stolt av deg.» Markus kjente det — en trygghet han kunne lene seg på uten å miste seg selv. Og akkurat da, på vei hjem med Leo ved sin side, visste Markus at fortiden ikke lenger hadde all makten. Noe var i ferd med å rakne. Ikke i ham — men i systemet som hadde holdt ham nede. Og kjærligheten hans var den som hadde løsnet den første tråden. Leiligheten var varm da de kom hjem, men det var ikke derfor Markus tok av seg jakken med skjelvende fingre. Leo sto foran

ham og ventet. Ikke krevende. Ikke pressende. Bare ventet. Markus gikk inn i armene hans uten et eneste ord. Leo lukket dem rundt ham, og Markus sank inn mot ham som om hele kroppen slapp en byrde han hadde båret i ti år. De sto slik lenge. Bare pust. Bare varme. Bare to mennesker som holdt hverandre. Leo la pannen mot Markus sin. «Trenger du at jeg sier noe?» Markus ristet sakte på hodet. «Bare hold.» Leo gjorde det. Og Markus presset seg nærmere, nesten som om han ville bli en del av Leo, ikke bare holdt av ham. Leo strøk fingrene rolig langs ryggen hans, i små, myke sirkler som fikk Markus til å slippe enda mer. Ikke som begjær — men som overgivelse. «Leo...» hvisket han. «Ja, hjertet mitt?» Markus tok Leo sitt ansikt mellom hendene og så på ham — en stille, dyp, nesten ordløs takknemlighet i blikket. Ingen kyss var nødvendig. Bare pusten som blandet seg. Bare stillhet som sa mer enn ord. Bare en kropp som fant ro mot en annen. Og Markus innså: Noen ganger er kjærlighet ikke varme, men stillhet. Ikke ord, men nærvær. Ikke intensitet, men ro. Og han lot seg elske i akkurat den roen. Leo hadde visst at Markus bar på mer enn han sa. Men han hadde ikke vært forberedt på ordene Markus ga ham den kvelden. «Du gir tilbake deler av meg jeg trodde var døde.» Leo hadde følt hjertet stanse. Bare litt. Bare nok til at det gjorde vondt og godt på samme tid. Han hadde sett Markus kjempe for hvert ord. Ikke fordi han ikke ville si dem — men fordi han ikke visste hva som ville skje når han slapp dem fri. Og da han sa: «Jeg er klar til å elske deg uten frykt.» Leo hadde kjent det som om noe brast inni ham. En knute han selv hadde båret. En frykt han aldri hadde sagt høyt. Frykten for at Markus kun elsket ham fordi han trengte ham. Ikke fordi han valgte ham. Men nå — nå visste Leo bedre. Markus hadde valgt ham. Ikke fordi han falt. Ikke fordi han trengte. Men fordi han elsket. Og Leo visste, helt inn til rot og marg, at han aldri hadde vært så nær noen før. Og aldri ville være det med noen annen. Det var noe i leiligheten den kvelden som føltes annerledes. Ikke utrygt — bare ladet. Som om veggene selv holdt pusten. Markus sto inne på arbeidsrommet sitt, det rommet som frem til nå hadde vært mer et lager av gamle minner enn et sted for fremtid. Det var her han hadde stuert vekk bøker han aldri klarte å lese, klær han ikke hadde orket å gi bort, gamle notater han hadde vært redd for å åpne. Det var også her det siste av Ezras skygge lå igjen. Ikke fysisk — men i følelsen av rommet. I luften. I måten Markus automatisk strammet skuldrene når han trådte inn. I kveld sto han midt i rommet, i halvmørket, og pustet tungt. Det var Leo som fant ham. Selvfølgelig. «Du er her inne,» sa Leo, ikke spørsmålet, men en konstatering. Markus snudde seg ikke. Ikke ennå. «Jeg vet ikke hvorfor dette rommet fortsatt skremmer meg.» Leo kom nærmere, men stoppet et halvt meter unna — akkurat nok avstand til at Markus fikk lov til å invitere ham inn, emosjonelt og fysisk. «Du

trenger ikke si noe,» sa Markus. «Bare... vær der.» Leo nikket, selv om Markus ikke kunne se det. «Jeg er her.» Markus lukket øynene. «Jeg tror... det finnes et siste minne her. Et siste sted i meg jeg aldri har åpnet. Og jeg vet ikke hva som skjer hvis jeg gjør det.» Leo pustet jevnt bak ham. «Du trenger ikke åpne det alene.» Markus sukket. En dyp, nesten oppgitt lyd. «Jeg er redd for hva som ligger der. Jeg er redd for at jeg fortsatt er mer ødelagt enn jeg tror.» Leo tok et lite skritt nærmere. «Markus... det finnes ingenting i deg jeg ikke kan elske.» Markus snudde seg sakte. Blikket var blankt, som om han holdt på å si noe stort, for stort. «Leo,» sa Markus, stemmen en knapt hørbar rasling, «hvis du ser alt jeg er når ingen ser... og du fortsatt blir... da tror jeg at jeg kan begynne å tro på meg selv.» Leo svarte ikke med ord. Han løftet bare hånden og la den på Markus sin kinn, en bevegelse som var mykere enn luft. Markus lente seg inn i berøringen — et knapt synlig millimeterfall, men stort nok til å endre alt. Hvis jeg åpner det siste rommet... hvis jeg lar alt komme frem... Hva om jeg faller fra hverandre?mHva om minnene er verre enn jeg husker? Hva om Leo ser mer enn han tåler? Hva om sannheten fortsatt kan ødelegge meg— selv nå? Men... Hva hvis jeg ikke åpner det? Hva hvis jeg lar dette siste mørket ligge og rotne? Hva hvis jeg aldri blir fri? Hva hvis Leo tror jeg ikke stoler nok på ham? Jeg elsker ham. Jeg elsker ham så mye at jeg heller ville blitt værende i dette rommet enn å miste ham. Det er det som er sannheten. Og kanskje... det er også svaret. Jeg må åpne det. Ikke fordi jeg er klar. Men fordi jeg elsker ham nok til å prøve. Markus åpnet øynene og så rett på Leo. Og alt brast. «Jeg husker det nå,» sa Markus plutselig. «Hva som var i dette rommet. Hvorfor jeg alltid unngikk det.» Leo gikk to steg frem og tok begge hendene hans. «Du kan si det.» «Ezra tvang meg hit en gang,» sa Markus, og stemmen var ikke med tårer — den var med ren, skjelvende sannhet. «Ikke fysisk, men... han fikk meg til å tro at hvis jeg ikke kom inn hit, ville jeg miste ham. At jeg skyldte ham det.» Leo sin pust skar gjennom rommet. Markus fortsatte: «Det var her jeg først lærte å være stille for å overleve. Det var her jeg begynte å slette deler av meg selv. Og jeg har aldri... aldri... åpnet det rommet igjen.» Leo tok ansiktet hans mellom hendene. «Markus. Du er her nå. Dette rommet eies ikke av ham lenger.» «Men jeg husker hva jeg følte den dagen,» sa Markus og la hånden mot brystet. «Jeg var grenseløst redd. Redd for å miste en person som ikke burde hatt makt over meg.» Leo sin stemme var en knust hvisking: «Du mister meg ikke. Aldri.» Markus tok et skritt nærmere, så de sto helt tett, bryst mot bryst, pusten blandet. «Jeg vil gi deg alt, Leo,» sa Markus. «Ikke bare lyset. Også dette. Også det rommet han etterlot.» Leo presset pannen mot hans. «Så la oss åpne det sammen.» Markus slapp ut et hulk av ren lettelse og kastet armene rundt ham. Leo holdt rundt ham med en styrke som var større enn frykt,

større enn fortid. Så, stillere: «Du redder meg,» sa Markus. Leo svarte med en stemme som bare var et pust: «Nei. Vi redder hverandre.» Og akkurat der, med armene rundt hverandre midt i et rom av gamle spøkelser, skjedde noe stort: Fortiden mistet sin siste skygge. Markus sitt hjerte fikk en ny plass å slå fra. Leo fikk se det han hadde vært redd for aldri å bli invitert inn i. Det var ikke et øyeblikk av lidenskap. Det var et øyeblikk av sannhet. Og ingen av dem trakk seg unna. Senere satt de på sofaen, beina inn under hverandre, tettere enn vanlig. Rommet var mørkt, men det var ikke lenger skremmende. Det var hjem. Leo var den som begynte. «Markus... kan jeg spørre deg noe?» «Ja.» Leo tok hånden hans, flettet fingrene sammen. «Når du tenker på fremtiden... er jeg der?» Markus ble stille. Ikke tvilende — bare overveldet. «Ja,» sa han til slutt, stemmen brutt og vakker. «Du er der.» Leo pustet raskt ut, som om et år av frykt forsvant. «Hvordan ser du den?» Markus lente seg mot hans skulder. «Jeg ser oss i en leilighet som ikke har skygger. Jeg ser oss spise frokost sent. Jeg ser deg sovne med en bok på brystet. Jeg ser oss gå tur. Ulike steder. Ikke fordi vi rømmer, men fordi vi vil.» Leo svelget. «Og... meg? Hva ser du at jeg gjør?» Markus smilte svakt. «Du bygger. Ikke meg — men et liv. Et felles liv.» Leo la hånden på hans kinn. «Vil du bygge det med meg?» Markus lukket øynene. «Ja. Jeg vil.» Leo strakk armen rundt ham. «Jeg vil ha alt med deg, Markus.» «Du har allerede alt av meg,» svarte Markus. De ble sittende sånn lenge — to mennesker som endelig tillot seg å drømme høyt. Og for første gang i sitt voksne liv lot Markus tanken på fremtiden føles trygg. Markus visste ikke om han drømte før han sto midt i den kalde luften utenfor leilighetsdøren. Telefonen lå fortsatt i hånden hans, skjermen mørk, meldingen fra et ukjent nummer fortsatt brent inn i netthinnen: Vi må snakke. En siste gang. – E. Ikke Ezra. Kun den ene bokstaven. Men det var mer enn nok. Han kjente ikke frykten først. Han kjente det gamle stinget, det som hadde vært et arr i årevis og som nå åpnet seg som en gammel sprekk. Han hørte døren gå opp bak seg. Leo. «Du skal ikke gå alene,» sa Leo stille. Markus svarte ikke. Han sto som forsteinet, kroppen i alarm uten panikk. «La ham ikke vinne nå,» sa Leo, rolig, bestemt. «Du bestemmer dette.» Markus vendte seg sakte mot ham. «Jeg vil avslutte det. Jeg vil se ham en siste gang. Jeg vil vite at han ikke har makt lenger.» Leo gikk helt frem, tok begge hendene hans. «Da går vi sammen.» Markus nikket, og noe falt på plass i brystet hans. Det var ikke mot. Det var klarhet. De gikk. Parken var nesten tom. Det var tidlig kveld, og skumringen lå som et teppe over trærne, like før lyset ville slippe helt. Markus kjente hvert hjerteslag i fingertuppene. Ezra sto ved et gammelt trebord, nøyaktig samme bord som en gang hadde vært et tilfluktssted, før det ble et bur. Han så eldre ut. Hardere. Men øynene... De var de samme. «Markus,» sa han med et smil som ikke hadde endret seg på

ti år. «Du kom.» Markus kjente Leo trekke pusten bak seg, men Leo holdt seg tilbake. Lot Markus styre. Markus satte blikket sitt i Ezra — et blikk han aldri før hadde våget å møte med styrke. «Dette er siste gang,» sa Markus stille. Ezra lo kort, som om Markus var et barn som oppførte seg. «Du trenger ikke spille. Jeg kjenner deg, Markus. Du er den jeg formet.» Markus reagerte før han tenkte. Ikke fysisk. Men med ord. «Du formet ingenting. Du tok. Og jeg overlevde.» Ezra sin munn strammet til et smalt snitt. «Du tror du er fri bare fordi du har en ny... hund ved siden av deg?» Han så på Leo med et blikk Markus hadde sett før — destruktivt, kalkulerende. Leo svarte ikke. Han sto støtt. Markus løftet haken. «Leo er ikke min redning. Han er mitt valg.» Ezra sin latter var hult metall. «Du kommer løpende tilbake. Du gjør alltid det. Du er programmert slik.» Han tok et skritt frem. «Jeg kjenner hjernens dine mørke rom.» Markus kjente noe annet enn frykt. Noe nytt. Noe varmt. Han tok Leo sin hånd. Ikke for å klamre seg fast. Men for å stå støtt. «Nei,» sa Markus rolig. «Du kjenner bare traumet. Ikke meg.» Ezra blinket som om han ikke forsto språket. «Du var ingenting før meg.» «Men jeg er alt etter deg.» Markus tok et skritt frem. «Og du har ingen makt her mer.» Ezra så fra Markus til Leo. Tilbake til Markus. Og for første gang, virkelig første gang... så Markus det. Frykt. Ikke i seg selv. Men i Ezra. «Hva gjorde du med ham?» spyttet Ezra, pekende på Markus som om han var en ødelagt dukke. Leo svarte — rolig, uredd. «Jeg elsket ham. Det er alt.» Ezra lo. «Kjærlighet gjør ham svak.» Markus trakk pusten. «Kjærlighet gjorde meg fri.» Det var det. Setningen som lukket døren som hadde stått på gløtt i hjertet hans i årevis. Ezra mistet balansen i blikket. Stemmen hans flakket. «Du... du er ikke—» «Ferdig,» sa Markus. «Jeg er ferdig.» Han snudde seg. Leo gjorde det samme. Ezra ropte noe bak dem, ord som pleide å kunne knuse ham. Men de falt til bakken nå. Som støv. Markus gikk ut av parken som et annet menneske. Leo sto på kjøkkenet og stirret ned på pastaen som om den hadde fornærmet ham personlig. «Jeg tror jeg gjorde noe galt,» sa han. Markus lente seg i dørkarmen, armene i kors, et småleende uttrykk i øynene som Leo ikke hadde sett på lenge. «Du brant vannet?» «Jeg tror ikke det er fysisk mulig,» protesterte Leo. Markus gikk bort og rørte i kjelen. «Det er imponerende hvor dårlig du er til å lage pasta.» Leo så alvorlig på ham. «Jeg kompenserer i andre områder.» Markus lo — virkelig lo — og Leo så noe skje på ansiktet hans. Noe som nesten fikk ham til å miste pusten. Markus så... fri ut. «Vi bestiller mat,» sa Leo. «Jeg vil ikke ta livet av oss med matlaging.» «Og så?» spurte Markus. Leo gikk bak ham, la armene rundt livet hans og lente haken mot skulderen hans. «Og så gjør vi ingenting. Hele kvelden. Bare deg og meg.» Markus la hendene over Leo sine. «Det høres perfekt ut.» Og det var det. For den kvelden var det ingen skygger, ingen minner, ingen frykt. Bare latter, svidd pasta og to

mennesker som satt tett i sofaen og delte varme og stille, hverdagslig lykke. Leo hadde trodd han skulle bli sint. Eller redd. Eller miste kontrollen. Men da han sto i parken og så Ezra for første gang, var det ikke det han følte. Det han følte... var klarhet. Ezra var ikke et monster. Ikke en trussel. Han var bare et menneske. Et lite, bittert menneske som hadde levd så lenge i mørket at han trodde det var makt. Men Markus sto oppreist. Det var det som traff Leo hardest — Markus sin holdning. Den rolige pusten. Blikket som ikke vek unna. «Jeg formet deg,» hadde Ezra sagt. Men Markus hadde svart: «Du formet ingenting. Jeg overlevde.» Og Leo hadde sett det — det øyeblikket Markus vant. Ikke ved å angripe. Ikke ved å slå tilbake. Men ved å være fri. Da de gikk ut av parken, kjente Leo noe så sterkt at det nesten var vondt: stolthet. ren, klar, brennende stolthet. Han tok Markus sin hånd og visste: Jeg elsker ham. Ikke fordi han trenger meg. Men fordi han velger meg. Og det — det var alt. Markus våknet før vekkerklokken for første gang på... han kunne ikke huske hvor lenge. Men det var ikke det som fikk ham til å reise seg sakte i sengen, som om han ville være sikker på at øyeblikket ikke forsvant hvis han rørte for raskt. Det var følelsen. En stillhet inni ham som ikke var tomhet. Ikke uro. mBare plass. Han satte seg opp. Kroppen var varm av natten, men hjertet — det kjentes nytt. Nesten fremmed i sin ro. Et bank som ikke kom i flukt eller frykt, men i rytme. Ved siden av ham lå Leo og sov, halvt på magen, håret rotete, kinnet presset mot puten. Han så yngre ut i søvne. Mildere. Mykere. Markus betraktet ham lenge. Ikke med uro. Ikke med den gamle frykten for å miste. Men med takknemlighet. Han reiste seg og gikk til vinduet. Morgenlyset var dust og blålig, den typen lys som fikk byen til å virke stille nok til å høre sin egen pust. En lett bris presset på glasset. Da hørte han Leo røre på seg. «Markus...?» Markus snudde seg. «Jeg er her.» Leo satte seg opp, gned seg i øynene og smilte. «Du... du ser annerledes ut.» «Hvordan annerledes?» Markus gikk tilbake til sengen og satte seg på kanten. Leo tok hånden hans. «Som om du puster ordentlig.» Markus satt med den setningen et øyeblikk. Kjente etter. Og innså at Leo hadde rett. «Jeg gjør det,» sa Markus lavt. «Hva skjedde?» spurte Leo. Markus så ned på hendene sine, men med et smil som ikke var tynt eller tvunget. «Jeg tror... det var da jeg gikk fra Ezra i går. Ikke da jeg snakket til ham. Ikke da jeg tok igjen ord. Men da jeg snudde ryggen til ham.» Leo kom litt nærmere. «Og hva da?» «Da kjente jeg at det var over,» sa Markus. «Helt over.» Leo pustet ut i lettelse og dro ham inn i en myk klem bakfra. «Jeg er så stolt av deg.» Markus lente seg inn i klemmen og lukket øynene. «Jeg også. For første gang... er jeg stolt av meg.» Og akkurat den setningen brakte noe varmt og nesten hellig inn i rommet mellom dem. En ny begynnelse, ikke som to mennesker som bekjempet fortiden — men som to mennesker som valgte fremtiden.

De gikk en tur senere den morgenen. En helt vanlig tur. Ingen mål. Ingen plan. Men Markus kjente verden som om han gikk i den for aller første gang. Han la merke til lukten av brød fra bakeriet. Hvordan sollyset danset over brosteinene i små striper. Hvordan Leo sin hånd kjentes i hans — ikke som trygghet, men som selskap. Han stoppet ved et tre som blomstret tidlig. Hvite kronblader falt sakte ned i vinden. Leo så på ham. «Hva tenker du?» Markus smilte — åpent, uredd. «At jeg aldri så ting som dette før.» «Hva mener du?» spurte Leo. Markus tok et blad i hånden. «Jeg tror... jeg har levd så lenge i skygge at selv lyset så skremmende ut. Men nå... nå føles det bare vakkert.» Leo tok bladet fra ham og la det i hånden sin. «Du er ikke i skyggen lenger.» Markus så på ham. «Nei. Ikke alene.» Kvelden var stille da de kom hjem. Markus skiftet til t-skjorte og myke bukser, Leo gjorde det samme. Lysene i leiligheten var dempet, som om rommet selv forsto at noe nytt var i ferd med å skje. De satte seg i sofaen, men ingen av dem lente seg tilbake. De vendte seg mot hverandre. Leo strøk hånden langs Markus sin underarm. «Hvordan har du det nå?» Markus tok hånden hans. «Jeg har det... lett. Som om brystet mitt ikke trenger å holde verden oppreist lenger.» Leo smilte, ømt. «Kom hit.» Markus krøp nærmere, og Leo pakket ham inn i armene sine. Men Markus stoppet ham, la hånden langs Leo sin kjeve. «Leo?» hvisket han. «Ja?» «Jeg vil være nær deg. Ikke fordi jeg er redd. Men fordi jeg velger det.» Leo så på ham som om verden plutselig ble større. «Da kom.» Markus la seg mot ham. Lepper mot lepper, men sakte. Mykt. Ikke som trøst. Ikke som flukt. Men som et løfte. Leo trakk ham tettere, men uten press. Markus svarte med å legge pannen mot hans, pusten blandet. «Dette er vårt nye kapittel,» hvisket Markus. «Vårt,» svarte Leo, stemmen varm og litt brekende av følelser. De kysset igjen, litt dypere nå, men fortsatt ømt — den typen berøring som ikke søker mer, men gir mer. Hendene fant hverandre. Kroppene fant ro. Og i den roen var det ikke lenger fortid og nåtid — det var bare dem. To mennesker som endelig elsket i frihet. Sebastian sto ved vinduet i sin egen lille leilighet. Han hadde fått meldingen tidligere: Jeg gjorde det. — Markus Ingen detaljer. Ingen forklaring. Men Sebastian trengte ikke mer. Han så for seg parken. Markus. Ezra. To mennesker fra samme fortid, men på helt ulike steder nå. Sebastian tok en slurk av teen som hadde blitt kald for lenge siden. Han lente pannen mot ruten. Han gjorde det. Ikke for Ezra. Ikke for Leo. Men for seg selv. En bittersøt følelse fylte Sebastian, en blanding av stolthet og en liten, uventet sorg. Ikke misunnelse — bare et stille vemod. Markus er fri, tenkte han. Og jeg... må finne min egen vei. Han pustet dypt. For første gang på mange år, kjentes den pusten som et steg fremover. Sebastian smilte, svakt. «Godt gjort, Markus,» sa han ut i rommet. «Virkelig.» Det var en uke siden parken. En uke siden Markus hadde snudd seg

vekk fra sin egen fortid uten å måtte løpe. En uke siden han hadde sett sin egen styrke stå opp i ham som en ny muskel han ikke ante at han bar på. Leo merket det først. I måten Markus våknet. I måten han trakk pusten inn. I måten han gikk på – tyngden i skrittene var borte, erstattet av en letthet som bare kom når mørket ikke lenger dyttet bak skuldrene hans. De hadde begynt å lage tradisjoner uten å si det høyt. Kveldsturer. Langsom morgenkaffe i vinduskarmen. Leo som leste høyt fra bøker Markus hadde puttet vekk for lenge siden, bare for å høre stemmen hans i rommet. Denne kvelden satt de på balkongen. En liten, nesten absurd trang balkong i fjerde etasje, med to stoler som nesten ikke fikk plass ved siden av hverandre – men det var aldri et problem, for Markus satt nesten alltid på tvers, med føttene i Leo sitt fang. Byen pustet under dem. Trafikken summet som et fjernt minne. Noen ropte i gaten, noen lo, noen levde sitt eget liv. Men Markus og Leo... de levde sitt. Leo holdt rundt føttene hans, tomlene strøk langs ankelen, langs den myke innsiden av foten hvor huden var mest følsom. «Fortell meg hva du tenker,» sa Leo, mykt. Markus lente hodet bakover og så opp på himmelen. Den var mørk, men prikket av de første stjernene. «Jeg tenker på at jeg ikke trodde jeg skulle få dette,» sa han. «Dette livet. Denne roen.» Leo's blikk ble varmt og smilende. «Du skapte det.» «Nei,» sa Markus. «Vi skapte det.» Leo lente seg bakover og så på ham i det svake lyset. «Jeg har aldri sett deg sånn som nå.» «Hvordan da?» Markus' stemme var lav og nysgjerrig. «Åpen,» sa Leo. «Modig. Sårbar uten å skamme deg. Fri.» Markus tok Leo sin hånd. «Du gjorde meg ikke fri. Du ga meg et sted å lande når jeg valgte å gå.» Leo løftet hånden hans og kysset innsiden av handledet – en berøring som var så myk at Markus kjente det som en varm bølge gjennom kroppen. «Markus?» sa Leo. «Ja?» «Kan jeg si noe litt dumt?» Leo lo litt. «Gjerne.» «Jeg tror jeg elsker deg mer enn jeg visste det var mulig å elske noen.» Markus begynte å le. Ikke av Leo. Men av følelsen som spredte seg i ham som et lys, skinnende og rent. «Da er vi to,» sa han. Leo lente seg frem, og Markus møtte ham halvveis. Et kyss som føltes som en pust, som en påminnelse om alt de hadde kjempet for. Et kyss uten hast, uten frykt, uten skygger. Leo strøk fingrene ned langs ryggraden hans, sakte, med en omsorg som fikk Markus til å lukke øynene og presse seg nærmere. «Du er mitt hjem,» sa Markus inn mot Leos hals. Leo strammet armene rundt ham. «Og du er mitt.» Og på den trange balkongen, under en håndfull stjerner, fant Markus en sannhet han aldri tidligere hadde våget å tro: Kjærlighet trenger ikke være en kamp. Noen ganger er den bare stille, enkel, og full av lys. Leo insisterte på at Markus skulle bli med på en liten tur ut av byen. Bare to dager. Bare et pusterom. «Ingen dramatikk,» lovet Leo. «Bare oss.» Markus sa ja. Ikke for å flykte fra noe. Men fordi han endelig ønsket å gå et sted han ikke hadde

vært før – uten fortiden i hælene. De kjørte langs en stille landevei, gjennom marker og små landsbyer, til de kom til en liten hytte ved vannkanten. Hytten var gammel, malt i falmet grønt, med en veranda som skranglet når man gikk på den. Markus elsket den med en gang. «Dette er...» Markus måtte ta et skritt tilbake og se på alt. «...perfekt.» Leo lente seg inntil ham, armene rundt livet hans bakfra. «Jeg tenkte det var akkurat sånn du kunne finne fred på et nytt sted.» De tilbrakte dagen med å gå langs vannet, kaste steiner ut i det stille vannspeilet, ligge i gresset mens solen varmet nakken og verden var stille på en måte Markus hadde savnet hele livet. Og da kvelden kom, satt de på brygga. Markus hadde beina i vannet. Leo satt bak ham, med armene rundt midjen hans, haken hvilende på skulderen hans. «Det er noe jeg vil si til deg,» sa Markus. «Alt,» svarte Leo automatisk. Markus vendte seg litt og så ham i øynene. «Jeg trodde aldri jeg skulle få en fremtid som ikke luktet av frykt.» Leo strøk en finger langs kinnet hans. Markus tok den hånden og holdt den inntil hjertet sitt. «Men nå gjør den det,» sa Markus. «Nå lukter fremtiden... sånn som deg.» Leo trakk pusten dypt, og Markus så følelsene i ansiktet hans, rått og vakkert og fritt. «Markus?» Leo sin stemme var litt hes. «Ja?» «Vil du...» Leo stoppet, lo litt nervøst. «Vil du fortsette å bygge fremtiden med meg? Ikke bare nå. Ikke bare i dag. Men... lenge.» Markus tok Leo's ansikt i hendene sine og kysset ham lenge, fortsatt mykt, men med en ro som ikke trengte ord. Da han trakk seg tilbake, hvisket han: «Leo. Jeg vil dele hele livet mitt med deg. Hver morgen. Hver natt. Hvert rom. Hver stillhet.» Leo lukket øynene, og da han åpnet dem igjen, var det med noe Markus aldri hadde sett før – en lykke som var nesten barnslig i sin renhet. «Jeg elsker deg,» sa Leo. «Jeg elsker deg også,» svarte Markus, og denne gangen var det uten skygger. Uten tvil. Uten sår som blødde mellom ordene. Bare sannhet. De la seg på ryggen på brygga, side om side, fingertuppene så vidt berørende. Stjernene speilet seg i vannet. Natten var mild, verden var stille, og hjertene deres slo ikke som ett, men som to som fant rytmen sammen. Markus så opp. «Jeg føler meg hel.» Leo smilte, tørket hånden gjennom håret hans. «Det er fordi du er hel. Det har du alltid vært.» Markus vendte hodet mot ham, og Leo gjorde det samme. «Vi klarte det,» sa Markus. «Vi klarte det,» gjentok Leo. Og slik sluttet historien – ikke med en dramatisk finale, ikke med rop eller tårer eller kamp. Men med to mennesker som fant kjærlighet i lyset, i roen, i hverdagen, i hverandre. Et hjerte som overlevde. Et annet som elsket tilbake. En fremtid som begynte med stillhet og endte med varme.

Takk for at du valgte å gå sammen med Markus og Leo gjennom mørket, gjennom stillhetene, gjennom det som var vondt og det som var vakkert. Takk for at du lot deg berøre av to mennesker som fant veien tilbake til seg selv – og til hverandre – på måter som ikke alltid var rette, rene eller enkle. Denne boken er skrevet med kjærlighet. Ikke den perfekte kjærligheten som aldri vakler, men den virkelige. Den som holder fast når det blåser. Den som tør å være sårbar. Den som bygges mellom to mennesker som våger å si: «Her er jeg. Hele meg. Kan du elske dette også?» Hvis Markus og Leo har gitt deg noe – et håp, et pust, en

tanke om at heling er mulig – så er jeg uendelig takknemlig. Deres reise er fiktiv, men følelsene de bærer, er ekte for så mange. Til alle som har båret sine egne sår, synlige eller skjulte: jeg ser deg. Til alle som har funnet sin Leo – eller fortsatt leter – denne boken er også til deg.

Til alle som har kjent kraften i kjærlighet som ikke redder, men støtter... jeg håper du fant noe av deg selv her. Og til sist: Takk for at du lot Markus sitt hjerte overleve hos deg.

Takk for at du lot Leo sin kjærlighet få gro.

Takk for reisen.

Med alt mitt,

Forfatteren